A.E. van Vogt

BESTIA

Colecția Nautilus nr. 104

A.E. van Vogt

B E S T I A

(The Beast)

Traducere din limba engleză de Dan Oprina

Editura Nemira
București, 1997

1

MAȘINĂRIA CENUȘIU-ALBĂSTRUIE era aproape îngropată în verdeața dealului. Zăcea acolo, în vara anului 1972, un obiect neînsuflețit alcătuit din metal si din forțe la fel de puternice ca și viața. Ploaia îi spăla formele lipsite de orice noimă. Soarele de iulie – iar acum și cel de august – se revărsa fierbinte peste el. Noaptea, stelele se reflectau în acea îngrămădire de metal ce părea inutil, mut, nepăsător față de menirea sa. Nava pe care o propulsase și care până atunci funcționase normal tocmai pătrunsese în atmosfera Pământului când s-a produs accidentul: impactul cu un meteorit îi avariase structura exterioară. Din cauza fisurii făcute de meteorit, nava începuse să cadă spre Pământ, tot mai jos, mai jos... Zăcea de câteva săptămâni pe coasta acelui deal; un obiect ciudat ce părea lipsit de viață, dar care era de fapt extrem de viu în esența sa.

În câmpul lui de forță se adunaseră tot felul de murdării, într-un strat atât de consistent, încât doar o sensibilitate ieșită din comun ar fi putut înregistra vibrațiile. Nici măcar băieții care se așezaseră într-o zi pe flanșa motorului nu observaseră straniile convulsii ale murdăriei. Dacă vreunul dintre ei și-ar fi introdus mâna în infernul acela de energie – care de fapt era câmpul de forță – mușchii, oasele și sângele i s-ar fi transformat pur și simplu în gaz, s-ar fi lichefiat instantaneu, explodând.

Dar băieții plecaseră și motorul zăcea tot acolo în după-amiaza în care au apărut căutătorii de vechituri. Se aflaseră atât de aproape de descoperire, acolo, la poalele dealului verde! Doi bărbați, poate puțin cam obosiți la acea oră târzie, dar totuși observatori antrenați, scrutând cu atenție versantul, însă pentru o clipă palida strălucire a soarelui fusese umbrită de un nor, iar privirile lor trecuseră mai departe, fără să-l observe.

După mai bine de o săptămână, tot după-amiaza târziu,

un cal se împiedică de corpul greoi al motorului. Călărețul descălecă într-un fel ciudat. Apucă mânerul șeii cu o mână, *plutind* apoi pe deasupra ei. Nepăsător, își ridică piciorul stâng, își menținu cu ușurință echilibrul, apoi ateriză pe pământ. Etalarea acestei forțe părea cu atât mai naturală, cu cât mișcarea avea ușurința unui automatism. Atenția îi fusese permanent concentrată asupra obiectului din iarbă.

Expresia de pe fața sa suptă se schimbă în timp ce examină motorul. Privi împrejur, mijindu-și ochii. Apoi zâmbi răutăcios la ideea ce-i încolțise în minte. În sfârșit, dădu din umeri a nepăsare. Posibilitatea să-l vadă cineva pe aici era, oricum, redusă. Orașul Crescentville se afla cam la doi kilometri, iar în preajma casei albe înconjurate de copaci, ce se zărea la cinci sute de metri spre nord-est, nu se simțea niciun semn de viață.

Era singur, cu calul și cu motorul. În clipa următoare, vocea lui încărcată de ironie înghețată se auzi prin aerul înserării:

— Ei, Dandy, iată o treabă pentru noi. Cu fierul ăsta vechi o să-ți cumpăr ceva haleală. Așteptăm să se facă întuneric și îl cărăm la negustorul de deșeuri. Astfel ea nu va putea afla, iar nouă ne va rămâne o urmă de demnitate.

Se opri. Fără să vrea, se întoarse să privească domeniul acela, ca un parc ce acoperea aproape întreaga distanță până la oraș. Un gard alb, iradiind un halo aburit în crepuscul, descria un traseu lung în jurul unei zone verzi de copaci și pășuni. Gardul se ascundea prin văioage și tufișuri, pentru ca în cele din urmă să dispară la nord de casa albă, impunătoare.

Omul murmură nerăbdător: „Ce prost am fost să zac aici, în Crescentville, s-o aștept.” Se întoarse și privi spre mașinărie. „Oare ce greutate o fi având?” Apoi: „Mă întreb ce-o fi.”

Se urcă până-n vârful dealului și se întoarse cărând o bucată de lemn, lungă de aproape un metru și groasă de șapte centimetri. Încercă să ridice motorul de la pământ. Mișcările-i erau dezordonate din cauză că avea un singur braț, stângul. Așa că, observând în centru gaura plină de

murdării, înfipse lemnul acolo ca pe o pârghie.

Strigătul său de surprindere și durere străbătu răgușit aerul serii. Lemnul se smucea. Ca reculul țevii ghintuite a unei puști, ca un cuțit răsucit, îi întorcea brațul, i-l rotea ca pe un sfredel, arzându-l ca focul. Drăcia îl săltă și-l trânti la vreo șase metri pe panta dealului. Gemând, ținându-se de brațul zdrențuit, se ridică de jos împleticindu-se.

Geamătul i se stinse subit când privirea i se opri pe vârtejul acela pulsatoriu care adineauri fusese o cracă de copac. Căscă ochii. Apoi încălecă tremurând calul negru. Ținându-și brațul însângerat lipit de trup, clipind de durere, mână animalul spre poala dealului, către șoseaua ce ducea spre oraș. Un căruț pentru cărat pietre, o șa și hamuri pentru Dandy închiriate de la un fermier, frânghie și un scripete, o mână țeapănă în strânsoarea bandajelor, încă amorțită de durere, o pată prin întuneric și ceva zăngănitor pe căruț – timp de trei ore, Pendrake se simți ca într-un coșmar.

Dar iată că motorul se afla acum pe podeaua grajdului său, ferit de curioși, și totul ar fi fost în regulă, dacă nu ar fi persistat sunetul acela care se auzise și în pădure, iscat din câmpul de forță. Acum se considera norocos. Încăpățânarea de a transporta în secret motorul la coșmelia lui fusese ca alegerea vieții în locul morții, ca și cum ar fi ridicat repede o bancnotă de o sută de dolari de pe pavajul unei străzi pustii, un automatism ce depășea orice logică. Totu-i părea la fel de firesc ca însăși viața.

Lumina gălbuie a unui felinar umplea interiorul încăperii care fusese cândva garaj și atelier particular. Într-un colț stătea Dandy, cu pielea neagră strălucitoare, cu ochi scânteietori ce se îndreptau uneori spre obiectul acela cu care acum împărțea acoperișul. Mirosul nu prea plăcut de cal era mai intens acum din cauza ușii închise. Motorul zăcea lângă ea pe o parte. Și lucrul cel mai tulburător era că bucata de lemn din mașinărie se mișca. Străpungea aerul ca o caricatură de elice, bâzâind ușor.

Pendrake îi estimase turația la vreo patru mii de rotații pe minut. Începu să caute vreo explicație asupra naturii

mașinăriei care putea să apuce o bucată de lemn și s-o învârtească atât de violent. Nu găsi niciuna. Cuta de pe frunte i se adânci când privi în jos la lemn, care avea contururile estompate din cauza vitezei. Pur și simplu nu putea să-l apuce. Și deși existau în lume, fără îndoială, o mulțime de unelte care ar fi putut apuca acel obiect rotitor pentru a-l trage afară, ele nu erau accesibile aici, în grajdul luminat de felinar. Se gândi: „Trebuie să existe o comandă, ceva, care să-l oprească.”

Dar carcasa exterioară, gri-albăstruie, în formă de gogoașă, era netedă ca sticla. Chiar și flanșele care se zăreau în patru locuri, prevăzute cu orificii pentru agățat, păreau turnate împreună cu carcasa, din același bloc de metal, ca și cum ar fi existat un proiect inițial, conform căruia totul trebuia să fie compact. Uluit, Pendrake dădu ocol mașinăriei. I se părea că problema depășea oarecum posibilitățile unui bărbat „echipat” doar cu o singură mână, și aceea maltratată și bandajată.

Observă totuși ceva. Mașinăria zăcea inertă, bine ancorată pe sol. Nici nu se zgâlțâia, nici nu se zdruncina. Părea pur și simplu un obiect greoi, nemișcat, în contrast cu chestia aceea care se rotea nebunește în centrul ei. Mașinăria ignora legea conform căreia acțiunea și reacțiunea sunt egale și opuse.

Dându-și brusc seama de posibilități, Pendrake se aplecă și încercă să ridice carcasa de metal. Instantaneu, mâna îi fu sfâșiată de dureri tăioase. Îi musteau ochii de lacrimi. Dar când, în sfârșit, termină, mașinăria stătea pe unul dintre cele patru seturi de flanșe. Iar craca îndoită nu se mai rotea vertical, ci aproximativ paralel cu podeaua.

Valul de durere din mâna lui Pendrake se potolea treptat, își șterse lacrimile din ochi și trecu la următorul pas din planul său. Cuie! Le introduse în orificiile din flanșe și le îndoi peste metal. Asta numai ca să fie sigur că mașinăria, a cărei bază era cam îngustă, nu se va răsturna dacă va lovi prea tare.

Apoi urmă o lădiță pentru mere pe care o așeză pe o parte, apropiind-o la un centimetru și jumătate de centrul

găurii din care, în partea opusă, ieșea lemnul. Două cărți țineau nemișcată în fața ei o bucată de țeavă de doi centimetri, lungă de circa treizeci. Îl durea să țină în mâna rănită micul baros, dar lovi cu sete. Bucata de țeavă lovită cu barosul izbi lemnul chiar acolo unde intra în mașinărie, aruncându-l cât colo.

Garajul fu zguduit de o izbitură. În următoarea clipă Pendrake își dădu seama de apariția unei despicături lungi, mărginite de așchii, în tavan, acolo unde sărise bucata de lemn lungă de un metru, după ce lovise podeaua. Încet, odată cu liniștea ce se instala, se potolea și mintea lui. Inspiră adânc. Mai avea încă multe lucruri de descoperit, o întreagă lume nouă într-o mașină. Dar un lucru era limpede: o învinsese.

Venise miezul nopții și el tot nu dormea. Se tot ridica, lăsa revista pe care o citea și se ducea până în bucătăria întunecată a coșmeliei ca să se uite la garajul și mai întunecat. Dar noaptea era liniștită. Niciun derbedeu nu tulbura liniștea orașului. Câteodată se auzea în depărtare motorul unui automobil.

Începu să-și dea seama că era pe cale de a se țicni când se trezi pentru a zecea oară cu fața lipită de geamul rece al bucătăriei. Înjură cu voce tare și se reîntoarse în living. Ce naiba încerca el să facă? Nu putea spera să păstreze mașinăria. Pesemne era o invenție nouă, un rezultat al dezvoltării fantastice de după război, și ajunsese pe coasta dealului dintr-un accident. Iar prostovanul de el, care niciodată nu citea ziarele și nu asculta radioul, nu aflase.

Își aminti că pe undeva prin casă se găsea un număr din *New York Times* pe care-l cumpărase de curând. Îl găsi pe raftul unde așeza de obicei toate ziarele și revistele vechi și necitite, cumpărate din când în când. Data înscrisă pe el era 7 *iunie 1971,* iar acum calendarul arăta *16 august.* Nu trecuse deci prea mult timp.

Dar acum *nu era* 1971, ci 1972!

Cu o exclamație, Pendrake sări în picioare, pentru ca imediat să se prăbușească înapoi în scaun. Prin minte i se perindă un șir de imagini ironice, caleidoscopul existenței

unui bărbat atât de puțin afectat de trecerea timpului, încât paisprezece luni trecuseră ca tot atâtea zile. „Ca un câine leneș, mizerabil, se gândi Pendrake, folosindu-mă de brațul pierdut și de o femeie neiertătoare ca scuză pentru chiulul tras vieții. Acum însă s-a încheiat cu toate acestea. Voi începe încă o dată...”

Ziarul din mâna sa îi atrase din nou atenția, iar furia îl părăsea pe măsură ce emoția se acumula parcurgând titlurile:

PREȘEDINTELE CERE NAȚIUNII UN
NOU EFORT INDUSTRIAL

VENITUL NAȚIONAL DE UN TRILION DE DOLARI
ESTE DOAR UN ÎNCEPUT,
SPUNE JEFFERSON DAYLES

S-AU VÂNDUT 6 350 000 TRAILERE SUPERSONICE
FAMILIALE ÎN PRIMELE LUNI ALE ANULUI 1971.

În acel moment, Pendrake își dădu seama că el se retrăsese departe de toate în coșmelia lui, aproape în afara lumii, dar dincolo viața continuase în mod alert. Iar undeva se născuse, nu demult, o invenție extraordinară din acel uriaș val de voință, ambiție și geniu creator. Mâine va încerca să obțină o ipotecă pe coșmelie. Aceasta i-ar putea asigura ceva bani lichizi și l-ar elibera din izolarea sa în acel loc. Pe Dandy i-l va trimite lui Eleanor, la fel cum făcuse și ea în urmă cu trei ani, fără un cuvințel. Pășunile verzi ale domeniului vor fi un adevărat rai pentru un animal care suferise până acum prea mult de foame trăind din pensia unui fost pilot.

Pesemne că adormise cu gândul acesta. Căci se trezi la trei noaptea, transpirat de teamă. Înainte de a-și da seama că avusese un coșmar, se năpusti afară și deschise ușa garajului-grajd. Mașinăria se afla tot acolo, cu bucata de țeavă lungă de un picior încă mișcându-se în câmpul de forță, iar în raza lanternei, țeava sclipea, rotindu-se, cu un

luciu maroniu, imagine greu de alăturat unei bare murdare, ruginite, din metal extrudat, descoperite undeva în subsolul casei.

După o clipă și pentru prima dată, Pendrake fu uluit să constate că țeava se rotea mult mai încet decât se rotise lemnul, nici pe sfert atât de repede, nu cu mai mult de o mie patru sute sau o mie cinci sute de rotații pe minut. Turația depindea probabil de natura materialului, de greutatea atomică, de densitate sau de ceva asemănător.

Cu părere de rău, dându-și seama că nu trebuia să fie văzut acolo la acea oră, Pendrake închise ușa și se reîntoarse în casă. Nu simțea nicio furie împotriva sa ori a scurtei nebunii ce-l trimisese afară în noapte. Dar implicațiile erau tulburătoare.

Îi va fi greu să renunțe la mașinărie în favoarea proprietarului ei de drept.

2

A DOUA ZI, Pendrake se duse mai întâi la redacția ziarului local. Nu descoperi nimic în patruzeci de numere ale săptămânalului *Clarion,* din Crescentville. Citea primele două pagini ale fiecărei ediții, neomițând niciun titlu. Dar nu găsi nimic despre vreo catastrofă aeriană, nici vreo mențiune despre inventarea unui nou tip de motor. Până la urmă ieși înviorat afară, în dimineața fierbinte de august. Greu de crezut. Și totuși, dacă așa stăteau lucrurile, mașinăria era a lui.

De la redacția ziarului se îndreptă spre filiala locală a Băncii Naționale. Funcționarul de la împrumuturi îi zâmbi în timp ce-l asculta, apoi îl duse la directorul băncii. Acesta spuse:

— Domnule Pendrake, nu este nevoie să vă ipotecați casa. Aveți la noi un credit suficient.

Se prezentă cu numele de Roderick Clay și continuă:

— După cum știți, când ați plecat în China ca pilot militar, ați semnat un act de cedare a tuturor posesiunilor dumneavoastră către soție, cu excepția căsuței unde locuiți. Iar asta, după câte înțeleg, ați omis-o din întâmplare.

Pendrake încuviință cu un semn din cap, neîndrăznind să vorbească. Știa ce avea să urmeze, iar cuvintele directorului îi confirmară presupunerea:

— La sfârșitul războiului, la câteva luni după ce v-ați separat de soție, ea v-a returnat în secret întreaga proprietate, inclusiv titlurile, acțiunile, banii lichizi, averea imobiliară, precum și conacul Pendrake, stipulând însă să nu fiți anunțat de transfer până ce vă interesați dumneavoastră personal sau până când va fi evident în vreun fel că aveți nevoie de bani. A mai stipulat ca între timp să i se atribuie o sumă minimă prin care să-și asigure existența și întreținerea imobilului Pendrake. Vă pot spune, continuă el afabil, infatuat, mulțumit de felul cum

condusese întrevederea pe care probabil că o plănuise amănunțit în momentele sale de visare, că afacerile dumneavoastră au prosperat odată cu cele ale națiunii. Obligații, titluri de proprietate, bani lichizi – în total circa un milion două sute nouăzeci și patru de mii de dolari. Doriți să dispun ca un funcționar să vă pregătească un cec spre a-l semna? Ce sumă vreți?

Afară era și mai cald. Pendrake se întoarse la coșmelie gândindu-se că ar fi trebuit să-și închipuie că Eleanor va pune la cale așa ceva. Ah, femeile astea introvertite, neiertătoare!… În ziua când venise în vizită, stătea acolo rece, distantă, incapabilă să se elibereze din cochilia acelei atitudini rezervate. Stătea așa, știind că se pusese la dispoziția lui, din punct de vedere financiar. Va trebui să ghicească ce însemnaseră toate astea, să-și plănuiască reîntoarcerea, cuvintele precise, gesturile. Dar între timp apăruse mașinăria.

Se afla exact acolo unde o lăsase. Îi aruncă o privire superficială, apoi zăvorî ușa din nou. Pe drumul spre bucătărie îl bătu prietenește cu palma pe Dandy, care era priponit pe pajiștea din spatele casei. În casă căută și găsi numele unei firme pentru patente de invenții din Washington. Fusese în China cu fiul unuia dintre membrii firmei. Stângaci, scrise o scrisoare. În drum spre oficiul poștal se opri la singurul atelier-magazin din oraș și comandă un dispozitiv de prins, ca o roată, un soi de mecanism de cuplare, al cărui disc se va roti deodată cu orice apucă.

Răspunsul la scrisoare sosi după două zile, înainte ca „ambreiajul” să fie gata. Suna astfel:

Dragă domnule Pendrake,

> După cum ne-ați cerut, am mobilizat toți membrii disponibili ai departamentului nostru de cercetări pentru a studia problema dumneavoastră. Am examinat toate înregistrările de la birourile de invenții referitoare la motoare pe ultimii trei ani. În plus, am

discutat personal cu directorul care răspunde de acest departament în cadrul Biroului de înregistrare a invențiilor. Prin urmare, pot să afirm cu fermitate că, de la război încoace, nu au mai fost patentate niciun fel de motoare pe principii de funcționare radical înnoite, în niciun domeniu, cu excepția unor variante ale turbogeneratoarelor.

Pentru a vă convinge, vă trimitem în anexă copii ale unui număr de nouăzeci și șapte de patente recente pentru motoare care au fost alese din câteva mii de către personalul nostru.

Nota de plată va sosi separat. Vă mulțumesc pentru avansul de două sute de dolari.

Al dumneavoastră, N.V. Hoskins

P.S. Am crezut că ai murit. Puteam să jur că ți-am văzut numele trecut pe o listă cu victime după ce am fost salvat, și de-atunci te-am tot plâns. Îți voi scrie mai pe larg cam peste o săptămână. Acum țin în loc lumea invențiilor, dar nu fizic – așa ceva nu putea face decât marele Jim Pendrake. Eu însă joc rolul unui Atlas detectiv, chiar dacă m-am învârtit de ceva strâmbături pentru a-ți aduna materialul cu atâta grabă. Așa se explică și cuantumul notei de plată. Atât pentru acum.

NED

În timp ce citea și recitea nota îl copleșea o senzație de sufocare, de emoție. Greșise izolându-se de toți prietenii săi… Expresia „marele Jim Pendrake” îl făcu să privească involuntar la mâneca goală a jachetei sale.

Zâmbi încrâncenat. Trecură câteva minute până să-și amintească de mașinărie. Apoi își spuse: „Voi comanda un șasiu de automobil și un avion fără motor, precum și o bară confecționată din mai multe metale – va trebui să fac desigur niște încercări mai întâi.”

Ochii i se dilatară gândindu-se la atâtea posibilități. Viața îi surâdea din nou. Dar era totuși greu de înțeles cum se făcea că mașinăria nu avea alt stăpân decât el.

Peste două zile se prezentă să ridice dispozitivul comandat. În timp ce desfășura o prelată în care să-l înfășoare auzi un sunet, apoi vocea unui tânăr în spatele său:

— Ce-i asta?

Se întunecase, iar camionul pe care-l închiriase aproape că-și pierduse contururile în noaptea ce se lăsa. Lângă Pendrake se ghicea atelierul-magazin, o structură sumbră, cu vopseaua scorojită. Luminile din interiorul clădirii clipeau slab prin ferestrele murdare. Salariații care încărcaseră cricul în camionetă dispăruseră printr-una dintre uși, saluturile lor răsunându-i încă răgușit în urechi. Pendrake era singur cu cel care-i vorbise.

Cu o mișcare calmă, dar rapidă, trase husa și se întoarse să-l privească pe curios. Tipul stătea în umbră. Era un bărbat înalt, puternic. Lumina unui felinar din apropiere se reflecta în pomeții săi ridicați, dar era dificil să-i descifreze trăsăturile feței.

Pendrake se înfioră. În tonul vocii celuilalt se simțea nu o simplă curiozitate, ci altceva, mai serios, o hotărâre uimitor de fermă. Făcând un efort, Pendrake se adună.

— Ce-ți pasă? spuse el tăios.

Urcă în camionetă. Motorul torcea. Stângaci, acționă schimbătorul de viteze și camioneta se puse în mișcare.

În retrovizor îl vedea pe bărbatul înalt și puternic: o siluetă în umbra magazinului de unelte. Străinul porni încet în aceeași direcție ca Pendrake. În secunda următoare camioneta coti pe o stradă laterală. „Voi da un ocol până acasă, voi duce repede camioneta înapoi de unde am închiriat-o și apoi...”

Ceva umed îi picura pe obraji. Ridicând mâinile de pe volan își pipăi fața. Era scăldată în sudoare. „Am înnebunit? Doar n-o să cred că cineva caută în secret mașinăria!”, își spuse el, împietrit.

Nervii săi încordați se destinseră încetișor gândindu-se

că era doar o coincidență că omul acela se afla lângă magazinul de unelte din acel oraș mic, exact în același timp cu el. Lucrurile se petreceau ca într-o melodramă veche, când ticăloșii îl încolțeau pe eroul inocent. Ridicol! Dar oricum, episodul scotea în evidență ceva important. Mașinăria fusese construită undeva. Trebuia să existe și un proprietar.

Nu era cazul să uite acest lucru.

Noaptea coborâse de-a binelea când Pendrake sosi în garajul-grajd și aprinse becul de două sute de wați instalat în cursul zilei, care arunca o lumină aproape diurnă, făcând ca mica încăpere să pară și mai ciudată decât fusese la lumina felinarului.

Mașinăria se afla exact pe locul în care o fixase în prima noapte. Arăta ca un cauciuc umflat, pentru o roată mică și lată; ca o gogoașă mare, glazurată, cenușiu-albăstruie. Cu excepția celor patru seturi de flanșe și a dimensiunilor, asemănarea cu o gogoașă era uluitoare. Pereții înconjurau orificiul din mijloc, bombându-se, iar orificiul în sine era doar cu puțin mai mic decât ar fi trebuit, respectând proporțiile. Dar aici se termina asemănarea cu orice obiect cunoscut de el. Orificiul acela era cel mai afurisit lucru de pe pământ.

Avea cincisprezece centimetri în diametru. În interior, pereții erau netezi, translucizi, în aparență nemetalici, iar în centrul său geometric plutea bucata de țeavă. De fapt, aceasta stătea suspendată în spațiu, menținută de o forță stranie.

Pendrake inspiră încet, adânc, apucă ciocanul și îl puse încetișor pe capătul țevii. Ciocanul începu să pulseze în mâna sa, dar el rezistă încrâncenat durerii și apăsă. Țeava continuă să se învârtă, inflexibilă. Ciocanul zuruia. Cu o strâmbătură de durere, Pendrake îl smulse.

Așteptă cu răbdare să se liniștească pulsațiile din braț, apoi aplică o lovitură zdravănă capătului de țeavă. Țeava dispăru în orificiu și vreo douăzeci de centimetri din ea apărură de cealaltă parte a acestuia. Semăna cu o bilă ce se rotește. Țintind bine, Pendrake lovi din nou capătul ieșit

al țevii. Aceasta ieși în afară în partea cealaltă, doar trei centimetri din ea rămânând în gaură. Se rotea ca arborele unei turbine cu abur, doar că nu se mai auzea niciun sunet, nici cel mai slab șuier.

Pendrake stătea pe vine cu buzele strânse. Mașinăria nu era perfectă. Bucata de lemn și apoi țeava intraseră și ieșiseră prea ușor. Avea nevoie de un angrenaj care să rămână nemișcat la viteză mare și solicitare puternică. Se ridică ușurel în picioare, concentrându-se. Poziționă dispozitivul pe care-l construise la atelier. Avu nevoie de câteva minute ca să adapteze roata de prindere la înălțimea necesară. Dar nu-și pierdu răbdarea.

În sfârșit, acționă pârghia de comandă. Fascinat, privi cum cele două jumătăți ale discului se închiseră peste țeavă, o prinseră și începură să se rotească. O căldură plăcută îi inundă trupul. Era cea mai plăcută senzație din ultimii trei ani. Încetișor, Pendrake trase dispozitivul de apucat, încercând să-l aducă pe pământ, lângă el. Nu se clintea. Ridică din sprâncene. Simțea că mașinăria este prea grea pentru atâta blândețe. Era nevoie de forță, fără limite. Adunându-și toate puterile, începu să tragă tare.

Mai târziu își amintea cum se aruncase spre ușă în sforțarea de a elibera calea. Păstra imaginea cuielor care țintuiau mașinăria de pământ, smulse, și a mașinăriei care venea peste el. În momentul următor mașinăria se înălță ușor, deasupra podelei, într-un fel inexplicabil. Se roti un moment, încetișor, ca o elice, după care se prăbuși greoi peste dispozitivul de apucat.

Scândurile podelei trosniră și se făcură țăndări. Cimentul de dedesubt, fundația garajului, se zgudui, în timp ce dispozitivul de apucat era zdrobit de postament cu o turație de o mie patru sute pe minut. Motorul scrâșni în chinuri și se transformă într-o grindină de bucățele ucigătoare de metal. Năucită de sunete, de praf, de metalul și cimentul pulverizat, mintea lui Pendrake amorți pentru un scurt moment.

Liniștea se așternu peste scenă ca noaptea ce urmează unei zile de luptă, o liniște intensă, nenaturală. Pe o parte

a corpului lui Dandy, care încă mai tremura, se vedea sânge. Pendrake se ridică și, liniștind calul, evaluă proporțiile dezastrului. Văzu mașinăria culcată, aparent neafectată de propria-i violență. Zăcea ca un obiect scânteietor, cenușiu-albăstrui, în lumina becului electric ce scăpase în mod miraculos.

Îi trebui o jumătate de oră ca să găsească toate fragmentele din dispozitivul de apucat. Le adună bucată cu bucată și le duse în casă. Primul experiment real cu mașinăria se terminase. Cu succes, decise el.

Stătea în bucătărie pe întuneric, pândind. Minutele treceau ticăind. Afară nimic nu părea să miște. În sfârșit, Pendrake oftă. Era clar că nimeni nu sesizase cataclismul din garaj. Sau dacă-l observase cineva, nu era curios. Mașinăria era încă în siguranță.

Tensiunea care dispărea făcu loc sentimentului de însingurare. Brusc, începu să-l chinuie chiar apăsarea liniștii. Se înstăpâni asupra sa convingerea subită și clară că victoria asupra mașinăriei n-avea niciun haz pentru un bărbat izolat de lume prin melancolia caracterului său. „Ar trebui să-i fac o vizită", se îmbie el.

Nu – n-ar merge. Eleanor își stabilise o anumită orientare afectivă și n-ar fi fost deloc potrivit să se ducă s-o vadă. Dar mai exista o posibilitate.

Pendrake își luă pălăria și ieși în noapte. Ajuns la prăvălia din colț, se îndreptă țintă spre cabina telefonică.

— Doamna Pendrake este acasă? întrebă el când cineva răspunse la celălalt capăt.

— Păi, da! Vocea gravă de femeie arăta că cel puțin un servitor nou fusese angajat în casa cea mare, albă. Vocea era necunoscută. O clipă, dom’le.

După câteva clipe se auzi vocea melodioasă a Eleanorei:

— Doamna Pendrake la aparat.

— Eleanor, eu sunt, Jim.

— Da?

Pendrake zâmbi șters la schimbarea ușoară din vocea ei, la intonația defensivă ce apăru imediat.

— Aș dori să mă întorc, Eleanor, spuse el blând.

Liniște, apoi…

Clic!

Pășind iar în noapte, Pendrake ridică ochii spre cerul înstelat, întunecat, de un albastru închis. Întreaga structură a sistemului terestru occidental era cufundată în noapte. Crescentville împreună cu întregul țărm estic îmbrăcase umbrele marii planete mamă. „Poate a fost o greșeală, dar acum măcar știe”, gândi el. În mintea ei, gândurile legate de el muriseră probabil. Acum însă vor învia din nou.

Se îndreptă agale spre casă pe aleea din spate. Ajungând în curte, își înăbuși impulsul de a se cățăra într-un copac, de unde putea să vadă casa cea mare și albă. Se trânti în iarba răcoroasă a pajiștii din spatele casei, privi fix spre garaj și cugetă zguduit: un motor care face să se rotească orice este împins în câmpul său de forță și care pulverizează cu o forță formidabilă orice i se opune. Un motor în care se poate *introduce* un ax, care însă este imposibil de *extras* de acolo. Ceea ce înseamnă că o elice de avion trebuie doar fixată de o bară din metale etalonate după criteriile greutății și densității atomice.

Cineva bătea la ușa din față a casei. Pendrake sări în picioare alarmat. Dar nu era decât un băiețel care-i predă o telegramă cu următorul conținut:

> MODELUL DE CABINĂ PUMA VA FI LIVRAT LA AEROPORTUL DORMANTOWN MÂINE STOP DISPOZITIVELE SPECIALE DE PRINDERE SI COMANDĂ AU FOST INSTALATE CONFORM CERERII STOP FOLOSIT ALIAJ DE MAGNEZIU SI AEROGEL PLASTIC STOP
>
> ATLANTIC AIRCRAFT CORP

Se prezentă a doua zi să ridice comanda. Închiriase un hangar la capătul cel mai îndepărtat al aeroportului și puse oamenii ce însoțeau uriașul trailer să descarce acolo

avionul. După plecarea lor, închise și zăvorî ușile. În zorii zilei următoare aduse mașinăria și începu activitatea laborioasă de instalare, cu ajutorul echipamentelor cumpărate în acest scop. Pentru un bărbat care nu avea decât un braț era greu, dar, cu multă tenacitate, își termină treaba. Noaptea dormi în hangar și se trezi când primele sclipiri ale soarelui pătrunseră pe sub ușă. Își adusese cele necesare preparării micului dejun, așa că-și făcu o cafea și mâncă grăbit. Apoi deschise ușile hangarului și împinse avionul afară.

Efectuă doar un simplu zbor de încercare, nedepășind o mie șase sute de metri și două sute optzeci de kilometri pe oră. Era cam stranie lipsa urletului motorului, astfel că ateriză oarecum neliniștit, întrebându-se dacă mai observase și altcineva. Presupunea că, deși de data aceasta nu se întâmplase nimic, mai devreme sau mai târziu evoluțiile silențioase ale avionului său vor fi remarcate. Și, cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare clipă în care-și păstra secretul, situația moralului său se înrăutățea văzând cu ochii. Exista un proprietar al mașinăriei. Un proprietar care avea cu siguranță nevoie de ea. Trebuia să decidă dacă să anunțe sau nu că se află în posesia lui. Venise timpul să ia o hotărâre.

Involuntar se încruntă urmărind un grup de patru oameni care se îndreptau spre el de-a lungul liniei de umbră. Doi cărau o cutie cu scule și unul împingea un cărucior încărcai cu materiale. Grupul se opri la cincisprezece metri de avionul lui Pendrake. Unul dintre ei se desprinse și înaintă, scotocind agale printr-unul din buzunare. Apoi bătu la ușa cabinei.

— Aș dori să vă întreb ceva! strigă el.

Pendrake ezită, blestemând în gând. Primise asigurări că nimeni nu mai închiriase un hangar în această parte și că adăposturile mari din apropiere erau goale și vor fi folosite doar în următorii ani. Acționă nervos pârghia care deschidea ușa.

— Ce…, începu el.

Se opri, înecându-se puțin. Se holbă la revolverul ținut

de o mână fermă ca o stâncă, apoi ridică privirea spre figură, care – văzu el tresărind – era ascunsă sub o mască.

— Ieși de acolo!

În timp ce Pendrake cobora, omul se trase prudent deoparte, iar ceilalți năvăliră și ei, trăgând căruciorul în care se aflau uneltele. Îndesară totul în avion și se urcară. Omul cu arma se opri în ușă, scoase un pachet din buzunarul de la piept și-l aruncă la picioarele lui Pendrake.

— Asta îți ajunge pentru avion. Și amintește-ți un singur lucru: vei deveni ridicol dacă urmărești problema în continuare. Motorul se află în stadiu experimental. Dorim să cercetăm toate posibilitățile înainte de a cere patentarea invenției, și nu vrem să obținem doar un patent de inovație sau alte certificate care ne-ar încurca în perfecționarea invenției. Asta-i!

Avionul se puse în mișcare. Se ridică rapid. Deveni o simplă pată pe cerul de vest și fu înghițit apoi de pâcla azurie și îndepărtată. În cele din urmă, Pendrake se gândi că altcineva luase o hotărâre în locul său.

Clocotea de frustrare și de o stupidă neputință. O vreme privi avioanele care decolau și aterizau pe pistele din partea de nord; trecu mult timp, fără să-i vină vreo idee sau să ia o hotărâre.

Se putea întoarce acasă. Se și vedea strecurându-se în căsuța sa din Crescentville ca un câine bătut, pe care-l așteptau multe zile lungi, foarte lungi. Sau – și gândul întunecat îl făcu să se încrunte – putea merge la poliție. Își aminti de pachetul ce-i fusese aruncat la picioare. Se aplecă, îl ridică, îl deschise și numără bancnotele verzi din interior. După ce termină, arboră un zâmbet chinuit. Cu o sută de dolari mai mult decât plătise el pentru Puma.

Dar acum fusese obligat să vândă sub amenințarea pistolului. Într-o izbucnire de hotărâre, Pendrake porni motorul camionului împrumutat și se îndreptă spre secția din Dormantown a poliției statale. Îndoielile îi reveniră brusc, în timp ce sergentul nota cu gravitate plângerea.

— Spuneți c-ați găsit motorul? conchise polițistul, uitându-se la fel de grav la coala de hârtie de pe birou.

— Da.

— Ați raportat asta poliției statale din Crescentville?

Pendrake ezită. Era imposibil de explicat modul său instinctiv de a acționa și a ascunde descoperirea motorului, în lipsa mașinăriei, care, prin ciudățenia ei, i-ar fi justificat spusele. Rosti, în sfârșit:

— Am crezut întâi că este o bucată de fier vechi. Când am văzut că era altceva, mi-am dat seama repede că nimeni nu reclamase o astfel de pierdere. Am decis să aplic principiul „cine o găsește o păstrează”.

— Dar acum au luat-o proprietarii de drept?

— Cred că da, recunoscu Pendrake. Însă faptul că m-au amenințat cu pistolul, secretomania, felul în care m-au obligat să vând avionul mă îndreptățesc să urmăresc problema.

Polițistul notă, apoi spuse:

— Puteți să-mi dați numărul de fabricație al motorului?

Pendrake gemu. Ieși epuizat în soarele intens, cu senzația că trăsese cu gloanțe oarbe într-o beznă de nepătruns.

3

SOSI LA WASHINGTON cu avionul de dimineață de la Dormantown și se îndreptă imediat spre Biroul avocaților Hoskins Kendlon, Baker și Hoskins, care se ocupau de patente și invenții. În clipa următoare, după ce numele său le fusese comunicat, un tânăr subțirel și elegant năvăli afară, traversând anticamera din câteva salturi. Fără să se sinchisească de uluirea funcționarului de la recepție, strigă cu o voce pătrunzătoare:

— Omul de Oțel de la Aviație! Jim, eu…

Se opri. Ochii săi albaștri se dilatară. Culoarea îi pieri din obraji când se uită cu o privire surprinsă la mâneca goală a lui Pendrake. Tăcut, îl introduse pe Pendrake în birou, mormăind:

— Omul care smulgea butoanele clanțelor când se grăbea și zdrobea orice în mâini când era agitat…

Se scutură, făcând un efort să-și înlăture tristețea.

— Ce face Eleanor, Jim?

Pendrake știuse că începutul va fi greu. Încercă să explice cât putu de concis:

— Știi cum era ea. Lucra în Departamentul cercetări al Companiei Enciclopedice Hilliard, ducea o existență departe de realitate, din care eu am smuls-o, și… Se opri, dădu din umeri și continuă. Și apoi, a aflat cumva despre celelalte femei. Nu știu cine i-a spus. Mi-a arătat o scrisoare și m-a întrebat dacă era adevărat.

Hoskins spuse blând:

— Noi am stat trei ani în China. Am trăit cu vreo duzină de femei atunci; vreo două fete erau chiar foarte bune. M-aș fi însurat cu una dintre ele dacă nu eram deja căsătorit. Ce scria în scrisoare, și de la cine era?

— N-am citit-o, răspunse Pendrake. Oftă. Nu știu de ce m-am îndrăgostit de Eleanor. Poate îmi amintea de maică-mea, sau așa ceva… Avea puterea de a le eclipsa pe celelalte femei. Dar nu asta contează, acum.

Fără niciun preambul se lansă într-o povestire detaliată despre mașinărie. Până când ajunse la final, Hoskins se plimbă prin încăpere.

— Un grup secret care a inventat un motor nou și minunat. Jim, mie mi se pare că e groasă! Am cunoștințe suspuse la Aviație și îl cunosc pe comandantul Blakeley. Dar nu avem timp de pierdut. Ai suficienți bani?

Pendrake spuse precaut:

— Depinde ce înțelegi prin suficienți.

— Vreau să spun că nu putem pierde vremea. Poți dispune de cinci mii de dolari pentru un aparat de fotografiat cu imagine electronică? Știi tu, din acelea care au fost inventate la sfârșitul războiului cu China. Poate-ți recuperezi banii, poate nu. Important este să te duci la locul de pe deal unde ai descoperit motorul și să fotografiezi electronic solul. Trebuie să avem o imagine a acelui motor pentru a-l convinge și pe cinicul care începe să se arate tot mai des prin oraș, și pe neîncrezătorul care nu crede până nu vede și te mai și urmărește dacă nu-i poți dovedi.

Interesul și energia sa erau contagioase. Pendrake sări în picioare.

— Am și plecat. De unde pot să cumpăr un aparat din acela?

— În oraș există o firmă care vinde aparate guvernului si câtorva instituții pentru scopuri geologice și arheologice. Știi, Jim, nu-mi place că te zoresc așa. Aș vrea să te invit la mine, să ți-o prezint pe nevastă-mea, dar pentru fotografiile acelea timpul este un element esențial. Dacă solul este expus razelor de soare, imaginea va fi ștearsă.

— Pe curând, spuse Pendrake, îndreptându-se spre ușă.

Imaginile erau clare, mașinăria era de neconfundat. Pendrake ședea în camera de zi, admirând peisajul strălucitor, când un curier de la telefoane sună la ușă.

— Sunteți chemat de la New York, îl anunță curierul. Persoana așteaptă. Vreți să veniți să vorbiți?

„Hoskins”, gândi Pendrake. Deși nu-și putea închipui ce

căuta Ned la New York. Primele sunete scoase de vocea stranie la telefon îl îngheţară.

— Domnule Pendrake, avem motive să credem că încă ţineţi la soţia dumneavoastră. Ar fi regretabil ca ea să păţească ceva din cauză că vă amestecaţi în ceva ce nu vă priveşte. Aveţi grijă!

Se auzi un declic care mai persista încă în mintea lui Pendrake, când, peste câteva minute, păşea absent pe stradă. Un singur lucru era limpede: investigaţia se terminase.

Zilele se târau. Nu era pentru prima dată când Pendrake era uluit de faptul că maşinăria îl scosese din lunga sa stare de letargie. Şi că se lansase în căutare atât de repede deoarece îşi dăduse seama, într-un anumit fel, că fără maşinărie nu va mai avea nimic. Ba chiar mai rău. Încercă să-şi reia vechiul fel de viaţă. Dar nu putu. Plimbările călare pe Dandy, care pe vremuri nu încetau decât la lăsarea întunericului, se încheiară de două ori brusc, înainte de ora zece dimineaţa, şi nu mai fură reluate. Nu că nu mai dorea să călărească. Atâta doar că viaţa era mai mult decât un vis leneş. Letargia aceasta, care ţinuse trei ani, se încheiase. În cea de-a cincea zi, sosi o telegramă de la Hoskins.

> CE SE-NTÂMPLĂ? AŞTEPT VEŞTI DE LA TINE.
> NED

Tulburat, Pendrake rupse telegrama fâşii. Intenţiona să răspundă, dar peste două zile, când sosi scrisoarea, încă îşi mai chinuia minţile cu răspunsul.

> „...Nu pot înţelege tăcerea ta. Am trezit interesul comandantului de aviaţie Blakeley, şi anumite persoane de formaţie tehnică, ofiţeri, mi-au telefonat deja. Peste o săptămână mă fac de râs. Ai cumpărat aparatul, ştiu, am verificat. Probabil că ai făcut şi pozele, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, dă un semn de viaţă...”

Pendrake răspunse:

> Renunț la caz. Îmi pare rău că te-am necăjit, dar am descoperit ceva ce-mi schimbă complet perspectiva asupra chestiunii și nu pot să-ți dezvălui mai mult.

N-am voie ar fi fost mai aproape de adevăr, dar n-ar fi fost eficient. Acești ofițeri activi de aviație – doar și el fusese odată ofițer – încă nu-și puteau adapta sistemul la realitatea că pacea era radical diferită de război. Amenințarea vieții lui Eleanor i-ar fi înfuriat; moartea sau rănirea ei ar fi însemnat o simplă pierdere, un incident minor, care nici nu merita să fie luat în considerare. Desigur că ar fi luat măsuri de precauție. Dar… la naiba cu ele!

La trei zile după expedierea scrisorii, în fața intrării casei sale se opri un taxi din care coborâră Hoskins și un uriaș bărbos. Pendrake îi introduse în locuință, ascultă liniștit prezentarea marelui Blakeley și nu reacționă la întrebările prietenului său. După zece minute, Hoskins era alb la față ca hârtia.

— Nu pot să înțeleg, se înfurie el. Ai făcut fotografiile, așa-i?

Niciun răspuns.

— Cum au ieșit?

Liniște.

— Chestia aceea pe care ai găsit-o, care ți-a schimbat perspectiva – este vreo informație asupra celor care dețin motorul?

Înspăimântat, Pendrake regretă că nu mințise, pur și simplu, în scrisoare, în loc să facă acea afirmație stupidă care trezise o curiozitate intensă și provocase acest interogatoriu chinuitor.

— Las’ că vorbesc eu cu el, Hoskins.

Pendrake se simți izbăvit auzindu-l pe comisarul Blakeley. Îi va fi mai ușor să discute cu un străin. Hoskins dădu din umeri a îndoială în timp ce se așeza pe canapea

și-și aprindea nervos o țigară.

Bărbatul cel masiv începu pe un ton rece, studiat:

— Cred că este vorba de un caz psihologic. Pendrake, nu-ți amintești de tipul care susținea prin 1956 că deținea un motor acționat cu aer? Când reporterii i-au examinat mașina au găsit o baterie bine ascunsă. Acu' doi ani a fost femeia aceea care susținuse că a văzut un submarin în lacul Ontario, continuă el rece, *mușcător.* Povestirea ei devenea din ce în ce mai fantastică pe măsură ce progresau cercetările întreprinse de marină și până la urmă a recunoscut că inventase totul pentru a trezi interesul prietenilor ei, iar după ce publicitatea luase amploare nu avusese curajul să spună adevărul. Acum, dumneata vrei să pari mai interesant decât ea…

Gravitatea insultei nu reuși decât să-i smulgă lui Pendrake un zâmbet strâmb. Pironea podeaua cu privirea, înghițind impasibil umilința la care era supus. Se simțea foarte departe de vocea tunătoare, astfel că nu mică îi fu surpriza când două mâini uriașe îl apucară de umeri și fața aceea arătoasă și bărboasă se apropie de a sa, iar vocea răsună din nou:

— Ăsta-i adevărul, așa-i?

Nu crezuse că se va enerva până într-atât. Nu simțise niciun fel de furie, dar dintr-o singură zvâcnire a mâinii îl făcu să-i dea drumul, îl ridică de gulerul cămășii și-l cără pe uriașul care dădea din picioare și turuia uluit, în hol, aruncându-l pe verandă prin ușa cu plasă. După ce Blakeley ateriză pe pajiștea din fața casei urmă o adevărată furtună. Se ridică în picioare zbierând. Dar Pendrake îi întorsese deja spatele. În ușă se întâlni cu Hoskins. Acesta, în haină și cu melon, spuse pe un ton ponderat:

— Îți reamintesc ceva, zise el și repetă textul jurământului de loialitate față de Statele Unite.

Nici nu-și dădu seama că învinsese, deoarece coborâse scările fără să se mai uite înapoi. Taxiul care-l aștepta plecase deja când Pendrake realiză cât de eficient îi zdruncinaseră încăpățânarea acele cuvinte.

În noaptea aceea îi scrise lui Eleanor o scrisoare. Se prezentă și el în ziua următoare, la ora la care se anunțase: trei și jumătate după-amiază. Când o negresă greoaie îi deschise ușa casei albe, Pendrake încă mai credea că i se va spune că Eleanor nu-i acolo. Dar fu condus prin antreul bine cunoscut în camera de zi, lungă de doisprezece metri. Storurile venețiene împiedicau pătrunderea luminii, astfel că Pendrake avu nevoie de câteva clipe ca să deslușească în penumbră silueta micuță a tinerei care se ridicase să-l întâmpine.

Vocea ei frumoasă, familiară și întrebătoare îl ajunse din penumbră:

— Scrisoarea ta n-a fost prea explicită. Oricum, tot intenționam să te văd, dar lasă asta. Ce pericol zici că mă pândește?

Acum o vedea mai bine. Pentru o clipă nu putu să se miște; stătea, sorbind-o din priviri – trupul zvelt, fiecare trăsătură a feței, părul întunecat ce-o încadra. Își dădu seama că roșise sub privirea lui indiscretă, așa că începu să-i explice grăbit:

— Intenția mea, spuse el, a fost să renunț la toată tărășenia. Dar chiar când am crezut că am pus punct chestiunii, aruncându-l afară pe Blakeley, Hoskins mi-a readus în memorie jurământul către țară pe care l-am depus când am intrat în aviație.

— Oh!

— Pentru propria ta siguranță, continuă el, mai hotărât, trebuie să pleci din Crescentville pentru moment, să te pierzi în imensitatea New Yorkului până voi da de capătul poveștii.

— Înțeleg.

Privirea ei întunecată nu părea preocupată. Arăta ciudat de țeapănă, așezată acolo, ca și cum n-ar fi fost deloc în largul ei.

— Cum erau vocile celor doi oameni cu care ai vorbit – pistolarul și cel de la telefon? vorbi ea într-un târziu.

Pendrake se gândi o clipă.

— Una era o voce de tânăr. Celălalt trebuie să fi fost în

floarea vârstei.

— Nu, nu asta vreau să știu, ci felul cum vorbeau, modul în care stăpâneau limba, gradul de educație.

— Oh! Pendrake o privi surprins. Spuse încetișor: Nu m-am gândit la asta. Erau foarte educați, aș spune.

— Englezi?

— Nu. Americani.

— La asta mă refeream. Nimic deosebit, așadar?

— Deloc.

Amândoi erau acum, observă Pendrake, mai la largul lor. Era încântat de felul ei calm de a înfrunta pericolul. Căci, de fapt, nu fusese antrenată pentru a face față la teroarea fizică. Înainte să-i mai vină altceva în minte, ea spuse:

— Mașinăria – cum este? Ai vreo idee?

Dacă avea vreo idee! El, care-și storsese creierii în timpul unei duzini de nopți de insomnie!

— Trebuie, rosti Pendrake cu grijă, să fie rezultatul unei activități susținute de cercetare. Nimic atât de perfect nu poate apărea de-a gata, fără niște eforturi foarte temeinice de a-l construi. Și chiar și așa, cineva a avut o inspirație genială. Adăugă gânditor: Cred că este un motor atomic. *Nu poate* fi altceva. Nu se poate compara cu nimic altceva.

Ea îl privea cu ochi mari, parcă nefiind sigură de următoarele cuvinte. Până la urmă spuse cu o intonație formală:

— Nu te superi că te-am întrebat?

El știa ce însemna *asta.* Eleanor cedase și își dăduse seama de asta. Gândi: „Oh, la naiba cu oamenii ăștia supersensibili!”

Spuse repede și serios:

— Ai atins niște chestiuni importante. Unde vor duce ele, asta este altă problemă. Mai ai vreo sugestie?

Nu era decât liniștea, apoi se auzi încet vocea ei:

— Îmi dau seama că nu sunt calificată în problemă. Nu am cunoștințe științifice, dar am ceva antrenament în cercetare. Nu știu dacă următoarea mea întrebare este

prostească sau nu, dar – care este data de bază pentru un motor atomic?

Încruntat, Pendrake spuse:

— Cred că înțeleg ce vrei să spui: până la ce dată ar fi fost imposibil de construit un motor nuclear?

— Cam așa ceva, aprobă ea.

Ochii îi străluceau. Pendrake era gânditor.

— M-am documentat în ultimul timp. 1954 s-ar potrivi, dar 1955 ar fi mai plauzibil.

— Se pare că a trecut mult timp – destul de mult.

Pendrake încuviință din cap. Știa ce va spune Eleanor și era o idee excelentă, dar o așteptă pe ea să vorbească, ceea ce se întâmplă imediat.

— Ai putea verifica în vreun fel activitatea persoanelor apte să fi efectuat cercetări nucleare importante de atunci încoace?

— Întâi mă voi duce, confirmă el, la bătrânul meu profesor de fizică. Este unul dintre acei bătrâni veșnic tineri care iau totul în piept.

Vocea ei rece i-o reteză:

— Vei urmări toate acestea personal?

Fără să vrea, privirea-i alunecase spre mâneca goală și se înroși. Era limpede la ce se referea. Pendrake răspunse repede, cu un zâmbet gol:

— Mă tem că nu are cine altcineva. Imediat ce voi obține un rezultat, mă voi duce la Blakeley să mă scuz pentru felul în care l-am tratat. Până atunci, cu sau fără brațul drept, mă îndoiesc că există unul mai capabil decât mine. Încruntându-se, continuă: Firește că trebuie să țin seama și de faptul că un bărbat fără un braț este mai ușor de urmărit.

Ea își redobândise autocontrolul.

— Voiam să-ți sugerez să-ți faci rost de un braț artificial și să-ți confecționezi alt chip. Necunoscuții purtau cu siguranță măști de civili, dacă le-ai recunoscut atât de repede deghizarea. Tu poți să imiți un tip de soldat perfect.

Se ridică, și încheie pe același ton:

— Iar în ceea ce privește plecarea mea din Crescentville, am scris deja la firma unde am lucrat, unde voi fi angajată pe vechiul meu post. Despre asta doream să-ți vorbesc. Voi pleca din casă diseară, iar de mâine ești liber să-ți începi investigațiile. Noroc.

Se priveau față în față. Pendrake era șocat până în adâncul inimii de încheierea bruscă a întâlnirii și de cuvintele ei. Se despărțiră ca doi oameni care se aflaseră sub o tensiune uriașă.

„Și chiar acesta, gândi Pendrake, ieșind în soarele arzător, este de fapt adevărul.”

Rămase în seara aceea la Crescentville. Trebuia să angajeze îngrijitori și, printre altele, Dandy trebuia să fie dus înapoi, în grajdurile casei mari. Era aproape miezul nopții când Pendrake făcu o baie, intenționând să se bage apoi în pat.

Se întinse în cadă și își desfăcu bandajul de pe ciotul brațului drept. Fusese inconfortabil, dureros chiar, de câteva zile. Scoțând bandajul se aplecă înainte, ca să înmoaie ciotul lung de zece centimetri în apa caldă.

Încremeni brusc.

Nu-i venea să creadă!

Îi scăpă un strigăt.

Se retrase, tremurând. Privi din nou. Nu era nicio îndoială: brațul se lungise cu vreo cinci centimetri. Și la capăt se conturau slab degetele și mâna. Mici, dar inconfundabile. Păreau să fie o deformare a pielii netede.

Era aproape ora trei dimineața când reuși să se relaxeze îndeajuns ca să poată adormi. I se păru că reușise să înțeleagă, în sfârșit, singura cauză posibilă a acestui miracol. În toate aceste zile agitate, el avusese în preajmă un singur obiect foarte diferit de toate celelalte: mașinăria.

Acum chiar că trebuia s-o găsească. Un gând năstrușnic despre proprietatea asupra mașinăriei îi încolțise în minte. Din cauza tuturor celor întâmplate, din cauza aurei de secret și a amenințărilor, și acum a acestui fapt, avea senzația că obținuse treptat niște drepturi. Așa că, stând culcat în pat, i se limpezise convingerea că

marea mașinărie aparținea celui care putea s-o dobândească.

4

ERA ÎN ZIUA DE 8 OCTOMBRIE, după miezul nopții. Pendrake înfrunta cu capul plecat vântul puternic de est, în timp ce străbătea o stradă bine iluminată din cartierul Riverdale, în City-ul newyorkez. Cu coada ochiului înregistra numerele caselor pe lângă care trecea: patru sute optsprezece, patru sute douăzeci, patru sute treizeci și doi.

Numărul patru sute treizeci și doi era a treia clădire de la colț și el se opri alături de casă, lângă stâlpul de lumină. Cu spatele la vânt mai studie încă o dată prețioasa lui listă – o ultimă verificare. Intenționase inițial să cerceteze fiecare american din partea de est, dintre cei șaptezeci și trei, începând cu litera A. Judecând din nou, își dăduse seama că oamenii de știință de la unele firme, cum ar fi Westinghouse, Fundația Rockefeller, de la laboratoarele particulare cu fonduri modeste, precum și fizicienii și profesorii care efectuau activități de cercetare pe cont propriu, erau ultimii pe lista candidaților din punctul său de vedere, unii din cauza imposibilității de a păstra un secret, iar ceilalți din cauză că o mașinărie de acel gen costa o droaie de bani. Astfel că mai rămâneau douăzeci și trei de fundații particulare.

Chiar și așa, erau prea multe pentru un singur om; posibilitatea de a fi prins îi crispa expresia feței, îi încorda mușchii trupului și-i înțepenea brațul care creștea. Ajunsese la cel de-al unsprezecelea caz cercetat. Celelalte fuseseră deopotrivă sterile și periculoase.

Pendrake băgă lista în buzunar și oftă. N-avea rost să mai amâne. Ajunsese la Institutul Lambton pe lista în ordine alfabetică, iar conducătorul acestuia, distinsul fizician doctor McClintock Grayson, locuia într-a treia casă de la colț.

Ajungând la ușa reședinței cufundate în întuneric, încercă prima dezamăgire. Într-un mod inexplicabil,

sperase ca ușa să nu fie încuiată. Dar era zăvorâtă și asta însemna că toate ușile pe care le deschisese în viața lui fără ca măcar să observe că erau zăvorâte aveau să constituie acum niște precedente dovezi că și o încuietoare tip yale putea fi forțată fără zgomot. Acum, deoarece acționa intenționat, părea altceva, dar se încordă și apucă mânerul. Încuietoarea cedă cu un declic discret de metal supus brusc unei presiuni de neimaginat.

Se opri o clipă, în holul negru ca cerneala, ascultând. Dar nu auzi decât bătăile inimii sale. Înainta cu grijă, explorând ușile la lumina lanternei. Brusc își dădu seama că biroul trebuia să se găsească la etaj. Începu să urce scările, câte patru trepte o dată.

Coridorul etajului doi era spațios, avea cinci uși închise și două deschise. Prima ușă deschisă dădea într-un dormitor, iar cea de-a doua într-o cameră mare, confortabilă, ticsită de rafturi cu cărți. Pendrake oftă ușurat, intrând pe vârfuri în această încăpere. Într-un colț se afla un birou, un raft mic cu dosare și câteva lampadare. După ce aruncă o privire rapidă în jur, închise ușa în urma sa și aprinse lampadarul cu trei brațe de lângă scaunul din spatele biroului.

Se opri din nou, pândind încordat. De undeva se auzea slab o respirație regulată. Dar asta era tot. Personalul casei se odihnea liniștit după o zi de trudă, ceea ce – reflectă Pendrake așezându-se la birou – merita din plin. Se rezemă comod în scaun și începu să citească.

La ora două își găsise omul. Dovada era o notiță extrasă din grămada de hârtii nerelevante care umpleau un sertar. Citi:

> Principiul mecanic de funcționare a motorului depinde de numărul de rotații pe minut. Dacă numărul de rotații pe minut este foarte scăzut, adică între cincizeci și o sută, presiunea se va exercita aproape în linie verticală față de planul axial. Dacă greutatea a fost estimată corect, mașina va efectua o ridicare și o plutire, dar mișcarea progresivă va fi

> aproape zero.

Pendrake se opri intrigat. Nu putea fi vorba decât despre mașinărie. Dar ce însemnau toate acestea? Continuă să citească:

> Odată cu creșterea numărului de rotații pe minut, presiunea se va transfera rapid pe orizontală, până ce, pe la circa cinci sute de rotații, forța de tracțiune se va desfășura de-a lungul planului axial – astfel încât orice contrapresiune sau presiune secundară vor înceta. În acest moment motorul poate fi împins pe un ax, dar nu poate fi tras. Câmpul este atât de intens încât…

Referirea la ax îl convinse. Își aminti din plin experiența sa violentă, când descoperise că nu putea extrage axul din motor.

Vrăjitorul atomic al secolului era chiar doctorul Grayson. Pendrake simți o slăbiciune. Se lăsă moale în scaun, amețit într-un mod ciudat și gândindu-se: „Trebuie să ies de aici. Acum că știu, nu trebuie să mă prindă, în niciun caz.”

Sentimentul copleșitor al triumfului puse stăpânire pe el de-abia după ce închise ușa de la intrare, ieșind în stradă. Mergând, își simți mintea exaltată ca după o beție. Abia în timp ce ingurgită un mic dejun la o cârciumioară își dădu seama din nou de descoperirea sa: așadar, doctorul Grayson, renumitul *savant*, era omul din umbră care crease mașina! Și acum, ce mai urma?

După un somn scurt îl sună pe Hoskins. „Este imposibil, se gândi el așteptând legătura, să mă descurc singur în această afacere teribilă.”

Dacă va păți ceva, tot ceea ce descoperise va rămâne în negură, pentru a nu mai fi reconstituit niciodată. La urma urmei, el se găsea aici deoarece luase în serios un jurământ de fidelitate față de patria sa, un jurământ pe care-l ignorase până ce îi fusese reamintit.

Reveria îi fu brusc întreruptă de telefonistă, care îl anunță:

— Domnul Hoskins refuză să accepte convorbirea, domnule.

I se părea că problema aceasta îl apasă de-o viață. După-amiază, în biblioteca hotelului, mintea îi revenea necontenit la singurătatea sa, la realitatea crudă că toate deciziile asupra mașinăriei trebuia să le ia de unul singur, acționând apoi tot singur. Ce tâmpit fusese! Ar trebui să-și scoată toată chestiunea din minte și să se reîntoarcă la Crescentville. Trebuia să-și pregătească proprietățile de acolo pentru iarnă. Dar știa că nu se va duce. Ce să facă în lungile zile și nesfârșitele nopți ale anilor ce aveau să vină?

Pentru el nu exista decât mașinăria. Tot interesul pentru viață, renașterea spiritului său, începuseră din momentul în care găsise obiectul ce semăna cu o gogoașă. Fără motor, sau mai degrabă – se corectă el – fără căutarea motorului, era ca un spirit rătăcit, bântuind fără niciun țel prin eternitatea ideii că *a fost* pe Pământ.

După o vreme, simți brusc greutatea cărții ținute în mână, amintindu-și de scopul venirii sale la bibliotecă. Cartea era ediția din 1968 a Enciclopediei Hilliard, din care află că doctorul McClintock Grayson se născuse în 1911, că avea o fiică și doi fii și că făcuse descoperiri importante în fisiunea nucleară. Despre Cyrus Lambton, enciclopedia spunea:

> …fabricant, filantrop, a fondat Institutul Lambton în anul 1952. După război, domnul Lambton a început să se intereseze activ de mișcarea „Reîntoarcerea la natură”, cartierul general al acesteia fiind proiectat special și aflându-se la…

În sfârșit, Pendrake ieși în căldura după-amiezei de octombrie și cumpără o mașină. Zilele sale deveniră plictisitor de uniforme. Îl urmărea pe Grayson când ieșea dimineața din casă, până dispărea în clădirea Lambton, îl conducea seara înapoi. Semăna cu un joc fără sfârșit,

inutil.

În cea de-a șaptea zi, această rutină cedă imprevizibilului. La ora unu, Grayson ieși brusc din structura aeriană din material plastic a Fundației Lambton.

Ora e neobișnuită. Imediat se observă și mai limpede deosebirea dintre această zi și celelalte. Omul de știință nu dădu nicio atenție limuzinei sale gri, parcate lângă clădire, merse până la stația de taxiuri, descinse din taxi în fața unei clădiri de pe Fifth Street, străjuită de doi zgârie-nori între care era întinsă o firmă strălucitoare din plastic pe care scria:

PROIECTUL DE AMENAJARE A SOLULUI
CYRUS LAMBTON

Sub privirile lui Pendrake, Grayson plăti taxiul și dispăru prin ușile rotative ale unuia dintre zgârie-nori. Intrigat, dar și curios, Pendrake se îndreptă agale spre una dintre vitrinele viu luminate. Citi:

> PROIECTUL CYRUS LAMBTON caută cupluri tinere, serioase și oneste care doresc să muncească și să se stabilească pe o proprietate cu sol fertil, debordând de vegetație și cu climat minunat. Așteptăm îndeosebi foști fermieri, fii de fermieri cu soțiile lor, de preferință fiice de fermieri. Nu agreăm cereri din partea unor persoane care doresc să locuiască în apropierea unui oraș sau țin să-și poată vizita rudele. Vă oferim o ocazie reală în cadrul unui proiect particular de înzestrare.
>
> Astăzi mai avem nevoie de trei cupluri pentru ultimele oferte. Plecarea va avea loc în curând, sub conducerea doctorului McClintock Grayson. Biroul se închide la ora unsprezece noaptea.

GRĂBIȚI-VĂ!

Anunțul nu părea să aibă vreo legătură cu mașinăria de pe coasta dealului. Dar îi stârni o idee care nu se lăsa alungată, rod al unui îndemn care nu-l mai slăbea în aceste ultime zile monotone. Se luptă cu el timp de o oră, dar acesta era prea puternic pentru voința lui și îi mobiliză trupul, îndreptându-i pașii spre o cabină telefonică. Peste un minut, forma numărul de telefon al Companiei enciclopedice Hilliard.

A durat o clipă până au chemat-o la aparat, timp în care prin minte i se învălmășiră sute de gânduri contradictorii. Era cât pe-aci să închidă telefonul, când auzi:

— Jim, ce s-a întâmplat?

Teama din vocea ei era cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată. Încercă să se stăpânească, explicându-i ce dorea:

— Ia-ți o haină veche și o rochie ieftină din bumbac sau așa ceva, iar eu voi cumpăra niște vechituri de mâna a doua. Vreau doar să aflu ce se ascunde în spatele proiectului cu amenajarea solului. Putem să intrăm încă înainte să se întunece. O simplă informare nu poate fi periculoasă.

Mintea i se încețoșa la ideea posibilității de a o revedea. Iar ideea stânjenitoare a unui posibil pericol rămase undeva în străfunduri și nu ieși la suprafață decât atunci când o zări îndreptându-se spre el pe stradă. Era gata să treacă mai departe fără să-l recunoască, dar el făcu un pas înainte și o opri:

— Eleanor!

Ea se opri brusc. Privind-o, își dădu seama pentru prima dată că fetișcana cu care se căsătorise în urmă cu șase ani se maturizase. Era suficient de subțirică încât să fie mulțumită de sine, dar se zăreau totuși și formele bogat împlinite ale maturității.

— Am uitat de proteză și de mască, spuse ea. Așa pari aproape…

Pendrake zâmbi înțelegător. Și ea nu știa încă nici pe jumătate adevărul. Brațul său crescuse acum aproape până

la cot, iar mâna și degetele erau distincte și separate. Totul se potrivea de minune în proteza de braț, conferind siguranță si precizie mișcărilor sale.

Intenționând să glumească, deoarece se găsea într-o stare de exaltare, spuse:

— Aproape uman, așa-i?

Instantaneu își dădu brusc seama că nu rostise ce trebuia. Ea păli, apoi obrajii își recăpătară treptat coloritul. Răspunse cu un zâmbet gol:

— Nu mă deranjează că-ți lipsește un braț. Nu aceasta a fost problema noastră, deși tu așa ai pretins.

Uitase. Acum își aminti că, în durerea sa de a fi respins de femeia iubită, o acuzase înciudat că-i întorsese spatele din cauza infirmității sale fizice – fusese doar o manevră verbală, dar Eleanor se simțise evident jignită.

În timp ce-și amintea, Eleanor își întorsese fața de la el și fixa clădirea de peste drum, cu un zâmbet satisfăcut.

— Zgârie-nori, gândi ea cu voce tare, înalți de cincizeci de metri; unul opac, fără ferestre, fără uși – mă întreb ce o fi însemnând asta – iar celălalt... Ne vom da drept domnul și doamna Lester Cranston din Winora, Idaho. Voiam să plecăm din New York diseară, dar am văzut anunțul. Ne plac toate promisiunile lor.

Porni spre clădiri. Iar Pendrake, urmând-o, își dădu brusc seama, într-un salt mental, că doar dorința de a o revedea îl făcuse să o cheme încoace.

— Eleanor, o atenționă el încordat, nu vom intra.

Trebuia să fi știut că era inutil să argumenteze. Ea continua neabătută să înainteze. O urmă până ajunseră în fața unei fetișcane așezate la un birou spațios din plastic, în centrul încăperii. Se și așezase când observă plăcuța de pe marginea biroului:

DOMNIȘOARA GRAYSON

Domnișoara Grayson! Pendrake se foi pe scaun până când un sentiment copleșitor de stânjeneală îl fixă pe loc. Fiica doctorului Grayson! Așa vasăzică, și membrii familiei

savantului erau amestecați în asta. Era posibil ca doi dintre cei patru bărbați care-i furaseră avionul să fie odraslele familiei. Poate că și Lambton avea fii. Nu-și mai amintea ce scria în enciclopedie despre copiii lui Lambton.

Frământat de gânduri, asculta doar pe jumătate conversația dintre Eleanor și fiica lui Grayson. Dar când Eleanor se ridică, își aminti că discuția se învârtise în jurul unui test psihologic ce avea loc în camera din spate. Pendrake o urmări pe Eleanor îndreptându-se spre ușa ce ducea spre cel de-al doilea zgârie-nori. Se bucură când, după vreo trei minute, o auzi pe domnișoara Grayson spunând:

— Vreți să intrați și dumneavoastră, domnule Cranston?

Dincolo de ușă se întindea un coridor îngust care se termina cu o a doua ușă. Când atinse mânerul celei de-a doua uși, peste el căzu o plasă, imobilizându-l.

Simultan, în dreapta sa se deschise o fantă, din care ieși doctorul Grayson, cu o seringă în mână. O înfipse în brațul stâng al lui Pendrake, deasupra cotului, strigând peste umăr unei persoane invizibile:

— Acesta este ultimul, Peter. Putem pleca imediat ce se întunecă.

— O clipă, doctore. E mai bine să verificăm perechea asta. Este ceva în neregulă cu brațul drept al tipului. Uitați-vă la poză.

Fanta se închise cu un declic.

Pendrake se zbătea disperat, dar somniferul își făcea efectul, iar plasa îl ținea pe loc, în ciuda eforturilor sale.

Întunericul coborî ca un fulger.

5

— ÎN CEI DOI ANI de când te afli aici, spuse Nypers, firma a mers minunat.

Pendrake râse.

— Glumești, Nypers. Cum adică, în cei doi ani de când sunt aici? Păi de când sunt eu aici, mă simt ca un moșneag.

Nypers aprobă din căpșorul lui micuț, înțelept.

— Știu cum este. Toate celelalte devin vagi și ireale. Te simți ca și cum viața ta de până acum ți-ar fi străină. Se întoarse. Ei, îți las ție contractul Winthrop.

Pendrake își desprinse într-un târziu privirile de pe panourile reci ale ușii de stejar în spatele căreia dispăruse bătrânul funcționar. Dădu din cap a mirare și apoi a plictiseală. Dar pe față îi apăru un rânjet când se așeză ia birou.

Bătrânul domn Nypers e probabil cam mahmur în dimineața aceasta. „în cei doi ani de când... Ia să vedem, de când era directorul companiei Nesbitt? Băiat bun la toate la șaisprezece ani – adică în 1956 – funcționar stagiar la nouăsprezece, apoi funcționar principal și, în sfârșit, director. Când izbucnise războiul din China, în 1965, lipsise un timp. Reîntors la birou în 1968, muncise din greu. Timpul trecea ca bătut de vântul puternic din nord.

Uite, era în 1975. Hmmm, șaisprezece ani la firmă, în afara anilor de război; șapte ca director general. Aceasta însemna că împlinește exact treizeci și cinci de ani.

Se încruntă, enervându-se brusc. Ce motiv avusese Nypers să spună ceea ce spusese? „în cei doi ani de când ești la noi...” Cuvintele i se întipăriseră în minte. Apoi, acționând ca un automat, apăsă pe un buton aflat pe biroul său.

Ușa se deschise și intră o femeie firavă, cu o față albă, de vreo treizeci și cinci de ani.

— Ați sunat, domnule Pendrake?

Pendrake ezită. Începea să se simtă prost, stânjenit de

tulburarea sa.

— Domnișoară Pearson, i se adresă el, de când ești la Compania Nesbitt?

Femeia îl privi sever și Pendrake își aminti, prea târziu, că în această perioadă de emancipare agresivă a femeii, nu trebuia ca patronii să le pună angajatelor lor întrebări care nu erau legate de serviciu.

După o clipă, ochii domnișoarei Pearson își pierdură strălucirea dură și ostilă, iar Pendrake răsuflă ușurat.

— De cinci ani, răspunse ea politicos.

— Cine, se forță Pendrake să spună, te-a angajat?

Domnișoara Pearson dădu din umeri, dar gestul se referea mai degrabă la un gând al ei. Cu o voce netulburată răspunse:

— Păi, directorul de atunci, domnul Letstone.

— Oh, făcu Pendrake.

Era tentat să-i atragă atenția că el fusese director în ultimii cinci ani. Dar n-o făcu, mai ales pentru că gândurile din spatele cuvintelor se risipiră, devenind vagi. Mintea sa lucra, mașinal, dar relativ limpede. Ideea care-i veni în cele din urmă era logică și neîncețoșată.

— Adu-mi, te rog, registrele cu salariile pentru anul 1973.

Femeia aduse registrul și-l lăsă pe masă. După ce ieși, Pendrake îl deschise la SALARII pe luna decembrie. Găsi ce căuta: „James Pendrake, director general, trei mii două sute cincizeci de dolari”.

În noiembrie scria același lucru. Nerăbdător, căută luna ianuarie. Acolo scria:

„Angus Letstone, director general, două mii două sute de dolari.”

Suma mai mică nu era justificată în niciun fel. Din februarie până în august scria peste tot Angus Letstone, două mii două sute de dolari.

Doi ani! „În cei doi ani de când ești la noi…”

Contractul Winthrop zăcea nedeschis pe biroul din stejar. Pendrake se ridică, se duse la fereastra boltită din colțul camerei și privi afară. Dedesubt se întindea un

bulevard cu trei benzi de circulație, străjuit de multe clădiri din piatră. Banii curseseră pe această stradă – și în această cameră. Se gândi la faptul că adesea se considerase norocos că se află la limita de jos a clasei cu venituri mari, că ajunsese în cea mai de sus poziție ierarhică din companie după ani de trudă.

Pendrake scutură cu regret din cap. Anii de trudă nu existaseră. Problema era cum oare obținuse el această slujbă minunată, cu salariu bun, clientelă aleasă, organizare atât de perfectă? Viața lui fusese plăcută și dulce ca un pahar de apă limpede și rece, o idilă senină, un tablou de viață fericită.

Iar acum asta!

Cum putea oare un om să afle ce făcuse în primii treizeci de ani de viață? Existau câteva lucruri simple care puteau fi verificate înainte să întreprindă ceva. Hotărându-se brusc, se întoarse la birou, porni dictafonul și începu: „Departamentul arhivelor, Ministerul de Război, Washington, D.C. Stimate domn, vă rog să-mi trimiteți cât se poate de curând dosarul meu din războiul din China. Am fost în...”

Continuă cu explicații detaliate, devenind tot mai încrezător pe măsură ce continua. Își amintea limpede o mulțime de lucruri. Viața efectivă în armată, bătăliile... mda, păreau cam vagi și îndepărtate. Asta era de înțeles. Dar existase acea călătorie pe care o făcuse împreună cu Anrella anul trecut, în Canada; din ea nu-i rămăsese în memorie decât un vis îndepărtat, cu câteva frânturi de imagini care să-i demonstreze că a fost reală.

Întreaga lui viață nu fusese decât un proces de uitare a trecutului.

Cea de-a doua scrisoare o adresă Biroului de înregistrare a nașterilor din statul său natal. „M-am născut, dictă el, la 1 iunie 1940, la Crescentville. Va rog să-mi trimiteți cât se poate de curând certificatul de naștere.”

O chemă pe domnișoara Pearson și-i dădu dictafonul.

— Caută aceste adrese, îi ordonă el sec. Cred că vor fi

necesare și unele taxe. Află cât, adaugă ordinele de plată și trimite-le *par avion.*

Se simțea mulțumit de sine. N-avea rost să se agite prea mult cu chestia asta. La urma urmei, iată-l, într-un post sigur, cu mintea fermă ca o stâncă. Nu avea motive să se agite și cu atât mai puțin să permită altora să-i descopere preocupările. La timpul potrivit va sosi și răspunsul la întrebările sale. Atunci va avea timp suficient să urmărească problema în continuare.

Începu să studieze contractul Winthrop.

După douăzeci de minute își dădu seama, șocat, că petrecuse majoritatea timpului încercând să-și reamintească ce făcuse în timpul lunii septembrie 1973. Era luna în care americanii aselenizaseră și ei, la trei ani după ruși. Pendrake își aminti titlurile articolelor din ziare. Nu încăpea îndoială. Le *văzuse* efectiv. I se fixaseră în memorie, mari și negre. Putea considera luna septembrie prima lună petrecută la Compania Nesbitt, conform statelor de salarii, ca parte a curgerii continue a existenței sale reale.

Dar ce era cu luna august? în august avusese loc scandalul acela care aproape scindase puternica unitate din cadrul clubului femeilor. Si cum sunaseră titlurile din ziare? Pendrake se strădui să-și amintească, dar fără rezultat. Apoi se întrebă: dar ce-a fost pe 1 septembrie? Dacă august și începutul lui septembrie fuseseră perioade de răscruce, atunci poate că 1 septembrie fusese marcat de ceva viu, de o întâmplare, își aminti că fusese bolnav la data aceea.

Mintea lui refuza să-i redea acea primă zi din septembrie. Probabil că luase micul dejun. Probabil că se dusese la birou după ce Anrella îl sărutase languros. Mintea lui se opri subit, ca un animal împușcat în fugă. „Anrella!” gândi el. Ea trebuie să fi fost acolo și pe 30 și pe 29 august și în iulie, iunie, mai, aprilie, și mai înainte.

În întreaga lui memorie nu exista, și nici în acțiunile ei din cursul acelei luni vitale – septembrie – vreo aluzie că nu erau căsătoriți de ani de zile.

Așadar – *Anrella știa!*

Aceasta era o constatare încărcată de emoție. Salturile curioase ale minții lui, din momentul conștientizării brutale a ideii, fuseseră prinse într-o rețea de logică mai liniștită și deveniră calme. Așadar, Anrella știa. Sau, măcar, așa trebuia să fie. El era aici de mulți ani. Iar modificările care avuseseră loc se petrecuseră în mintea lui, nu și într-a ei.

Pendrake aruncă o privire la ceasul de perete – era douăsprezece fără un sfert. Avea exact atât timp cât să se repeadă acasă cu mașina la prânz. De obicei lua masa în oraș, dar informațiile pe care le dorea nu mai puteau aștepta.

Câteva femei bine stăteau pe hol. Trecând pe lângă ele spre ascensor, fu izbit de ideea că îl priviseră fix și sever, ceea ce-l smulse din furtunoasele sale cugetări. Se întoarse și se uită în urmă.

Una dintre ele comunica ceva prin micuțul dispozitiv strălucitor prins la încheietură. Pendrake gândi, preocupat: „Un radio magic, o bijuterie.”

În clipa următoare se afla în ascensor, uitând incidentul. Când ieși din el văzu multe femei în hol si altele la ușa de la intrare. Pe șoseaua arcuită așteptau o duzină de mașini negre impozante cu câte un șofer-femeie la volan. Peste câteva minute strada va fi năpădită de mulțimea grăbită să prânzească. Dar pentru moment, cu excepția femeilor, era pustie.

— Domnul Pendrake?

Pendrake se răsuci. Era una dintre femeile care stătuseră la ieșirea din clădire, o femeie vioaie, cu o față ciudat de hotărâtă. Pendrake se holbă la ea.

— Cum? întrebă buimac.

— Dumneavoastră sunteți domnul James Pendrake ?

Pendrake începu să iasă din starea sa de semireverie.

— Păi, da, eu… Ce…

— O.K., fetelor! strigă tânăra femeie.

Uluitor, apărură arme, lucind metalic în soare. Înainte să poată măcar clipi, niște brațe îl apucară și-l propulsară în interiorul unei limuzine. Ar fi putut opune rezistență.

Dar n-o făcu. Nu avea simțul pericolului. În creierul său nu era decât o imensă și paralizantă uluire. Se trezi în mașină, iar aceasta se puse în mișcare înainte ca mintea lui să-și reia funcțiunile.

— Ia stai puțin, începu el.

— Vă rog să nu puneți întrebări, domnule Pendrake. Era tânăra care i se adresase mai înainte; acum ședea în dreapta sa. Nu veți păți nimic… decât dacă vă purtați necorespunzător.

Ca pentru a ilustra amenințarea, cele două femei așezate în fața lor pe două scaune rabatabile agitară semnificativ armele pe care le țineau îndreptate asupra lui.

După încă un minut era clar că nu visa.

— Unde mă duceți?

— Fără întrebări, vă rog!

Acum îl cuprinse furia – avea sentimentul că e tratat ca un copil. Fierbând, Pendrake se lăsă în scaun și își studie încruntat răpitorii. Erau femei de tip „nou” cu fuste scurte. Cele două înarmate păreau să aibă peste patruzeci de ani, dar erau zvelte. Ochii lor aveau privirea strălucitoare a femeilor care luaseră *egalizator* – medicamentul „care te face egală cu bărbații”. Tânăra șefă și fata din stânga lui aveau aceeași privire strălucitoare.

Toate păreau eficiente.

Înainte ca Pendrake să mai poată gândi ceva, mașina coti și urcă pe o pantă înclinată, pavată. Mai avu timp să observe că erau la intrarea în garajul hotelului McCandless, un zgârie-nori, după care dispărură înăuntru, înghițiți de o ușă îndepărtată.

Mașina se opri. Fără să crâcnească, Pendrake se supuse îndemnului de a ieși din mașină. Îl conduseră spre un ascensor de marfă, de-a lungul unui coridor pustiu. Ascensorul se opri la etajul al treilea. Înconjurat de gardienii-femei, Pendrake fu condus pe un coridor luminos spre o ușă.

Încăperea era spațioasă, încântătoare și magnific mobilată. La capătul îndepărtat, pe o canapea verde, cu spatele la un geam uriaș, ședea un bărbat arătos, cu părul

grizonat. În dreapta sa, la un birou, ședea o femeie tânără. Pendrake abia se uită la ea. O urmărea cu ochii holbați pe tânăra șefă a gărzii, care se apropie de bărbatul grizonat și-i spuse:

— După cum ați cerut, domnule președinte Dayles, vi l-am adus pe James Pendrake.

Numele, rostit atât de clar, îi confirmă bănuiala. Nu-i venea să creadă, însă recunoscuse acea figură atât de des fotografiată. Nu mai exista nicio îndoială. Acesta era Jefferson Dayles, președintele Statelor Unite.

6

POTOLINDU-ȘI FURIA, Pendrake îl țintui cu privirea pe marele om din fața lui. Își dădu seama că femeile din escortă părăsiseră încăperea. Plecarea lor puse și mai mult în evidență ciudățenia acestei întrevederi forțate.

Observă că celălalt îl studia insistent. Pendrake își spuse că, în afară de ochii săi care străluceau ca perlele fumurii, președintele Dayles își arăta cei cincizeci și nouă de ani. Fotografiile din ziare îl prezentaseră cu o față tânără, fără riduri. Dar era clar, acum, când îl vedea de aproape, că oboseala acestei a doua campanii își lua tributul din forța lui vitală.

Totuși, înfățișarea președintelui era inconfundabilă. Părea puternic, autoritar, chiar chipeș, emanând o senină siguranță de sine. Când vorbi, cu un ușor zâmbet ironic, vocea sa avea exact timbrul și rezonanța profundă care contribuiseră din plin la imensul său succes:

— Ce crezi despre amazoanele mele?

Râsul i se rostogoli homeric prin încăpere. Evident că nu aștepta vreun răspuns, căci veselia sa se întrerupse brusc și continuă: Un fenomen foarte curios și tipic american, femeile astea au dorit să fie egale cu bărbații. Odată ingurgitat, drogul nu mai poate fi neutralizat. Eu consider faptul că aproape o mie de fete s-au supus tratamentului drept o dovadă a spiritului american de aventură. Din păcate, le-a dus într-un punct mort, le-a lăsat fără viitor. Femeile „neegalizate” le disprețuiesc, iar bărbații le consideră „dubioase”, ca să spun așa. Existența lor a adus reale servicii în mobilizarea cluburilor de femei pentru susținerea campaniei prezidențiale. Dar ca indivizi, amazoanele au descoperit că puține firme le-ar angaja și că niciun bărbat nu s-ar căsători cu ele. Exasperate, conducătoarele lor m-au abordat pe mine iar eu, înainte ca situația să fi atins un stadiu critic, am aranjat o publicitate preliminară și le-am angajat pe toate, pentru scopuri în

general acceptate ca justificate. De fapt aceste femei își cunosc binefăcătorul și se consideră, oricât ar părea de ciudat, agenții mei personali.

Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă politicos:

— Sper, domnule Pendrake, că astfel vei reuși să-ți explici oarecum metoda ciudată prin care ai fost adus la mine. Domnișoara Kay Whitewood este liderul lor spiritual, mai spuse el și arătă spre tânăra nemișcată de la birou.

Pendrake nu-i urmări cu privirea mișcarea mâinii. Era împietrit, iar mintea lui refuza să funcționeze. Ascultase scurta istorie a grupului de amazoane având o senzație fascinantă de irealitate. Căci povestirea nu explica nimic. Nu contau mijloacele prin care fusese adus aici, ci motivul.

Zări ochii aceia frumoși zâmbindu-i amuzați. Jefferson Dayles reluă liniștit:

— Există și posibilitatea ca dumneata să dorești să divulgi autorităților sau ziarelor ceea ce s-a întâmplat. Kay, dă-i domnului Pendrake instrucțiunile pe care le-am pregătit pentru a face față acestei eventualități.

Tânăra femeie se ridică de pe scaunul din spatele biroului și, ocolindu-l, ajunse în fața lui Pendrake. În picioare, arăta mai bătrână. Avea ochi albaștri și o față dură, frumoasă. Îi înmână lui Pendrake o pagină scrisă la mașină. Acesta citi:

> Big Town, iulie 1975 – Un incident enervant a perturbat călătoria de întoarcere a președintelui Jefferson Dayles, cu mașina, de la Middle City. Ceea ce părea a fi un atentat din partea unui tânăr, aflat într-un automobil electric, a fost anihilat prin acțiunea promptă a gărzilor. Tânărul a fost reținut și adus mai târziu în apartamentul de la hotel al președintelui, pentru interogatoriu. Explicațiile sale au fost considerate satisfăcătoare. Prin urmare, la cererea președintelui Dayles, omul a fost eliberat fără să fie acuzat de ceva.

După o clipă, Pendrake își permise să râdă scurt.

Această știre savantă era, desigur, edificatoare. Nu putea să pornească un duel în presă cu Jefferson Dayles, tot așa cum nu putea să apară pe Main Street trăgând cu un pistol-mitralieră. Își imagină amuzat titlurile lătrătoare:

UN MĂRUNT OM DE AFACERI ÎL ACUZĂ PE JEFFERSON DAYLES
Campanie de delațiuni împotriva președintelui

Pendrake râse din nou, batjocoritor de data aceasta. Nu prea era loc pentru vreo îndoială. Oricare ar fi fost motivul lui Jefferson Dayles ca să-l răpească… Mintea lui se opri aici. Oricare ar fi motivul! Dar care putea fi motivul? Uluit, își scutură capul. Nu se mai putea abține. Rămăsese cu ochii ațintiți spre ochii cenușii, amuzați, ai șefului executivului.

— Toate acestea, se miră el, atâta efort, o astfel de poveste dezonorantă pregătită anume – pentru ce?

Atunci i se păru, în timp ce-l privea pe celălalt, că discuția se va îndrepta spre afaceri.

Bărbatul mai bătrân tuși puțin și spuse:

— Domnule Pendrake, poți să-mi enumeri principalele invenții create după cel de-al doilea război mondial?

Se opri. Pendrake așteptă să continue. Dar liniștea se prelungea, iar președintele continua să-l privească răbdător. Pendrake era surprins. Părea să fie o întrebare adevărată, nu una retorică. Dând din umeri, răspunse:

— Păi, n-au prea fost multe invenții fundamentale. Nu prea mă pricep eu, dar mă gândesc la nava spațială care a ajuns pe Lună, câte ceva nou la lămpile cu vid și… Se întrerupse brusc. Dar ia stai, ce vrea să însemne asta? Ce…

Fu întrerupt de vocea fermă a președintelui:

— Nu prea avem multe de adăugat, nu? Această afirmație, domnule Pendrake, este cel mai tragic comentariu imaginabil asupra stadiului în care se găsește lumea. N-au fost multe. Spui de navele spațiale? Omule, noi nici nu îndrăznim să spunem lumii că rachetele au fost

puse la punct, cu excepția unor mici detalii, deja din timpul celui de-al doilea război mondial, și că am avut nevoie de treizeci de ani ca să aranjăm acele detalii minore…

Vehemența cu care vorbea îl făcuse să se plece înainte. Acum se lăsă pe spate cu un oftat.

— Domnule Pendrake, reluă, unii oameni spun că această stagnare incredibilă a minții umane este rezultatul direct al noii lumi care a apărut după cel de-al doilea război mondial. Eu cred că aceasta poartă doar o parte din vină. O atmosferă morală proastă obosește mintea într-un mod curios, susținut, greu de descris. Este ca și cum creierul se istovește singur, luptându-se cu mediul său intelectual.

Se opri și ridică din sprâncene, de parcă ar fi căutat o comparație corectă. Pendrake avu timp să gândească uluit: de ce i se dezvăluia *lui* această motivație intimă, detaliată?

Șeful Executivului își ridică privirea. Părea să nu-și dea seama că se oprise. Continuă:

— Dar aceasta nu este totul. Ai amintit de lămpile cu vid! Zâmbi obosit. Domnule Pendrake, unul dintre calificativele mele este cel de M.S., ceea ce mi-a permis să înțeleg înspăimântătoarea problemă cu care se confruntă tehnologia modernă, cea a imposibilității ca un singur om să învețe tot ce este de știut chiar într-o singură știință. Dar să ne întoarcem la lămpi: puțini știu, dar un număr de laboratoare renumite au captat, de câțiva ani deja, semnale radio slabe despre care se crede că își au originea pe Venus. În urmă cu șase luni am hotărât să aflu din ce cauză nu s-a înregistrat niciun progres în direcția amplificării semnalelor. Am invitat trei dintre cei mai mari specialiști în câmpuri electronice să-mi explice ce nu merge. Unul dintre ei proiectează lămpi, altul circuite; cel de-al treilea încearcă să sintetizeze rezultatul muncii primilor doi. Necazul este că studiul lămpilor necesită o viață întreagă. Proiectantul de lămpi nu poate avea decât o idee vagă despre circuite, căci și acestea necesită o viață de studiu. Omul de la circuite trebuie să folosească lămpile de care dispune, căci, cunoscându-le numai teoretic, el nu

poate explica și nici nu-și poate imagina ce ar trebui să facă un tub pentru a îndeplini scopul din mintea lui. Acești trei oameni la un loc au cunoștințele necesare pentru a construi niște aparate radio noi și uluitor de puternice. Dar ei dau greș din nou și din nou și din nou. Nu-și pot concentra cunoștințele în aceeași direcție. Ei… Observând expresia de pe chipul lui Pendrake, se opri și întrebă cu o urmă de zâmbet: Mă urmărești, domnule Pendrake?

Pendrake se înclină în fața schimonoselii ironice care era zâmbetul celuilalt. Lungul monolog îi permisese să-și adune gândurile. Spuse:

— Eu văd lucrurile în felul următor: un mic om de afaceri a fost cules cu forța de pe stradă și adus în fața președintelui Statelor Unite. Președintele se lansează imediat într-o prelegere despre lămpi radio și TV. Domnule, dar nu are niciun sens. Ce doriți de la mine?

Răspunsul veni încet:

— Pe de o parte, doream să te văd. Pe de alta… Jefferson Dayles se opri, apoi continuă: Ce grupă sanguină ai, domnule Pendrake?

— Păi, eu… Pendrake, surprins, se uită uluit la omul din fața lui. Ce grupă?

— Vreau o analiză a sângelui dumneavoastră, răspunse sec președintele. Se întoarse spre fată. Kay, ia-i sânge, te rog. Sunt sigur că domnul Pendrake nu se va opune.

Pendrake nu se opuse. Îngădui să i se apuce mâna. Acul îl înțepă în degetul mare, producându-i o ușoară durere. Observă curios cum curgea sângele roșu în tubul seringii.

— Asta este tot, încheie președintele. La revedere, domnule Pendrake… Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Kay, cheam-o te rog pe Mabel să-l ducă la birou pe domnul Pendrake.

Mabel părea să fie numele conducătoarei escortei, căci ea intră în cameră, urmată de celelalte. Peste un minut, Pendrake era în hol și apoi în lift.

După plecarea lui Pendrake, marele bărbat rămase

nemișcat, cu un zâmbet înțepenit pe față. Privi spre femeie, dar ea fixa cu privirea biroul. Încet, Jefferson Dayles se întoarse spre ecranul aflat în colțul încăperii, în spatele său, lângă fereastră. Rosti liniștit:

— În regulă, domnule Nypers, poți ieși.

Nypers atâta așteptase. Apăru înainte ca președintele să fi sfârșit fraza și se îndreptă vioi spre scaunul indicat de acesta. Jefferson Dayles așteptă până ce degetele bătrânului se așezară pe mânerul ornamental din metal al fotoliului, apoi grăi încetișor:

— Domnule Nypers, juri că ceea ce ne-ai relatat este adevărat?

— Fiecare cuvințel! Bătrânul continuă energic: V-am prezentat povestea grupului nostru fără să pomenesc nume sau locuri. Am ajuns într-un impas unde vom avea, în scurt timp, nevoie de ajutorul guvernului, dar până când îl vom cere, vă avertizez... că orice încercare de a ne investiga ar putea avea ca rezultat refuzul nostru de a vă oferi cunoștințele pe care le-am acumulat. Vreau să înțelegeți limpede aceasta.

Se făcu liniște. Într-un târziu, Kay interveni tăios:

— Să nu-l amenințați pe președintele Statelor Unite, domnule Nypers.

Dând din umeri, Nypers continuă:

— În urmă cu ceva mai mult de doi ani, domnul Pendrake a fost expus accidental unui tip neobișnuit de radiații. Nu am putut interveni pentru a preveni expunerea. El a găsit ceva pierdut de noi. Apoi, în loc să lase lucrurile baltă, ne-a descoperit, și astfel am aflat că el – ca și unii dintre noi înaintea lui – devenise totipotent. În timpul stadiului mai avansat, pe măsură ce procesul înaintează, persoana care posedă celule totipotente își pierde memoria, așa că i-am furnizat lui Pendrake, prin sugestii în timpul somnului și prin înregistrări sub hipnoză, memoria pe care am dorit noi s-o aibă. Toți totipotenții redevin tineri, iar sângele lor, dacă este transfuzat în mod adecvat, poate întineri pe oricine care posedă aceeași grupă sanguină.

— Dar aceste transfuzii nu provoacă pierderea memoriei persoanelor care le primesc? rosti Kay întrebarea cu repeziciune.

— Sigur că nu! o asigură' Nypers.

— Pentru câtă vreme, întrebă președintele Dayles după o pauză, va rămâne domnul Pendrake în stare totipotentă?

— Tot timpul, veni răspunsul, dar este o condiție latentă care se activează numai în cazul unei solicitări fizice. Am descoperit anumite injecții care provoacă o astfel de solicitare, deși procesul de maturizare a celulelor totipotente durează câteva luni.

— Și i-ați făcut aceste injecții domnului Pendrake? spuse președintele.

— Da, doctorul său i le-a administrat. Pendrake crede că sunt vitamine. I-am stimulat interesul pentru astfel de lucruri, deși este, de felul lui, un bărbat extrem de sănătos, viril și activ. Norocul fetelor dumneavoastră că nu s-a luptat.

— Ele sunt la fel de puternice ca bărbații! îl repezi Kay.

— Dar nu sunt atât de puternice ca Jim Pendrake, insistă Nypers.

Părea că vrea să continue ideea, dar se răzgândi.

— La sfârșitul verii sau la începutul toamnei el va atinge starea de totipotență maximă. Atunci i se va putea preleva sânge pentru transfuzie. Noi avem o listă cu personalitățile publice și grupele lor sanguine, iar când numele dumneavoastră a fost adăugat pe listă – datele acestea nu se obțin prea ușor – am fost foarte bucuroși să constatăm că avem o persoană cu grupă sanguină similară: tipul AB, respectiv grupa a IV-a după nomenclatura Jansky. Aceasta ne-a adus în situația de a vă putea aborda cu o ofertă care ne-ar permite să vă acceptăm ajutorul fără a ne supune total puterii dumneavoastră.

Kay interveni cu obrăznicie:

— Ce ne-ar opri să punem mâna pe domnul Pendrake și să-l reținem până în toamnă?

— Transfuzia, preciză ferm Nypers, necesită condiții speciale, pe care noi le avem. Voi nu. Sper că aceasta

clarifică totul.

Jefferson Dayles nu răspunse. Simțea nevoia să-și strângă pleoapele, ca și cum ar fi fost orbit de o lumină puternică. Dar strălucirea se afla în interiorul minții sale, nu în exterior, iar el nutrea convingerea că putea să-i ardă complet creierul dacă nu era atent. Până la urmă reuși să se întoarcă spre Kay. Ușurat, văzu că ea își ridicase privirea de pe înregistrarea detectorului de minciuni. Detectorul era conectat la mânerul ornamental al fotoliului în care ședea Nypers. Când privirile li se întâlniră, Kay aprobă imperceptibil din cap.

Strălucirea deveni imediat un foc alb, iar el trebui să se concentreze profund pentru a rămâne nemișcat, rigid, luptând împotriva bucuriei imense care se răsucea în el. Îl cuprinse dorința să se repeadă la biroul lui Kay și să privească înregistrarea detectorului, iar apoi să-l silească pe Nypers să repete ce spusese. Dar își înfrână și această pornire. Deveni conștient de faptul că bătrânul vorbea din nou.

— Mai aveți alte întrebări? făcu Nypers. Aș vrea să plec.

— Da, răspunse Kay. Domnule Nypers, dumneata nu ești chiar un exemplu de tinerețe totipotentă. Cum explici asta?

Bătrânul o examină cu ochii lui neastâmpărați, care erau cea mai vie parte a trupului său.

— Doamnă, am fost reîntinerit de două ori, iar acum – sincer să fiu – nu știu... S-o mai fac o dată? Lumea este atât de încrâncenată, oamenii atât de nătângi, încât nu mă pot decide să continui să rămân viu în această eră primitivă. Apoi zâmbi ușor. Doctorul curant mi-a spus că starea sănătății mele este bună, așa că pot încă să mă răzgândesc.

Se întoarse, se îndreptă spre ușă, apoi se opri și le aruncă o privire întrebătoare. Kay interveni:

— În faza totipotentă, cum se va manifesta Pendrake?

— Este problema lui, nu a ta, veni răspunsul rece. Dar – Nypers își arătă dinții albi, lucioși – nu mi-ar plăcea să fiu

aici dacă devine periculos.

Apoi dispăru.

După plecarea lui, Kay spuse cu înverșunare:

— Asigurarea asta nu înseamnă nimic. Tipul ne ascunde informații vitale. Care este jocul lor?

Ochii i se îngustară – calcula. De câteva ori fu pe punctul de a vorbi, dar de fiecare dată se înfrână, aplicând vechiul truc al strângerii buzelor.

Jefferson Dayles observă emoțiile intermitente de pe acea față extrem de vie, absorbit pentru o vreme de această femeie ciudată care simțea totul cu atâta violență. În cele din urmă, clătină din cap și spuse hotărât:

— Kay, nu contează. Nu-ți dai seama? Jocul lor, cum îl numești tu, nu înseamnă nimic. Nimeni, niciun individ, nicio comunitate, nu poate înfrunta armata, marina și aviația Statelor Unite. Trase încet și adânc aer în piept. Nu-ți dai seama, Kay, că lumea este a noastră?

7

PENDRAKE MÂNCĂ LA RESTAURANT. Atenția sa nu era concentrată asupra mâncării, ci asupra celor două evenimente ale dimineții. Fiecare dintre ele se lupta să i-o câștige, reușea, apoi o pierdea în favoarea celuilalt. Treptat, episodul Jefferson Dayles își pierdu din fascinație. Căci nu însemna nimic. Era ca un accident pentru un trecător ce traversează strada, nu avea nicio legătură cu continuitatea vieții și era repede dat uitării după ce durerea și șocul se estompau.

Rămânea însă problema celor întâmplate cu doi ani în urmă. O simțea ca și cum ar fi făcut parte din trupul și din mintea lui. Depindea doar de el să nu renunțe, spunându-și că, probabil, înnebunise. Pendrake își consultă ceasul de la mână. Era unu fără zece minute. Împinse deoparte farfuria cu desertul și se ridică, hotărât să meargă imediat la Anrella și s-o interogheze.

Mintea îi rămase aproape calmă în timpul călătoriei spre casă. Dar când mașina intră pe poarta masivă din fier și zări conacul, îl izbi o nouă constatare. Și casa aceasta exista aici cu doi ani în urmă.

Era o proprietate uluitor de costisitoare, cu piscină descoperită și cu grădini create de arhitecți, pe care o achiziționase, după câte-și amintea, la prețul de nouăzeci de mii de dolari. Până acum nu se gândise cum de economisise destui bani ca să-și permită o casă atât de splendidă. Suma păruse cumva în concordanță cu mijloacele sale.

Reședința răsărea direct din pământ. Arhitectul trebuie să fi fost un discipol serios al lui Frank Lloyd Wright, căci conturul construcției se încadra minunat printre copaci și în peisaj. Coșuri viguroase, aripi proeminente se amestecau coerent cu structura centrală, iar la ferestrele batante nu se făcuse economie.

Anrella se ocupase dintotdeauna de finanțele și de

contul lor comun la bancă. Lui, acest aranjament îi permitea ca în timpul liber să poată citi, să joace golf, să organizeze ocazional partide de vânătoare și pescuit, să zboare de pe aerodromul său personal cu avionul electric. Și desigur că-i lăsa timp pentru serviciu. Dar habar n-avea de situația lui financiară.

Își dădu din nou seama, mai pregnant încă, de ciudățenia faptului că până acum nu-și făcuse griji și nici nu-și pusese întrebări în legătură cu această situație. Parcă mașina și intră în casă gândind: „Sunt un om de afaceri înstărit, perfect normal, care se izbește de ceva ce nu se potrivește în context. Sunt sănătos la minte. Nu am practic nimic de pierdut sau de câștigat dacă fac niște cercetări. Viața se află în fața mea și nu în urmă.” Își spuse serios că de fapt nu conta dacă afla ceva sau nu. Trecutul nu conta. Restul vieții și-l putea trăi la fel de bine, în ciuda acestui impuls de… Unde naiba era Nickson? Stătea în hol, cu pălăria în mână, așteptând ca majordomul să reacționeze prin prezența sa la sunetul ușii care se deschisese.

Dar nu veni nimeni. Liniștea coborâse peste casa cea mare. Apăsă niște butoane; niciun răspuns. Pendrake își lăsă pălăria pe un scaun din hol, aruncă o privire în camera de zi, care era pustie, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Sybil, începu el iritat, vreau…

Se opri. Reverberațiile vocii lui răsunară ca un ecou în bucătăria goală. Nu se vedea niciun semn al prezenței bucătăresei și a celor două ajutoare ale ei, nici în cămară, nici în spălătorie. Peste câteva minute, în timp ce Pendrake urca scara principală, murmurul unor voci îi atinse deodată auzul.

Sunetul venea din salonul de sus. Cu mâna pe clanță, se opri brusc, deoarece liniștea spasmodică fu întreruptă de vocea limpede a Anrellei:

— Zău, argumentul nu este necesar. La vârsta mea nu mai am sentimentul posesivității. Nu trebuie să mă convingeți pe mine că sărmanul Jim este singura persoană

potrivită pentru asta… Ce-ați făcut și nu mi-ați comunicat?

— Îi aducem soția înapoi.

Spre uluirea lui Pendrake, era vocea lui Peter Yerd, unul dintre clienții milionari ai Companiei Nesbitt.

— Cum?

— Trebuie să stea la Crescentville în următoarele două luni… cel puțin…

— Ce-i veți spune?

Vocea Anrellei era reținută.

— N-am stabilit încă toate amănuntele, dar dacă i-l încredințăm de îndată ce se va întoarce și va vedea în ce formă este – iar sarcina ei va fi să-i poarte de grijă – nu ne va face prea multe greutăți.

— Așa este… Vocea Anrellei părea că-i trădează gândurile tot mai apăsătoare. Ce altceva ați mai făcut?

Vocea care-i răspunse îi aparținea lui Nypers! Aceasta îl ului pe Pendrake mai mult decât orice până atunci. Apoi gândi: „Da, desigur…” Ce altă explicație exista pentru tot ceea ce-i divulgase lui bătrânul, în afară de faptul că se dovedea a fi unul dintre conspiratori?

Revenindu-și din șoc, Pendrake își dădu seama că Nypers relata discuția din dimineața aceea și chicotea.

— Se pare că acționează asupra lui exact așa cum am prevăzut, căci mai târziu a cerut câteva dosare și a început să se ocupe imediat. Bătrânul continuă cu vocea sa uscată: descopăr în mine un har nebănuit pentru intrigi. Am făcut tot ceea ce am fost delegat să fac la ultima noastră întâlnire.

Să-l scot pe Pendrake de pe făgaș a fost destul de ușor, dar convorbirea cu președintele Dayles a implicat, așa cum am prevăzut, o anume construcție a frazei pentru a contracara detectorul de minciuni… Deoarece am spus adevărul în problemele esențiale, nu mă tem de repercusiuni, deși cred că femeia aceea ne va urmări. Mi-e teamă că trebuie să ne asumăm acest risc. Încheie cu o convingere calmă: După părerea mea, momentul oportun pentru informarea președintelui a fost aici, acum, când l-am putut pune față în față cu domnul Pendrake.

— Într-adevăr, altă alternativă nu avem, interveni o nouă voce, iar Pendrake se simți profund zguduit, căci era vocea lui Nesbitt însuși, proprietarul Companiei Nesbitt! Suntem amenințați cu anihilarea, continuă același individ. Crimele au fost comise de cineva care cunoștea întregul proiect Lambton. Dacă noi avem dreptate – dacă Germania de Est, acționând sub conducerea sovietelor, este răspunzătoare, atunci nu mai este doar o simplă problemă particulară. Avem nevoie de ajutor. Trebuie implicat guvernul. De aceea l-am abordat pe președintele Dayles.

Glasul lui Nickson, majordomul, se auzi grav, ferm:

— Totuși, ceea ce facem noi acum este un ultim efort la nivel particular.

În timp ce Pendrake se lupta să priceapă că până și servitorii erau personaje proeminente în acest grup, Sybil, fata în casă, rosti autoritar și liniștit:

— Anrella, ne gândeam chiar să-l trimitem pe Jim pe Lună.

— De ce?

Anrella părea sincer uluită.

— Draga mea, situația devine critică și este timpul să verificăm povestea răposatului domn Lambton asupra originii mașinăriei.

— Bine, făcu Anrella după o pauză, Jim este singura persoană care o poate face, deoarece el nu este în măsură să ne divulge secretele, orice s-ar întâmpla.

Anrella părea resemnată.

Mai târziu, Pendrake își reproșă că plecase tocmai atunci. Dar nu putuse proceda altfel. Îl copleșise frica, frica de a fi descoperit aici, acum, înainte să se fi putut gândi la ceea ce auzise. Se strecură în jos pe scări, își luă pălăria și se îndreptă spre ușă. Afară, observă pentru prima dată că de cealaltă parte a casei erau parcate mai multe mașini. Fusese prea concentrat ca să le observe când intrase.

După câteva clipe, își conducea propria mașină dincolo de poarta metalică, pe drumul de țară, îndreptându-se către oraș. Știa că în această după-amiază trebuia să-și

învingă și să-și stăpânească furtuna din gândurile sale.

8

ZILELE ALERGAU și viața continua nestingherită.

În fiecare dimineață, cu excepția sâmbetelor și duminicilor, Pendrake se urca în mașină și pleca la birou. În fiecare seară se întorcea, oprea mașina în fața impunătoarei reședințe ascunse după gardul de fier și lua cina, servit de un personal excepțional de bine pregătit, într-o ambianță impecabilă, după care urma o perioadă plăcută, cititul relaxat în birou, iar apoi patul, pe care-l împărțea cu o femeie frumoasă și iubitoare.

Evenimentele care-l afectaseră atât de mult începură să pară puțin cam ireale. Dar nu le uita și se considera, în mod conștient, un bărbat stăpân pe timpul lui.

În cea de-a șaptesprezecea dimineață sosi o scrisoare cu certificatul său de naștere. Pendrake îl citi cu satisfacție și, după cum recunoscu în sinea sa, cu ușurare.

Era scris negru pe alb: James Somers Pendrake. Născut la 1 iunie 1940, orașul Crescentville, ținutul Goose Lake. Tatăl: John Laidlaw Pendrake. Mama: Grace Rosemary Somers…

Se născuse. Memoria sa mai funcționa încă. Lumea nu era încă întoarsă complet cu susul în jos. În memoria sa exista doar un gol, nu un abis. Se aflase în situația cuiva care stă într-un picior, în echilibru, la marginea unei prăpăstii incomensurabile. Acum era doar un om care încerca să sară peste o crăpătură îngustă, dar adâncă. Era adevărat că golul trebuia umplut, dar chiar dacă nu reușea, putea să meargă mai departe fără a fi stăpânit de acea senzație oribilă de bâjbâială, într-o negură deasă ca smoala, pe marginea unei prăpăstii.

O slăbiciune puternică puse stăpânire pe el. Se clătină, își reveni, apoi se lăsă greoi pe spate în scaunul său. Gândi uluit: „Doamne, dar sunt aproape pe punctul de a leșina.” Senzația vidului fizic dispăru. Pendrake se ridică cu grijă și-și turnă un pahar cu apă. Așezat din nou pe scaun, ridică

paharul la buze – și văzu că mâna îi tremura. Căută să-și stăpânească emoția. Își dădea seama că se lăsase cu adevărat afectat de situație. Slavă Domnului, cea mai rea parte, pur personală, trecuse; nu complet, dar cel puțin făcuse începutul. După ce-i va sosi dosarul de la armată se va găsi ancorat solid în realitate până la vârsta de douăzeci și patru de ani. Dacă te gândeai mai bine, era o bază destul de solidă. Iar viața sa conștientă reîncepuse la treizeci și trei de ani; rămâneau nouă ani de explicat.

Încrederea îi mai slăbi. Nouă ani! Nu era o perioadă tocmai scurtă. De fapt, era al naibii de lungă.

Dosarul său de armată sosi în după-amiaza celei de-a nouăsprezecea zile. Era un formular standard, răspunsurile fiind completate la rubricile respective.

Erau trecute numele lui, vârsta… unitatea de aviație numărul… numele celei mai apropiate rude, „Eleanor Pendrake, soție”. Răni importante: „Amputarea brațului drept de sub umăr din cauza rănii provocate de prăbușirea avionului…”

Pendrake privea înmărmurit. Dar încă mai avea brațul drept, gândi el, grav.

Gravitatea dispăru imediat ce privirea-i căzu pe formular. Până la urmă gândi: „A fost o eroare. Vreun tâmpit a bătut greșit la mașină.” Dar, chiar în timp ce o parte a creierului său elabora acel argument, cealaltă parte accepta totul, accepta și știa că nu era nicio greșeală, că în formular nu era nimic greșit. Dezordinea, eroarea nu erau posibile acolo, în birourile guvernamentale, ci doar aici, în interiorul lui. Dar gata cu prostiile. Era evident că nu el era acel Pendrake descris în dosar.

Venise așadar vremea să-i întâlnească pe cei care știau cine era. Oricare ar fi fost motivul pentru care doreau să-i dea impresia că era Jim Pendrake, acum el trebuia să fie dezvăluit.

Era ora patru când ieși pe poarta înaltă de șase metri, deschisă acum, și îndreptă mașina spre aleea care șerpuia artistic printre copaci. Intră în garajul uriaș. Șoferul

Anrellei, Gregory, care juca și rolul de mecanic, veni lângă el.

— Ați venit devreme, domnule Pendrake!

— Da! făcu Pendrake, pe tonul sec al unui om hotărât.

În timp ce se îndrepta prin grădină spre ușile cu geamuri, o umbră alunecă pe lângă el. Își înălță privirea. Văzu un avion civil de mici dimensiuni ce se îndrepta spre aerodromul său particular. Într-o succesiune rapidă urmară alte patru avioane, dispărând toate dincolo de lizieră.

Pendrake ridică din sprâncene întrebător, gândindu-se insistent la această paradă neobișnuită, când Anrella apăru la fereastră, făcându-i semn cu mâna.

— Ce-a fost asta, dragă? îl întrebă ușor alarmată.

Când îi spuse, Anrella tresări și repetă mecanic:

— Avioane!… Adăugă repede: Jim, sări în mașină! Pleacă imediat!… Pleacă, ce mai stai?

El o privea nemișcat.

— Dar vino și tu!

Femeia apăru în fugă – o priveliște neobișnuită. Urcând în mașină, îl îndemnă cu glas sacadat:

— Jim, dacă ții la libertatea ta, *grăbește-te!*

În timp ce mașina se năpustea spre poartă, Pendrake văzu două jeepuri intrând pe alee și blocându-i calea. Încetini și, pentru a ieși din încurcătură, trebui să întoarcă. Dar numai după câteva clipe se opri. Unul dintre jeepuri sosi cu motorul urlând. Stopă în scrâșnet de frâne. Femeia de la volan avea privirea rece. Aținti asupra lui cel mai amenințător pistol pe care-l văzuse vreodată Pendrake. Îi făcu semn să spele putina si să intre în casă, iar el se execută, fără vreun cuvânt. Recunoscuse agenții speciali ai președintelui Dayles, ceea ce-l mai calmă oarecum.

Ajuns în clădire, constată că efectivul era complet. Se aflau acolo Nesbitt, Yerd, Shore, Cathcott și toți servitorii, inclusiv Gregory. Cu totul, vreo patruzeci de oameni aliniați în fața unui adevărat arsenal de puști-mitralieră, ținute de vreo sută de femei.

— El era! raportă conducătoarea jeepului care-l

capturase. Aveai dreptate să crezi că vor dori să-l ia repede de aici.

Femeia căreia i se dădea raportul era tânără și chipeșă, dar părea extrem de severă. Aprobă politicos din cap și ordonă cu o voce adâncă:

— Păziți-l pe Jim Pendrake zi și noapte. Nu are voie să stea cu el decât soția. Toți ceilalți vor fi transportați cu avionul spre închisoarea Kaggat. Dați-i drumul!

Peste câteva minute, Pendrake era singur cu Anrella.

— Dragă, întrebă el tensionat, ce înseamnă toate astea?

I se părea că acum, în sfârșit, nu i se mai puteau refuza unele informații.

Ea stătea în fața ferestrei de la salon, uitându-se afară. Se întoarse, veni spre el și îl înconjură cu brațele. Îl sărută ușor pe buze. Apoi se lăsă puțin pe spate și scutură din cap. Pe fața ei apăru un zâmbet jucăuș.

O reacție de furie explodă în creierul lui Pendrake. Eliberându-se din îmbrățișarea femeii își dădu seama, într-un fel obscur, că excesul de furie demonstra cât de tare i se uzaseră nervii în aceste ultime săptămâni.

— Trebuie să-mi spui! se înfurie el. Cum pot oare să gândesc dacă nu știu mai multe? Nu vezi, Anrella…

Se opri. Pe fața ei persista aceeași expresie amuzată. O parte din furie îi pieri, dar când vorbi din nou era țeapăn Și se simțea puțin jignit.

— Presupun că știi, spuse el, că numai Jefferson Dayles a putut să trimită aceste surogate de femei. Dacă știi, și știi și de ce, spune-mi, ca să pot începe să caut o ieșire.

— Nu este nimic de găsit, răspunse Anrella. Putem sta tot atât de bine și aici și aiurea, în prizonierat.

Pendrake se holbă la ea.

— Ai înnebunit?

Brusc simți că ieșise complet din străfunduri. Urlă:

— Am auzit conversația voastră de atunci!

Expresia de pe fața ei se modifică. Zâmbetul dispăru.

— Ce conversație? întrebă Anrella tăios.

După ce el îi spuse, păru îngrijorată.

— Ce-ai auzit?

— Ați spus ceva de o schimbare care a devenit iminentă. Ce înseamnă asta? Ce schimbare?

Expresia ei se modifică rapid. Îngrijorarea dispăruse.

— Cred că n-ai auzit prea mult. Schimbarea este în tine. Asta este tot ce-ți pot spune.

Pendrake făcu un gest cu mâna spre ea, ca și cum ar fi scormonit prin întuneric.

— Daca mi-ai divulgat atâtea, de ce nu-mi spui mai mult?

Păru din nou amuzată.

— Dar nu ți-am spus nimic, răspunse Anrella.

Veni spre el, îl înconjură iar cu brațele și-l învălui cu privirea ei inteligentă, înțeleaptă, mândră și zâmbitoare.

— Jim, schimbarea se accelerează când ești tensionat, iar acum ești nervos, așa-i? Schimbă tonul. A fost nostim pentru tine, nu-i așa, Jim? Doi ani de adulter plăcut și nepedepsit.

Era prea furios să-și dea seama de adevărul din cuvintele ei. Răspunse iritat:

— După cum am auzit, nici măcar nu ești nevasta mea.

— Păi, ți-am asigurat o companie feminină. Și încă pe gratis, recunoaște. De fapt, ai fost bine plătit.

Pentru el, aceasta era o insultă definitivă.

— Eu nu sunt nici imoral, nici afemeiat, rosti aspru.

Se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea. Simțea că terminase definitiv cu dânsa.

În seara aceea, după ce se culcară, Anrella îi spuse:

— S-ar putea să stăm aici câteva luni de zile. Ai de gând să fii neprietenos până la sfârșit?

Pendrake se răsuci și se uită la ea, în celălalt pat. Grăi tăios:

— Câteva luni?

Era surprins. Probabil că, la un moment dat, prizonieratul s-ar fi sfârșit – pentru un motiv care ei îi era cunoscut. Făcu un efort să se calmeze.

— Si nu-mi vei spune nimic? întrebă, tot nedumerit.

— Nu.

— Dar ți-ar plăcea să ne jucăm de-a căsătoria tot acest

timp?

— Ca-ntotdeauna.

Pendrake își scutură capul, dar nu putu să se înfurie de-a binelea, așa că n-o respinse.

— Mă voi mai gândi, spuse el încet, dar poate că știi – bărbatul nu este făcut să stea și să aștepte, în asemenea situații. Cel puțin eu nu pot.

— Fă așa cum simți, veni răspunsul ei, dar nu fi neprietenos.

O privea nefericit.

— Dacă cedez, rosti gânditor, voi deveni doar un alt mâncător de lotuși. Aș putea cu ușurință să trăiesc tot acest timp visul unei idile sexuale.

— Nu-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, râse ea încetișor. Nu-i așa?

— Asta o spune „lotusul”, răspunse el. Dar ce-i cu adevărata mea soție?

O pată de culoare apăru în obrajii femeii. Vorbi pe un ton ușor defensiv.

— Nu m-am hotărât să intru în această relație decât după ce am aflat că voi nu mai trăiați împreună de ani de zile.

Cred că soția ta hotărâse să accepte reluarea căsătoriei, dar aceasta încă nu se întâmplase, adăugă ea.

Pendrake, care pusese întrebarea doar cu jumătate de gură – despre acea… altă viață… care era ireală – privi din nou spre Anrella. Ea se afla iar în starea aceea de spirit lipsită de griji, căci zâmbea întruna.

Vara trecea ca un vis. După cum se așteptase, începea să devină nerăbdător. Dar de-abia când începu să se arate primul semn al toamnei Pendrake hotărî, în sfârșit, că venise timpul să se trezească.

9

PENDRAKE PIPĂIA PIATRA cu degetele. Se chinuia atât de intens să pară nepăsător, încât îi tremura mâna. Se alarmă, temându-se să nu se trădeze. Se așeză mai bine pe iarba ca de catifea, înconjurat de cele șapte gardiene.

Nu erau decât cinci centimetri de piatră inertă. Dar conținea în masa ei dură atât de mult din speranțele sale, încât Pendrake tresări, scuturat de un ușor fior. Treptat se liniști și se instală să-i aștepte pe băieți. În fiecare sâmbătă, de când începuse școala, la începutul lunii septembrie, le auzea vocile stridente la ora aceea a zilei. Sunetul venea din spatele unei perdele de copaci care ascundea privirii gardul din fier ce înconjura complet proprietatea devenită penitenciarul său personal.

Copacii și gardul îi separau pe ei de el și pe el de întreaga lume. Nici nu visase că evadarea necesită atâta planificare, o schemă atât de complicată și două luni de așteptare, de altfel lipsite de evenimente. În aceste luni încetase să se mai întrebe de ce nu venea nimeni de la birou să se intereseze de el; fără îndoială că altcineva conducea acum firma. Renunțase complet să discute serios cu Anrella. Ea nu accepta...

Situația era proastă. Peste câteva minute băieții vor trece cu bețele lor de pescuit, îndreptându-se spre ochiurile adânci de apă din susul râului. Nu exista niciun alt plan pe care să se poată bizui, decât al său... Dar ce fusese asta?

Auzise un sunet; îl percepu încordat, o vibrație slabă de râs băiețesc, îndepărtat încă.

Sosise timpul.

Nemișcat, Pendrake își cumpănea șansele. Două dintre femei erau întinse comod pe iarbă, la câțiva zeci de metri mai spre dreapta. Vreo trei stăteau tolănite la câțiva metri spre stânga, ceva mai în spatele lui.

Nu se gândea nicio clipă să le subestimeze. Nu se

îndoia că i se atribuiseră niște gardiene destul de puternice, profesioniste, capabile să facă față unor bărbați agresivi. Mai erau încă două: una se afla exact în spatele lui, la vreo doi metri și jumătate distanță. Cealaltă în față, la vreo doi metri, exact între el și copacii înalți din dreptul gardului prin spatele căruia urmau să treacă băieții. Ochii fumurii ai acestei creaturi masive păreau morocănoși și greoi, ca și cum tipa ar fi fost cu mintea în altă parte. Dar Pendrake o cunoștea bine. Era o „mașină” de-a lui Jefferson Dayles și cel mai periculos element din preajma sa.

Amestecul de sunete care-i preceda pe băieți se apropia.

Pendrake își simțea tâmplele pulsând când introduse cu precauție mâna în buzunar, scoțând încet un cristal de sticlă. Ținea în mână micuțul obiect, lăsând razele vii ale soarelui matinal să-și lanseze sulițele în adâncurile sale. Străluci când îl aruncă în sus. Îl prinse, admirându-i străfulgerările, conștient de ochii ațintiți asupra lui. Gardienele îl urmăreau nu cu suspiciune, ci din obișnuință. Aruncă obiectul în sus de trei ori. După care, ca și cum ar fi obosit brusc de acest joc, îl aruncă pe jos, la un braț depărtare. Cristalul rămase nemișcat, scânteind în soare – cel mai strălucitor obiect din jur.

Cântărise mult ideea cu cristalul. Era clar că niciuna dintre gardiene nu-și putea menține încontinuu atenția îndreptată asupra lui. Din cele șapte, constată el, doar vreo trei îl fixau simultan, oarecum atente. În cele din urmă, când se va mișca, acestea vor trebui să se uite mai bine, deoarece flacăra reflectată din cristal le tulbura procesul de receptare vizuală și le distorsiona imaginea mentală a acțiunilor lui din acel moment.

Acesta era planul – iar băieții se apropiau.

Vocile scădeau și creșteau, o trăncăneală fericită, când la unison, când în concordanță, acum domina una, apoi vorbeau toți deodată. Era chiar imposibil să-ți imaginezi câți erau. Dar existau, erau acolo, o realitate fizică, prezențele de care avea nevoie pentru planul lui de

evadare.

Pendrake scoase o carte din buzunarul din stânga al hainei, o deschise alene, nu la semn, ci frunzărind ici și colo, lăsând să treacă timpul, ca să le dea femeilor cele câteva secunde necesare pentru a-și adapta gândirea la faptul absolut firesc, banal, că el va începe să citească. Mai așteptă o clipă. Apoi așeză cartea pe iarbă, cu marginea de sus pe piatră.

Cu curaj, deschise cartea la semn – o foaie de blocnotes. Pentru gardiene, scrisoarea trebuia să arate exact ca mulțimea de bucăți de hârtie pe care le folosise în ultimele luni pentru scris. Și, ceea ce era mai important, era albă.

În ciuda hotărârii sale de a încheia acest prizonierat intolerabil, nu avea de fapt nimic de comunicat autorităților locale. Până când afla ce ascundea această îndelungă afacere blestemată, problema era a lui. Odată afară, o putea aborda în maniera sa personală. Se simțea absolut capabil s-o facă.

La dreapta lui se produse o oarecare mișcare. Pendrake nu ridică privirile, dar inima i se crispă. Cele două femei de la care așteptase un minimum de amestec începeau acum să dea semne de viață. Ce noroc al naibii!

Dar nu mai putea aștepta. Degetele lui atinseră misiva albă. Transpirând, o împinse peste marginea cărții direct pe piatră. Foaia, de care era prins un elastic, nu avea nevoie decât să fie trecută peste piatră.

Cu un strigăt – ca să le sperie pe femei – sări în picioare, și cu toată forța, aruncă piatra cu încărcătura sa albă care fâlfâia.

Nu avu timp să-și recapete echilibrul ca să se protejeze. Două trupuri îl izbiră simultan din unghiuri diferite, aruncându-l la o distanță de trei metri. Pendrake rămase întins acolo unde căzuse, amețit de lovitură, dar conștient de faptul că nu era rănit. O auzi pe conducătoare, femeia masivă care stătuse în fața lui, strigând niște comenzi:

— Caria, Marian, Jane, luați jeepurile, izolați copiii de

oraș… Repede, Rhoda! La poartă, deschide-o! Nancy, tu și cu mine escaladăm gardul, urmărim băieții și căutăm scrisoarea. Olive, tu rămâi aici cu domnul Pendrake.

Pendrake auzi răpăitul dezordonat al pașilor făcuți de femeile care executau ordinele. Așteaptă! Dă-le timp. Dă-i lui Nancy și șefei ocazia să treacă gardul. Apoi, faza a doua…

După vreo două minute, începu să geamă. Se așeză în capul oaselor. O văzu pe femeie pândindu-l. Olive era o femeie frumoasă, dar cu oase cam mari și buze subțiri. Se apropie de el.

— Aveți nevoie de ajutor, domnule Pendrake?

Domnule Pendrake! Oamenii ăștia, cu solicitudinea lor politicoasă, îl scoteau din minți. El era reținut ilegal, însă toate se făceau cu binișorul. Dar dacă-i era dat să scape vreodată, acum sosise momentul. Trucul pentru a le îndepărta pe gardiene nu va mai putea fi repetat. Pendrake se strădui să se ridice într-un genunchi. Apoi, îngenuncheat, scutură din cap ca și cum ar fi fost amețit. Mormăi, într-un târziu:

— Dă-mi mâna.

Nu contase prea mult pe ajutorul femeii, deși chiar și gestul acesta ar fi fost posibil, având în vedere atitudinea binevoitoare a tuturor.

Dar Olive îl ajută. Veni lângă el și dădu să se aplece. Atunci Pendrake țâșni în sus. Lovi fără niciun fel de milă. Femeile acestea, cu puștile și neîndurarea lor, și-o căutau cu lumânarea. Un fulgerător un-doi, un-doi la maxilar și lupta se încheie din prima rundă.

Olive căzu în patru labe, ca un cățel. Uitând de sine, de parcă ar fi atacat un bărbat, Pendrake se aruncă peste ea, răsturnând-o. Rapid, scoase din buzunar unul dintre călușurile pe care le pregătise. Îi trebui vreun minut ca să i-l fixeze.

Mai degajat acum, dar fără a-și risipi forțele, Pendrake își scoase cămașa din pantaloni și își desfășură fâșia de pânză din jurul taliei. Femeia se mișcă slab; începu s-o lege.

Aceasta îi luă ceva mai mult de trei minute. Se ridică tremurând, dar calm. Nu-i mai aruncă nicio privire prizonierei sale, ci se îndreptă, ținându-se o vreme paralel cu gardul. Într-un târziu trecu printre copaci scrutând teritoriul din spatele gardului care era așa cum și-l amintea: dens împădurit. Satisfăcut, Pendrake se apropie de gard și începu să-l escaladeze. După cum descoperise la prima sa tentativă, în urmă cu peste două luni, gardul nu era greu de escaladat. Era aproape ca și cățăratul pe frânghie.

Ajunse în vârf, nerăbdător deja, și se săltă peste capetele de suliță ale gardului. După aceea își dădu seama că fusese prea nerăbdător.

Alunecă.

Apoi comise o a doua greșeală: o greșeală instinctivă, datorită încercării orbești de a se salva. În cădere, una dintre sulițele gardului i se înfipsese în antebrațul drept, chiar sub cot. Rămase agățat, cu brațul prins în vergeaua ascuțită, ca într-un cârlig de măcelărie. Durerea îl izbi, urlând prin trupul său, iar ceva cald, sărat și vâscos îl stropi în gură și în ochi; apoi o groază amețitoare îl aruncă în întuneric.

Doar pentru câteva secunde… Atâta.

Își reveni. Căută să-și schimbe poziția și redresarea i se păru un miracol. A fost, de altfel, primul lucru pe care-l constată Pendrake, dincolo de tirania sfâșietoare a durerii. Apoi gândul… Se înălță, centimetru cu centimetru, încordându-și brațul stâng, încercând simultan să-și scoată antebrațul drept din furca aceea întunecată care-l străpunsese.

Se ridica!… Reușise! Pendulând ușor prin aer, căzu de la șase metri pe sol.

Ateriză dur. Mușchii trupului său păreau corzi întinse prin care vibra durerea aceea surdă, continuă, fără posibilitatea de a ceda. Șocul produs în urma impactului cu terenul fusese năprasnic. Ajunse cu greu în picioare, se rostogoli la pământ, se târî, se ambiționă să meargă din nou, clătinându-se, ca un animal lipsit de puteri, hăituit,

având un singur impuls în trupul aproape strivit: Să fugă, să plece de acolo!… Vor veni, vor scotoci… Pleacă! Fugi!

Până la râu, niciun alt gând conștient nu-l mai ajunse pe Pendrake. Apa era călduță, la temperatura toamnei blânde, îi alină buzele ce-i ardeau și îi readuse privirea normală în ochii febrili. Își spălă fața, apoi își eliberă brațul din mâneca hainei și-și curăță rana. Apa se înroși. Sângele gâlgâia și bolborosea atât de puternic, încât se clătină, aruncându-se la timp, pe spate, în iarba de pe mal.

Nu avea idee cât timp a rămas întins acolo. În cele din urmă se gândi: „Ori te bandajezi, ori mori!” Cu un efort de voință și forță, își rupse mâneca umedă și însângerată a cămășii și o înfășură de câteva ori în jurul brațului, deasupra cotului. O răsuci strâns cu capătul unei crengi tari, atât de strâns, încât îl dureau mușchii. Sângele se opri.

Clătinându-se, se ridică și porni de-a lungul râului. Aceasta fusese intenția lui inițială, acum trupul său își amintea. Era mai ușor să urmezi o cale dinainte stabilită decât să descoperi una nouă. Timpul trecea. Când anume înțelesese că nu se putea duce direct la bancă, n-a mai știut după aceea. Dar undeva pe drum întâlnise pe cineva și-i spusese:

— M-am rănit la braț! Unde locuiește cel mai apropiat doctor?

Probabil că primise și răspunsul. Căci după o altă bucată nelămurită de vreme se deplasa pe o stradă străjuită de copaci cu frunzișul rar, de toamnă. Își dădu seama că din când în când căuta o plăcuță cu un nume pe ea. Brațul îi amorțise de mult. Atârna și se bălăbănea în mers, dar ca pendularea unui obiect neînsuflețit.

Se simțea din ce în ce mai lipsit de puteri, iar slăbiciunea îl apăsa tot mai greu. Atingea mereu pansamentul, ca să se asigure că nu se desfăcuse, permițând sângelui care-i mai rămăsese să curgă. Apoi urcă niște trepte în genunchi.

— Doamne! auzi un glas bărbătesc. Asta ce mai e?

O voce pătrundea din când în când până la el; apoi

mergea cu o mașină și aceeași voce îl mustra și-l apostrofa.

— Ești un nătărău, oricine-ai fi. Ai ținut garoul cel puțin o oră. Nu știai că garoul trebuie desfăcut din sfert în sfert de oră, ca să lași sângele să circule? Brațul are nevoie de sânge ca să trăiască. Acum nu mai există altă soluție decât amputarea!

10

TREZIT BRUSC, Pendrake întoarse capul ca să examineze cu tristețe ciotul brațului său. Umărul îi era ridicat într-un fel de eșarfă din plasă, iar brațul era gol, se putea vedea bine. O lampă infraroșie îl inunda cu radiații termice, iar ciotul era comod și confortabil, deloc dureros.

Nu sângera și ceva creștea din el, răsucit, roz, cărnos, semăna cu partea ruptă a brațului său rănit, care, pentru un motiv oarecare, nu fusese amputat. Apoi văzu că avea chiar și o formă.

Nu-și putea desprinde privirea de la braț. Îl străfulgeră amintirea unui dosar militar în care se spunea: „Amputarea brațului ca urmare a…”

Adormi, în timp ce încerca să dezlege enigma.

În depărtare, o voce de bărbat rostea:

— Nu încape îndoială, în locul celui amputat crește un braț nou. Am mai intervenit și noi… Da, chirurgical. Dar, i-am spus și lui Pentry, al naibii să fiu, că ceea ce crește este atât de sănătos, încât nu are nevoie nici măcar de îngrijiri medicale. Nu-și va recăpăta cunoștința decât peste câteva zile. Șocul, știți.

Vocea se îndepărtă, apoi reveni:

— Totipotent… celule totipotente. Am știut dintotdeauna că fiecare celulă umană poartă în sine, latent, forma întregului corp. Cândva, în trecutul îndepărtat, trupul folosea, pare-se, calea cea mai simplă: aceea de a repara țesuturile deteriorate.

Apoi pauză. Pendrake avu impresia clară că cineva își freca mâinile cu satisfacție. Vocea unui al doilea bărbat murmură ceva neclar, apoi prima voce continuă:

— Nu avem încă indicii asupra identității sale. Doctorul Philipson, cel care l-a adus aici, nu l-a mai văzut înainte. Desigur că o mulțime de oameni din Big Town și din Middle City locuiesc în districtul Alcina dar… Nu, nu vom face publicitate. Vreau să mai urmărim evoluția brațului.

Da, vă voi suna…

Cealaltă voce adăugă ceva nedeslușit, apoi se auzi o ușă închizându-se.

Somnul veni ca un val liniștitor de uitare.

Când se trezi din nou, nu mai știa cine este.

Își dădu seama de aceasta când o soră, văzând că se trezise, chemă doctorul. Doctorul intră urmat de o a doua soră, care ținea în mână un carnet de notițe. Doctorul se așeză și grăi vesel:

— Ei, și-acum, domnule, care este numele dumneavoastră?

Bărbatul din pat îl privi intrigat:

— Ce?

O parte din voioșie îl părăsi pe celălalt. Vocea îi era deja schimbată când rosti rar:

— Cum ți se spune? Știi… numele?

Ființa fără nume din pat era liniștită. Nu întâmpina nicio dificultate în înțelegerea conceptului. Fără să-și facă probleme cum de reușea să înțeleagă, își dădea bine seama că omul din fața sa este doctorul James Trevor și că acesta trebuie să fi fost un nume. În fine, scutură din cap.

— Încearcă! îl îndemnă omul. Încearcă să-ți amintești!

O picătură de transpirație se prelinse pe fața lui Pendrake. Simți tensiunea unui efort enorm adunându-se în întreg trupul său suplu și puternic, și brusc fu scuturat de o durere crâncenă în braț. Era vag conștient de silueta albă și scrobită a surorii care-l îngrijea, de prezența celeilalte surori, care se așezase pregătită să noteze în caiet, precum și de noaptea întunecată de afară.

Își alungă cu un efort durerea și cu întreaga putere a minții sale se concentră pentru a străpunge plasa pe care niște imagini șterse și disparate o așezaseră ca pe un nor peste memoria sa. Apăreau tablouri vagi, gânduri lipsite de formă și amintiri îndepărtate ale unor zile nebuloase. Nu erau amintiri, ci amintiri despre alte amintiri. Se găsea izolat pe o insulă micuță, formată din impresii de moment, iar înfricoșătorul ocean de uitare din jur se apropia, se înghesuia tot mai puternic, cu fiecare minut, cu fiecare

secundă. Trăgând o gură de aer, diminuă presiunea pe care efortul și solicitarea o produseseră în interiorul său. Neajutorat, îl privi pe doctor.

— Inutil, făcu el simplu. Parcă este ceva despre un gard din fier și… în ce oraș suntem? Poate mă ajută denumirea orașului.

— Middle City, îl lămuri amabil doctorul.

Ochii săi căprui îl urmăreau curioși pe Pendrake. Dar acesta clătină din cap.

— Dar Big Town, nu-ți spune nimic? întrebă doctorul. Este un oraș aflat la vreo patruzeci de mile de aici. Doctorul Philipson te-a adus la Middle City de la Alcina, deoarece cunoaște spitalele de aici. Repetă încetișor: Big Town!

Pentru o clipă, lui Pendrake i se păru ceva familiar. Apoi clătină din cap. Deodată se opri, îi venise o idee.

— Doctore, cum de pot folosi limbajul, când toate celelalte sunt atât de îndepărtate?

Doctorul se holbă încruntat la el:

— Peste câteva zile nu vei mai fi în stare să vorbești dacă nu citești și nu vorbești minut de minut, pentru a-ți menține vii aceste reflexe.

Își dădu seama că doctorul se întorsese spre cele două surori.

— Vreau un raport complet, detaliat și dactilografiat, asupra istoriei cazului acestui pacient, atât cât o cunoaștem noi. Aduceți și un radio, și… – se răsuci spre pat cu un zâmbet lipsit de veselie – dumneata ține-l aprins. Ascultă măcar muzică ușoară dacă nu vorbește nimeni. Si atunci când nu dormi și nu asculți radio, citește, citește cu voce tare.

— Si dacă nu o fac? Își simțea buzele uscate ca cenușa.

De ce trebuie să fac toate astea?

Vocea doctorului era gravă.

— Pentru că dacă nu le faci, creierul tău va deveni exact la fel de gol ca cel al unui nou-născut. Ar mai putea exista… si alte reacții, dar nu știm care. Știm doar că îți uiți trecutul cu o viteză alarmantă. Se presupune că

celulele obișnuite din trupul și creierul uman sunt supuse unui proces continuu de uzură și regenerare. În fiecare oră, în fiecare zi, miliarde de celule ale memoriei noastre se regenerează. În acest proces se pare că micile unde de memorie stocate electric nu se deteriorează. Înlocuirea țesuturilor duce, în timp, la diminuarea memoriei, fără-ndoială. Acum, la dumneata lucrurile stau invers. În momentul de față posezi celule totipotente. În loc să fie reparate, celulele brațului dumitale au fost înlocuite cu celule noi, sănătoase. Dar aceste celule noi nu conțin amintirile acumulate de cele vechi, căci, aparent, memoria nu este ereditară. Chiar dacă-și amintesc, nu există mecanismul pentru transmiterea memoriei. Dumneata ai, așadar, celule potențial capabile să stocheze memorie, ca și cele vechi, dar tot ce poți stoca în ele înainte de a fi înlocuite de altele noi sunt impresiile pe care le dobândește mintea ta o perioadă de o săptămână, poate ceva mai mult. Procesul de totipotență declanșat în braț se pare că s-a răspândit în întreg organismul dumitale. Surprinzător este faptul că este atât de complet, căci încercările de laborator efectuate pe viermi au dovedit că reflexele condiționate sunt transmise la fel ca părțile regenerate ale organismului lor. Putem presupune că memoria va lăsa deci niște urme. Dar este evident că în afară de cuvinte și acțiuni simple, dobândite, restul se pierde, dincolo de nivelul utilității.

— Dar ce voi face în viitor? întrebă Pendrake uluit.

— Am trimis amprentele dumitale la Washington, îl liniști doctorul. Odată stabilită identitatea dumitale, putem elabora un program coerent de reeducare, bazat pe realitate. Între timp, fă cum ți-am spus.

Pendrake îl studie pe doctor, cu un sentiment de neliniște, de interes și chiar puțină simpatie. „Dar pe el îl interesează mai mult fenomenul decât omul”, gândi Pendrake.

Totuși, simțea undeva, în adâncul trupului, că situația nu era chiar atât de rea precum anticipase doctorul și că, odată încheiat procesul de creștere, se va instala o condiție

de normalitate.

11

NOUL-VENIT ROSTI:

— Eu sunt doctorul Coro, domnule Smith. Sunt psiholog și aș dori să vă supun unor teste. Aveți ceva împotrivă?

Omul lipsit de nume, din pat, îl privea pe noul-venit cu ochi strălucitori. Recunoștea că e tratat ca un copil, dar aceasta nu-l deranja. Mai ghici, cu felul său propriu de a ști, că majoritatea testelor nu vor funcționa asupra sa – de ce, nu-i era prea limpede și nici nu-i veni în minte să se întrebe de unde știa.

Dar nu spuse nimic, privea doar la psihologul care, pur și simplu, considerase că răspunsul va fi pozitiv, pentru că puse niște hârtii pe măsuța de lângă pat, trase un scaun și se așeză. Era un tip îndesat, cu un fel de a fi ferm și prietenos, care-i explică răbdător că vorbise cu doctorul, iar acesta, la rândul său, „crede că este bine pentru noi toți să știm ce se petrece în creierul dumitale. Te deranjează?”.

Pendrake tăcu din nou. Valul de gândire și simțăminte care emana de la doctorul Coro pur și simplu nu permitea alt răspuns, decât cel afirmativ. Pendrake nu opuse rezistență. Aștepta.

Doctorul Coro prinse o foaie de hârtie în clema suportului pe care-l adusese și i-l înmână lui Pendrake împreună cu un creion.

— Acesta este un labirint, îi explică el. Acum, ia creionul, așează vârful pe săgeată, după care vreau să găsești ieșirea din labirint și s-o marchezi cu o linie.

Examinând figura, Pendrake văzu ieșirea și desenă o linie care ducea afară. Îi dădu înapoi suportul psihologului, care îl privi surprins, dar îl puse la loc fără să spună nimic.

Apoi îi dădu lui Pendrake o foaie cu peste o mie de pătrate micuțe, aranjate două câte două, unele deasupra altora. Fiecare set era numerotat. Erau cinci sute nouăzeci

și patru de seturi. Doctorul Coro spuse:

— Îți voi citi câte o afirmație pentru fiecare din acele numere. Dacă afirmația ți se potrivește, adică dacă este corectă pentru tine, marchează pătratul de deasupra cu un X. Dacă este falsă, marchează un X în pătratul de jos. Afirmația pentru numărul unu este: „Aș vrea să fiu bibliotecar.” Este adevărat sau fals?

— Fals.

— Numărul doi, reluă psihologul, este: „îmi plac revistele de mecanică!” Adevărat, sau nu?

Pendrake marcă cu X pătratul „fals” dar nu spuse nimic. Ridicând privirea, îl văzu pe doctorul Coro studiindu-l. Omul continuă răbdător.

— Hai să vedem, vreau să știu dacă înțelegi bine testul. Ia spune-mi, de ce nu vrei să devii bibliotecar?

— Mi-au dat niște cărți aici, răspunse Pendrake. Cuvintele schimonosesc toate adevărurile pe care le văd în lume și la oamenii din jurul meu. Așa că de ce să cred în cărți? Apoi, asta-i o ocupație pentru femei.

Psihologul deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi păru să se răzgândească. După o clipă de gândire rosti:

— Dar nu același lucru este valabil și pentru revistele de mecanică. Ele descriu procese mecanice și totuși ai marcat *negativ.* De ce?

— Am un set de cărți de mecanică pe raftul de colo, făcu Pendrake, indicând cărțile cu brațul stâng. Sunt elementare, îți explică niște lucruri care sunt evidente.

— Înțeleg, spuse doctorul Coro. Dar părea cam neconvins. Ezită puțin, apoi adăugă: Dacă ți-aș da de lucru, ceva de construit, bunăoară, cum ai proceda?

— Ce să construiesc? întrebă Pendrake, interesat.

Doctorul Coro băgă mâna în servietă și scoase de acolo o cutie dreptunghiulară. Apropiindu-se de pat răsturnă conținutul pe pătură. Erau mai multe forme verzi din plastic, de diferite mărimi.

Psihologul îi explică:

— Aici sunt douăzeci și șapte de bucăți și nu există

decât un singur fel de a construi un cub. Ia încearcă.

Pendrake răsfiră bucățile pe pat ca să le poată vedea mai bine. Apoi, fără nicio pauză, le aranjă astfel încât să se întrepătrundă și să formeze un cub perfect. Totul dură cam treizeci de secunde. Îi întinse obiectul doctorului Coro.

Psihologul spuse cu o voce tensionată:

— Cum ai reușit?

Pendrake ezită; uitase deja. Spuse, scuzându-se parcă:

— Desfă-l și lasă-mă să-l fac încă o dată. De data aceasta voi fi atent la metodă.

În tăcere, doctorul Coro răsfiră piesele pe pat. După douăzeci de secunde Pendrake îi dădu cubul și adăugă:

— Este mult mai simplu decât felul în care sunt construiți atomii și electronii, nu este o problemă. Aceste piese sunt făcute să se potrivească una cu alta, așa că nu ai decât să observi care se potrivește cu care. Nu ești limitat la asamblare decât de viteza mâinii.

Psihologul înghiți în gol, dar întrebă ferm:

— Ce vrei să spui prin „cum sunt construiți atomii și electronii”?

— Ei sunt ca o rețea de miliarde de biluțe strălucitoare, începu Pendrake. Apoi tăcu, încruntat. Nu este o imagine bună căci nu-ți explică ce se întâmplă de fapt. Gândește-te la pupitrul acela, la care ești așezat. Când infiltrez zona în care picioarele iau contact cu podeaua, constat un fenomen interesant.

— Infiltrezi? exclamă uluit doctorul Coro.

Și astfel continuă tot testul. Peste vreo patru ore, când intră doctorul Trevor, fu întâmpinat de tânărul psiholog alb ca varul la față:

— Îmi pare rău, dar testele pe care le-am adus cu mine nu sunt potrivite pentru ceea ce avem aici. Conform testelor, coeficientul său de inteligență este de cinci sute; este ori complet nebun, ori perfect sănătos la minte, și are un nivel de percepere a relațiilor spațiale care pare să funcționeze la nivelul ESP. Voi evalua situația și voi reveni peste câteva zile.

Medicul spuse că testele trebuie efectuate în timp ce

creșterea regenerativă este în curs de desfășurare, deoarece întreaga structură celulară părea că se găsește într-o stare de extremă excitație. Și prezise că atunci când creșterea va fi încheiată, „adică peste vreo câteva zile”, se va produce „întoarcerea la normalitate”.

— Iar atunci, continuă acesta, vom descoperi probabil în el o persoană mediocră, căreia trebuie să i se explice tot ce nu a adus cu el din ultimele sale minute de ființă totipotentă.

Doctorul scoase o scrisoare din buzunar. I-o dădu colegului său, care o citi și i-o înapoie.

— Așadar numele său este Pendrake, remarcă doctorul Coro.

Celălalt aprobă din cap.

— Îi voi scrie nevesti-sii imediat ce creșterea se va fi încheiat. La urma urmei, cel mai bun lucru pentru el, după ce se va însănătoși, va fi să fie dat pe mâinile cuiva care-l cunoaște.

Din pat, Pendrake întrebă:

— Care spui că este numele meu adevărat?

Cei doi se întoarseră privindu-l surprinși. Se comportaseră de parcă s-ar fi aflat în prezența unui obiect, sau cel puțin a unei ființe lipsite de rațiune. Iar acum, ca un copil precoce, ființa cerea să fie băgată în seamă.

Doctorul Trevor ezită, apoi răspunse:

— James Pendrake. Numele ți se pare cunoscut?

Nu i se părea.

— Repetă-l mereu, îl sfătui doctorul, până te obișnuiești cu el.

— Aceasta este soția ta, doamna Eleanor Pendrake, îl atenționă doctorul, mulțumit.

Pendrake fusese anunțat dinainte de sosirea ei, iar acum examina plin de legitimă curiozitate femeia suplă, arătoasă și tânără care stătea lângă ușă.

Nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată, dar femeia veni repede lângă el, îl îmbrățișă și-l sărută pe buze. Apoi se îndepărtă puțin:

— El este, confirmă ea, cu tonul cuiva care tocmai și-a

recâștigat libertatea după ani de închisoare.

Îi aruncă doctorului o privire plină de recunoștință.

— Mulțumesc pentru că ne-ați reunit. Când putem să-l luăm acasă?

— Astăzi, veni răspunsul. Dacă i se va acorda îngrijirea medicală adecvată, cel mai bun loc pentru refacerea sa – și ezită puțin – pentru reconstituirea memoriei sale, este în căminul lui propriu. Și nu vă faceți griji, nu vom face publicitate. Voi vorbi cu doctorul dumneavoastră. După cum probabil știți, asociația medicilor nu agreează publicarea prematură a unor date asupra cazurilor. Vom întocmi un studiu asupra însănătoșirii soțului dumneavoastră, dar nu vom publica nimic înainte de trei, patru, ba chiar cinci ani de acum încolo.

Niciodată, în acea perioadă, Pendrake nu și-a revenit până la „normal". Ceva din abilitatea lui totuși s-a păstrat. Dar nu mai era o atitudine absolut autoprotectoare. Pe când înainte nu făcea decât să se uite la oameni și lucruri, neinteresându-l de fapt nimic, acum tânjea după tot felul de date. Cărțile și informațiile pe care le conțineau deveniră importante.

Curând, în casa lor din Crescentville, mintea sa începu să fie subtil îndrumată într-o direcție greșită. Eleanor proceda într-un mod foarte feminin, neputându-se abține să nu răstălmăcească faptele din cursul lungii lor separări. Deoarece aceasta necesita și o modificare a multor întâmplări personale, ea își construi curând o idee fantezistă despre teribila iubire ce înconjura trecutul lor.

Eleanor îi povesti cum găsise el mașinăria, și despre vizita lor la zgârie-nori și cum petrecuse ea o vreme într-o colonie agricolă pe Venus.

— Ei se consideră idealiști. Se laudă că nu doresc defel ca nebunia de pe Pământ să fie dusă spre alte planete. Însă m-au ținut acolo fără soțul meu. Eram unica femeie singură, își arătă ea indignarea.

— Dar eu unde eram? întrebă Pendrake uluit.

Era seara târziu și se pregăteau de culcare când avu loc această discuție. Eleanor nu mai spuse nimic până nu

se îmbrăcă în cămașa de noapte, apoi continuă cu o voce necăjită:

— A apărut o întâmplare neprevăzută, foarte gravă, și deoarece trupul tău fusese expus energiilor motoarelor lor spațiale, iar sângele tău are o grupă sanguină rară, te-au folosit în această situație. N-am înțeles niciodată, dar nu le port pică, pentru că aceasta a permis ca brațul tău să crească din nou. Nu-mi pot imagina cum ai scăpat de ei, dar te-am găsit acolo, la spital.

Mai târziu, ascultând respirația ei liniștită, Pendrake evaluă noile informații pe care le deținea despre sine. Erau foarte puține și se simțea complet expus și vulnerabil. Căci acești oameni care încercaseră în secret să colonizeze alte planete știau, fără îndoială, că domiciliul său stabil era la Crescentville. Dovada: o transportaseră pe Eleanor pe Pământ și o aduseseră acasă.

Ei știau – dar el, nu.

Înainte ca mintea lui să fi cedat somnului, se hotărâse. Nu putea accepta să rămână în acest spațiu gol.

Trebuia să afle adevărul…

12

PENDRAKE IEȘI pe sub arcada prăvăliei în Fiftieth Street – și se opri brusc.

Cele două turnuri gemene se aflau exact peste drum, așa cum spusese Eleanor. I se părură vag familiare, ca și cum memoria l-ar fi îmboldit. Dar alungă această fantezie. Accepta că ceea ce știa despre el era exact ce i se spusese, nimic mai mult.

Totuși, după o clipă, își dădu seama că ceva nu era în regulă. Eleanor îi spusese: „Are o firmă mare pe care scrie: Proiectul de amenajare Cyrus Lambton.”

Acum, firma dispăruse.

Ridicând din sprâncene, traversă strada și se uită pe fereastră. Dar avizierul – care decorase atât de frumos interiorul, oferind detalii precise, în cuvinte alese cu grijă, eventualilor emigranți – dispăruse de asemenea.

În spatele geamului, dar la oarecare distanță, observă o femeie așezată în fața unui birou. El o vedea din spate, dar presupuse că era Mona Grayson, fiica celui care inventase motorul.

Pendrake împinse ușa și pătrunse înăuntru. Venise, oricum, pentru o discuție cu doctorul Grayson și dorea ca aceasta să aibă loc.

— Șe toriți?

Accentul german puternic avu efectul unei lovituri. Pendrake ezită puțin; cu pași șovăitori trecu în partea din față a biroului. Se uită curios la femeie.

Un chip banal, greoi, păr închis la culoare, ochii întunecați, însă, după o clipă, însăși grosolănia înfățișării și engleza ei guturală și stricată avură darul să-i liniștească nervii tensionați.

Se străduia să-și potolească sentimentul de neplăcere. La urma urmei, văzuse o mulțime de oameni de știință refugiați împreună cu familiile lor. După câte știa el, doamna aparținea unei astfel de familii. O întrebă:

— Doctorul Grayson este aici?
— Numele tumne'ostră?
Pendrake se crispă.
— Pendrake, rosti el înciudat. Jim Pendrake.
— Te unte?
Pendrake arătă înspăimântat spre ușa închisă care ducea către celălalt turn.
— Este aici?
— Fă foi transmite numele tacă spuneți la mine de unte feniți. Domnul Birdman esplică totul.
— Domnul… cine?
— Un moment und eu chem la el.
Pendrake se tensionă. Ceva nu era în regulă, dar nu-și putea da seama ce anume. Și această caricatură de la informații, care parcă venea dintr-o operă bufă, cu siguranță înrăutățea situația. Pentru un motiv oarecare, Grayson și ceilalți renunțaseră să mai folosească cele două blocuri turn drept centru al activității interplanetare, așa că un grup de germani preluaseră clădirea. Ridică ochii, hotărât.
— Lăsați, nu mai chemați pe nimeni. Văd că am greșit. Eu…
Se opri, închise ochii, apoi îi deschise din nou. Pistolul cu mâner din sidef tot mai era ațintit spre el pe deasupra biroului.
— Tacă miști, eu pușc la tine cu pistol silențios.
Un bărbat deșirat apăru în scenă. Avea părul nisipiu și pistrui. Ochii săi îl măsurară repede pe Pendrake după care articulă blând, într-o americană obișnuită.
— Bună treabă, Lena. Începusem să cred că prinsesem toate ițele și iată că mai apare ceva. Îl aruncăm într-un costum spațial și-l trimitem cu camionul spre câmpul A. Acolo trebuie să sosească un avion peste jumătate de oră. Putem să-l interogăm mai târziu. Desigur că are o soție și prieteni.
Călătoria, oribilă, se încheie peste o oră. Scoaseră dispozitivele care închideau costumul lui Pendrake. Se ridică, amețit, în picioare. Văzu o casă și alte clădiri.

Printre ele se afla un avion de mici dimensiuni, cu aspect de turboreactor.

Unul dintre paznici îi făcu semn cu arma:

— Hai, urcă-te o dată!

În avion se aflau trei bărbați. Erau îmbrăcați cu același tip de costum din plastic – pe care acum îl purta și Pendrake. Rămaseră tăcuți în timp ce se uitau la prizonierul împins la bord. Unul îi arătă cu mâna unde să ia loc. Scaunul se găsea nu departe de pilot.

Individul de la pupitrul de comandă apăsă o manetă. Avionul începu să ruleze pe pista cenușie, ridicându-se apoi în aer într-o liniște impresionantă. Silențiozitatea extremă a acestei mișcări, a decolării, viteza ascensională a aparatului, toate demonstrau că motorul trebuie să fi fost de o redutabilă performanță, semănând aproape perfect cu ceea ce căuta Pendrake. Eleanor îi descrisese fenomenul. Acesta nu putea fi decât un *motor Grayson.*

Cerul deveni alarmant de repede albastru închis. Soarele își pierdu rotunjimea, transformându-se într-un nucleu de foc mistuitor, fără formă, în acel univers întunecos.

În spate se ivi Pământul, cu marginile sale sferice, în față strălucea Luna în creștere.

Luminile telefonului se aprinseră. Imediat urmă semnalul, un semnal familiar. Birdman ridică receptorul, simțind un gol în stomac – așa cum i se întâmpla întotdeauna când recepționa *acest* apel.

— Birdman la telefon, Excelență!

Vocea rece de la celălalt capăt răspunse:

— Vei fi mulțumit să afli că numai după trei zile am obținut toate datele asupra subiectului Pendrake. După cum știi, este absolut necesar să identificăm și să interogăm toate persoanele care-ar putea să aibă cunoștință de motorul lui Grayson, iar în privința noastră nu trebuie să existe nici cea mai mică suspiciune. Ai grijă ca doamna Pendrake să fie răpită și dusă pe Lună. Forțeaz-o să scrie o notă către servitori, explicându-le că se duce

undeva cu soțul ei și va lipsi o vreme.

— Nu vreți s-o… eliminăm?

— Pe Lună nu este necesar. Acolo sunt prea puține femei, după cum bine știi. Spune-i că are la dispoziție maximum treizeci de zile ca să-și aleagă un soț dintre personalul permanent de acolo.

Lumina cețoasă se stinse. Slăbănogul Birdman se scutură ca un animal ieșit dintr-un canal de scurgere. Se îndreptă repede spre unul dintre colțurile încăperii unde se afla un dulăpior, care se deschise automat la atingerea degetelor lui. Înăuntru străluceau sticle de băutură. Aproape fără să le privească, înșfăcă una, își turnă un pahar din licoarea de culoarea ambrei și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură.

Se cutremură în timp ce lichidul se răspândea în trupul său, apoi se întoarse încet spre birou. Ciudat, cât de mult îl afecta întotdeauna sunetul acelei voci.

Dar execută toate ordinele pe care le primise.

13

STĂTEA ÎNTINS ÎN ÎNTUNERIC.

Pendrake se încruntă. Își aminti lupta cu cei trei germani – proștii, nu-l consideraseră periculos! – apoi aselenizarea…

Nu prevăzuse impactul. Dar lucrurile evoluaseră rapid și până la urmă nu-i mai rămăsese destul timp să afle exact cum funcționează dispozitivele germane de manevrare a vehiculului spațial.

Da, impactul și cele ce îl precedaseră erau destul de limpezi. Dar pe el îl intriga întunericul.

Era negru ca smoala și spațiul nu fusese așa. Spațiul fusese o cortină de catifea bătută în briliante scânteietoare. Iar soarele strălucea și străpungea hublourile vehiculului în zboru-i poticnit – era beznă, dar nu semăna cu cea de acum.

Pendrake era uluit. Încercă să-și miște brațul.

Reuși cu greu, ca și cum ar fi fost înconjurat de nisipuri mișcătoare. Sau îngropat în nisip.

Mintea sa făcu un salt – uluitoarea concluzie îl copleșea. Piatră ponce pulverizată! Zăcea într-o mare de pudră de piatră, undeva pe acea parte a Lunii care era ascunsă pe vecie Pământului, și nu avea decât să…

Ieși brusc din închisoarea de pulbere și începu să clipească spre strălucirea soarelui. Inima aproape că i se opri. Se afla într-un imens deșert. În stânga sa, la vreo nouăzeci de metri, se ivea din nisip o aripă de avion. În dreapta, la vreo cinci sute de metri, se afla o creastă lungă și joasă de după care cădeau oblic razele solare, producând umbre dense.

Restul era numai deșert. Cât putea vedea cu ochii se întindea marea moartă din pulbere de piatră ponce. Privirea lui Pendrake se reîntoarse spre aripa aceea, iar în gând își spuse apăsat: „Motorul!” Începu să alerge. Pașii îi erau șovăielnici și se clătina, dar învăță repede să-și țină

echilibrul. Speranța revenise. Căci avariile din structura supernavei nu contau. Aripile puteau fi smulse, corpul din metal putea fi contorsionat si distrus. Dar atâta vreme cât motorul si axul erau intacte și fixate pe fuzelaj, avionul putea zbura.

Poziția aproape verticală a aripii îl indusese în eroare. Desfăcu o placă din metal și cu ajutorul ei săpă încrâncenat vreo jumătate de oră. Ajunse, în sfârșit, la capătul rupt al aripii.

Dedesubtul ei nu era nimic, nici avion, nici motor sau coadă, nimic, decât piatra ponce pulverizată.

Aripa se profila pe cer, ca o rămășiță mută a unui avion care făcuse cumva să scape de o parte din sine, după care dispăruse în eternitate. Dacă legile hazardului acționau în vreun fel, atunci avionul și motorul său vor zbura pentru totdeauna prin spațiu.

Dar mai era totuși o speranță. Pendrake se îndreptă grăbit spre creastă. Pantele ei erau mai abrupte decât estimase și erau îngropate în umbra densă. Privirea pătrundea cu greu, iar el aluneca mereu înapoi, praful afânat urmându-l în valuri. După minute întregi de efort, mai avea încă jumătate de parcurs din panta lungă de vreo șaptezeci de metri până în vârful dealului. Și se făcea tot mai frig. La început, abia dacă-l simțise, dar curând se lăsă un ger mușcător care se lipea de piele și începea să-i pătrundă insidios în oase. În câteva minute, întregul trup îi era amorțit, dinții îi clănțăneau. Se gândi înțepenit de uluire: costumul, costumul acesta blestemat era probabil construit în așa fel încât să distribuie uniform căldura teribilă a luminii solare directe, dar nu oferea nicio protecție contra frigului.

Ajuns în vârful dealului, se opri și stătu cu ochii închiși direct în bătaia nemiloasă a soarelui destul de coborât. Încet, încet, căldura începu să-i curgă din nou prin vene. Își aminti de speranțele sale și începu să cerceteze îndelung împrejurimile cu o privire disperată. Dar avionul care-și pierduse o aripă nu se prăbușise pe aproape. Pe toată suprafața pe care o putea scruta el, marea aceea de

piatră ponce era netedă, cu excepția unor cratere care se înălțau foarte departe, ca niște guri de vrăjitoare ce sugeau cerul.

Mersese deja în direcția lor timp de vreo oră, ținând încă strâns în mână „lopata” metalică, când își dădu brusc seama că soarele coborâse.

Se înnopta.

Iar el, un om singur, alerga din crater în crater, în timp ce un soare fantastic și dogoritor cădea tot mai jos pe cerul mai întunecat decât bolțile de la miezul nopții de pe Pământ. Vulcanii stinși erau mici – cel mai mare nu avea decât două sute cincizeci de metri în diametru. Umbrele lungi, provenite de la razele înclinate ale soarelui, cădeau pe fundurile acelor cratere, astfel că Pendrake dispunea numai de reflexia luminii pe pereți pentru a-și da seama că și aici oceanul de piatră ponce își întinsese valurile silențioase și lacome de praf.

Două… patru, cinci cratere și încă nu se vedea nimic din ceea ce căuta el. Îl escaladă în același mod și pe cel de-al șaselea, de pe latura însorită, după care privi aproape bolnav de încordare, în jos, spre umbrele negre ale găurii nu prea adânci ce se căsca în fața lui. Piatră ponce, valuri zdrențuite de lavă, grămezi proeminente de stânci, mai închise la culoare decât umbrele care le înghițeau – totul era de-acum o imagine atât de obișnuită, încât ochii lui Pendrake le înregistrară pe toate și se îndepărtară într-o disperare sumbră.

Privirea sa depășise cu vreo treizeci de metri intrarea în peșteră, înainte de a-și da seama că reușise.

Se simțea ca la gurile raiului. Marginea craterului părea împărțită între întunecimea stropită cu lumini a spațiului și proeminențele dure ale vulcanului mort. Începu să alerge. Soarele era o bulă de flăcări într-un cer de catifea. Părea că tremură, aproape de el, în dreapta – un ultim balans înainte de saltul în abis. Lumina arunca umbre care păreau mai lungi și mai intense cu fiecare moment ce trecea, astfel că fiecare protuberanță își avea propriul culcuș de întuneric.

Pendrake evită umbra. Aceasta era ca o fântână de gheață care-i amorțea picioarele. Costumul era prevăzut cu o lanternă, singurul obiect care-i fusese oferit de cei care-l prinseseră. O aprinse. Soarele arăta ca un sfert de roată cu spițe, o formă arcuită de lumină stând dreaptă pe pământ, în stânga sa. Craterele păreau niște protuberanțe în întuneric, un întuneric profund, ca de smoală, care-ți scutura mințile. Pendrake se cutremură și sări jos spre primul nivel al cavernei. În raza de lumină a lanternei de pe cască se vedea praful de piatră ponce.

Frigul înfiorător se năpusti asupra lui când se ghemui în cădere. Acum nu mai era suficientă mișcarea violentă, ca atunci când încă bătea spre el o parte a soarelui. Frigul îi măcina puterile. Scăpa mereu placa din mâna amorțită.

În cele din urmă se întinse ca un bătrân obosit în tranșeea nu prea adâncă pe care și-o săpase în praf. Într-un acces frenetic de voință, începu să se acopere cu grijă. Cu un ultim efort împinse brațul prin stratul de praf și stinse lanterna. Întins astfel, trupul său semăna cu un tort de gheață, iar obrajii îi erau ca niște plăci argintate de ger.

Era convins că acela-i va fi mormântul.

Dar puterea vieții era în el tenace și rezistentă. Se încălzi. Gheața începu să-i părăsească mădularele, carnea începu să-i vibreze, mâna amorțită se aprinse de durere și degetele se dezghețară. Căldura propriului său trup umplu costumul – o senzație bogată, alinătoare. Nu se putea încălzi pe cât ar fi dorit. Temperatura era prea scăzută. După o vreme își dădu seama că, de fapt, a sta îngropat nu era o soluție. Trebuia să pătrundă-mai adânc, mult mai adânc în interiorul de smoală al Lunii.

Întins în mormântul său stingher din praf, Pendrake fu cuprins de un sentiment straniu, acela că el știa ceva, că nu era totul pierdut, că mai avea o cale de ieșire. Mintea sa se agăță de acest raționament și începu să-și spună că, de fapt, se afla foarte aproape de baza secretă est-germană de pe Lună.

Mai mult ca sigur că și germanii intraseră înăuntru. Acolo jos era mai cald. Frecarea dintre stânca

semivâscoasă și metale, produs al mișcărilor interne ale Lunii, crea probabil o temperatură mai ridicată, specială, menținută acolo de praful cu efect izolator și de stratul de lavă de la suprafață. Se mai punea, desigur, problema obținerii hranei și a apei, dar cu un motor perfect de navă spațială ei puteau transporta orice doreau.

Pendrake se lupta acum să scape din acest mormânt și își scoase restul gândurilor din minte. Ridicându-se în picioare, aprinse lumina lanternei și începu să-și croiască drum înspre interior.

Cărarea era cam întortocheată, ca și cum peștera fusese odată coșul tubular al unui vulcan activ – acum deformat de alunecările scoarței lunare. În jos, în jos, tot mai jos, Pendrake nu ținu socoteala tuturor pauzelor în care se îngropă în praf pentru a se încălzi. Dormi de două ori; cât, nu știa deloc. Putea să fi ațipit doar un minut sau să fi dormit ore în șir.

Peștera se afla în afara timpului. O lume nocturnă prin care pătrundea când și când lumina lanternei sale, o rază subțiratică. Se arunca înverșunat în jos, adesea într-o cursă a morții, după ce scruta puțin cu raza de lumină pericolele posibile. Din peștera principală se ramificau alte peșteri. În multe cazuri nu erau decât simple ramificații. Dar dacă apărea vreo posibilitate de confuzie, Pendrake se forța să se oprească, și, mușcat de frigul hidos, desena câte o săgeată vizibilă indicând direcția din care venise.

Dormi din nou și din nou. Cinci zile, gândi el, știind că, de fapt, se amăgea doar. Un trup expus unui ger atât de nemilos avea nevoie de un somn mai îndelungat decât în mod normal, pentru recuperare. În ciuda forței sale suplimentare, nici el nu putea împiedica o astfel de reacție absolut omenească. Deci cinci etape de somn – cinci zile. Le numără încrâncenat, considerând fiecare etapă drept o zi. Șase, șapte, opt, nouă.

Treptat se făcu mai cald. Multă vreme nici nu observă. Dar până la urmă îl pătrunse conștiința faptului că intervalele dintre acele îngropări frenetice se lungeau. În cea de-a zecea zi era încă îngrozitor de frig, dar acesta

scăzuse, nu mai era mușcător, nu-l mai amorțea. Căldura se menținea un timp mai îndelungat în el. Pentru prima dată fu în stare să meargă mai mult si să-și dea seama cu claritate că era o nebunie să pătrundă în noaptea aceea eternă.

Îl năpădiră și alte gânduri. Trebuia să renunțe la speranța că salvarea era undeva în fața lui. Trebuia să revină la suprafață și să facă o încercare disperată de a găsi una dintre taberele germane. Așa era logic să procedeze, își spuse.

Dar gândurile nu declanșară și acțiunea, căci el continua să înainteze.

În orele ce urmară au fost clipe în care Pendrake uită de speranța care-l însuflețea, și altele, mai amare, în care blestemă intensitatea forței vitale care-l împingea spre această căutare disperată. Dar însăși nesiguranța planurilor sale îi eroda voința, deja considerabil slăbită de accesele de foame și de o sete atât de teribilă, încât fiecare minut îi părea o oră, iar fiecare secundă era un iad.

Întoarce-te, îl îndemna rațiunea. Dar picioarele îl purtau necontenit în jos și mai jos. Se împiedică. Se prăbuși. Se ridică din nou. Trecu în unghi drept spre coridorul luminat, cât pe-aci să nu-l vadă. Intră în el înainte de-a realiza acest lucru. Plonjă după un colț mare de stâncă. Zăcu acolo, tremurând, atât de slăbit, încât minute în șir nu avu alt gând, decât:

„A venit sfârșitul.”

Își reveni cu greu. Energia sa nervoasă, acel rezervor extraordinar, se epuizase. Dar, după o vreme, spiritul său se reîntoarse încă o dată la viață. Furișă cu grijă o privire din spatele colțului de stâncă după care se prăbușise trupul său învelit în costumul spațial. Era desigur o nebunie să creadă că zărise în depărtare siluete în mișcare, dar…

În fața ochilor săi se întindea un coridor în pantă lină. La prima aruncătură de ochi, văzu că nu existau prin preajmă alte ființe vii. Îi trebui un moment nesfârșit ca să priceapă că nu era luminat de becuri electrice și că

impresia sa inițială, că luminile însemnau prezența germanilor, era falsă.

Se afla singur într-o veche peșteră din interiorul satelitului natural al Pământului, ca un vierme care se târăște prin arterele uscate din carnea unui trup în descompunere.

Razele din pereți nu proveneau dintr-o textură sau o rețea vizibilă. Pe măsură ce avansa precaut, puncte și pete de lumină radiau spre el. Pe peretele din stânga era o linie lungă tremurătoare, iar pe dreapta era o excrescență dură și alte volume informe și fără sens care străluceau și clipeau de-a lungul coridorului cât putea vedea cu ochii. Pendrake se gândi: vreun zăcământ radioactiv care ar putea fi periculos.

Periculos! Râsul său amar se auzi ca un ecou în cască, crestând noi crăpături în buzele umflate de sete, și sfârși brusc, când durerea deveni insuportabilă. Un om aflat în pragul morții nu avea de ce să se teamă de noi pericole. Continuă să meargă o vreme, fără niciun țel. Apoi începu din nou să-l pătrundă lent prezența luminii. Adevărul explodă brusc, atunci când se opri la o curbă și se văzu stând în capătul unui lung coridor luminos, înclinat, care se pierdea în zare. Coridorul era artificial!

Și vechi! Fantastic de vechi. Atât de vechi, încât pereții, care trebuie să fi fost netezi ca sticla și mai duri decât orice material creat de ființa umană, pereți care radiau din fiecare element, se fărâmițaseră în urma presiunii erozive a nenumărate secole, și rezultatul era acest tunel ferit, întortocheat, stropit de lumină.

Împiedicându-se, porni mai departe și în minte îi veni gândul viclean că luminițele tunelului îi vor permite să economisească lanterna. Lucrul acesta i se părea extrem de important. Dintr-un motiv deocamdată obscur, începu să chicotească. Deodată i se păru foarte comică scena, adică el, care era pe moarte, dăduse în acest ultim moment al vieții de un univers subteran, unde trăiseră odinioară ființe.

Chicotitul său se transformă într-un hohot sălbatic,

incontrolabil. Până la urmă se stinse, dintr-o pură senzație de sfârșeală, iar el se rezemă slăbit de perete privind înmărmurit la râulețul care spăla peștera de-a curmezișul; izvora bolborosind dintr-o crăpătură în stâncă și dispărea din vedere într-o deschizătură din peretele opus. „Voi traversa șuvoiul", își spuse el plin de încredere, „și-apoi…”

Șuvoi! Socul acestei constatări era atât de teribil, încât senzația de greață care-l însoți îl făcu să se clatine și să îngenuncheze ca un animal înjunghiat. Izbitura metalului și plasticului pe stâncă îi răsună în urechi, iar impactul și ecoul îl readuseră în deplinătatea facultăților sale.

Se învioră, se reculese, își reveni din stupoare.

Apă! Surprinderea iscată de existența acesteia îl izbi și mai acut. Gândul, înțelegerea faptului, crescuseră atât de mult, încât pătrunseră cu claritate prin creierul său, trecând mai departe în mușchi. „Apă! *Și încă curgătoare!*” Dacă stătea și se gândea, nu-i mai fusese de mult frig. Cu sau fără aer, trebuia să-și elibereze capul. Va supraviețui cumva dacă va avea apă.

Se ridică nesigur în picioare și zări oameni care se îndreptau spre el. Clipi privindu-i și gândi uluit: „Fără costume, fără căști! Totuși îmbrăcați cam ciudat. Nostim!”

Deodată auzi sunetul unor pași în spatele său. Se întoarse și zări vreo doisprezece oameni îndreptându-se spre el din acea direcție. Imediat sclipiră lame de cuțit. O voce cavernoasă urlă:

— Ucideți-l, ucideți creatura blestemată! Spion murdar!

— Hei!

Pendrake gâfâia.

Vocea i se pierdu în corul de urlete însetate de sânge. Fu tras, aruncat și nu avea nici măcar forța să-și ridice brațul. Chiar în momentul în care o măciucă se abătea oblic asupra capului său, avu șocul unei revelații…

Atacatorii săi nu erau germani!

14

TRECUSERĂ PATRU ANI de când Pendrake găsise motorul, în acea după-amiază de august a anului 1972. Trecuse aproape un an deja de când scăpase de amazoanele lui Jefferson Dayles; majoritatea timpului îl petrecuse cu Eleanor, întremându-se și văzând cum îi crește din nou brațul. Era din nou vară. În luna august a anului 1976 nu exista, în aparență, niciun indiciu asupra pilotului dat dispărut și a soției sale răpite. Nimeni nu păruse interesat în acele zile vitale de ce se întâmplase cu domnul și doamna James Pendrake.

Însă un indiciu exista totuși.

Luna august 1976 se încheia. Pământul ofta sub efectul celor zece mii de vânturi. Data de 1 septembrie apăru pe calendarele internaționale. Pe țărmul estic al Americii sufla un vânt din nord-est și o serie de meteorologi desenară izobarele, notând lapidar că iama se va instala de timpuriu în anul acesta.

Pe la jumătatea după-amiezei de 1 septembrie fu descoperit și indiciul. Comandantul de aviație Blakeley, abia întremat după o gripă, revenise la birou. Răsfoind hârtiile, dădu de numele unei doamne Pendrake. Pe moment, acesta nu-i aminti nimic.

— De ce se află pe biroul meu? își întrebă el secretara.

— Femeia a încercat să ia legătura cu dumneavoastră, dar erați bolnav, veni răspunsul. Era cam isterică și bolborosea ceva despre un motor nuclear și o organizație care transferă emigranți pe Venus. Totul părea o nebunie, dar când am încercat să iau legătura cu ea, sunând-o ieri acasă, am fost informată că plecase fără să anunțe pe nimeni. Mai târziu a fost găsit un bilet, dar servitorul care-mi povestea a spus că scrisul nu semăna deloc cu cel al doamnei Pendrake. Având în vedere legăturile dumneavoastră anterioare cu familia Pendrake, mă refer la domnul Pendrake, m-am gândit că e bine să știți.

Blakeley aprobă și se lăsă pe spate.

— Pendrake! șopti el. Apoi se înroși brusc, amintindu-și de umilința suferită. Asta este bărbatul cu un singur braț care m-a dat afară din casă și-apoi, după o vreme, mi-a trimis o listă cu numele și adresele unor oameni de știință din domeniul nuclear…

Gândirea i se opri într-o previziune îngrozitoare. Un val de sânge îi bătea în tâmple. „Asta m-ar putea distruge!” își spuse speriat.

După câtva timp, consultând dosarul Pendrake, alb la față, se opri la lista de nume: doctor McClintock Grayson, Cyrus Lambton – tocmai își aminti că citise despre moartea lor într-un accident… Chestiunea părea cu fiecare clipă mai serioasă. Transpirând, citi răspunsul său la scrisoarea lui Pendrake: „…Continuarea unui schimb de scrisori ar fi inutilă…”

Timp de un minut se uită îndelung la documentul care-l condamna. Până la urmă strânse din fălci. Întinse mâna și apăsă hotărât pe sonerie:

— Fă-mi întâi legătura cu Cree Lipton de la Biroul Federal de Investigații, apoi sună-l pe Ned Hoskins, juristul care se ocupă de patente…

Omul cel țeapăn pătrunse în hotel prin intrarea secretă. Se simți observat cu atenție, după care, într-un târziu, ușa se deschise larg. Îl conduseră de-a lungul unui coridor. După câteva minute se afla în sanctuarul din interior.

— Excelență! rosti el, făcând o plecăciune.

Bărbatul înalt si tras la față care ședea la un birou metalic enorm, într-o încăpere ce domina Fifth Avenue, îl privea cu niște ochi ce semănau cu două găuri sticloase, atât erau de duri și strălucitori.

— Herr Birdman, spuse el, FBI-ul face cercetări în legătură cu dispariția doamnei Pendrake. Au aflat deja de avionul care a aterizat și s-a ridicat apoi vertical. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Bărbatul cel țeapăn scoase niște sunete guturale,

exprimând groaza sa.

— Poate că n-a existat altă soluție. Câteodată sunt necesare plecările rapide.

— Nu mă interesează motivele. Vocea aceea impersonală era implacabilă. Un singur lucru îi va salva pe oamenii aceia de o pedeapsă severă. Până acum n-a făcut nimeni legătura cu noi și astfel a sosit momentul, ca precauție finală, să incendiem anumite clădiri conform planului D2. Trebuie să fim însă siguri că nu va rămâne nimic din ceea ce ar putea să ne compromită. Ocupă-te de asta.

— S-a făcut, Excelență! Imediat.

— Și încă ceva. Despre Pendrake… Nu trebuie să presupunem că este mort. Urma sa ducea de la aripa de avion la intrarea în peșteră. Cercetările noastre au arătat că era încă viu la adâncimea de o milă, dar că, la anumite intervale, se îngropa, și presupunem astfel că mecanismul automat de încălzire al costumului său spațial s-a deteriorat în impact. Pentru a ne asigura, cred că trebuie să pregătim o campanie armată împotriva locuitorilor din peșteri. Destul am tolerat raidurile lor de pradă…

15

PENDRAKE SE TREZI în sunetul unui zumzet melodios. Venea din stânga sa, dar pentru moment, delicioasa senzație de slăbiciune din fiecare nerv și din fiecare mușchi, plăcerea de a sta întins pe ceva moale și confortabil îi diminuau dorința de a întoarce capul și a privi spre omul al cărui ciripit melodios îl trezise.

După o clipă, conștiința acută a faptului că era treaz îl izbi profund, deoarece nu se potrivea deloc cu cele petrecute înainte.

Și totuși, se afla întins acolo. După o vreme se trezi uluit de acoperișul luminat al grotei care trebuie să tot fi avut o mie cinci sute de metri înălțime. Închise ochii, se scutură ca și cum ar fi vrut să scape de o iluzie, apoi îi redeschise. Tavanul se afla tot acolo. Acea peșteră îngustă se lărgise și acum se găsea într-o imensă subterană.

Priveliștea îl învioră pe de-a-ntregul. Deveni conștient de briza care-l atingea, aducând un miros dulceag de plante tinere, un parfum de grădină și pomi în floare. Pendrake se agită; exaltarea îi creștea. Mișcându-se, își dădu seama că nu mai era prins în costumul spațial.

Mișcarea avu însă încă un efect: opri zumzăitul. Se auziră pași. Vocea unui bărbat tânăr i se adresă:

— Oh, te-ai trezit?

Apăru și vorbitorul în raza privirii lui Pendrake. Era un tânăr subțirel, cu față îngustă și ochi sclipitori. Purta un sacou demodat și jerpelit, iar picioarele-i erau îmbrăcate în pantaloni cu barete trecute pe sub tălpile pantofilor. Necunoscutul continuă:

— Ai fost inconștient timp de patru perioade de somn. Din când în când ți-am turnat printre dinți apă și sucuri de fructe. Apropo, numele meu este Morrison.

— M-am rătăcit, îngână Pendrake, clipind des.

În loc de cuvinte, din gâtlej îi răzbătea doar un sunet răgușit și gâjâit.

— Mai bine nu încerca să vorbești, îl sfătui tânărul. Ești încă într-o stare destul de critică. Imediat ce te vei întrema suficient, vei fi dus la Marele Nătărău pentru interogatoriu – din acest motiv te mai afli în viață.

Cuvintele nu ajunseră la el imediat. Nemișcat, Pendrake gândi: „Frigul și dorința de viață m-au ținut viu.” Vasăzică trăia. Iar în ceea ce-l privește pe acest tip, Marele Nătărău…

— Marele *ce?* bolborosi uimit, reușind să articuleze o șoaptă răgușită.

Tânărul îi zâmbi.

— Așa-l cheamă. Cineva i-a zis o dată așa, lui i-a plăcut și nimeni n-a îndrăznit să-i spună ce înseamnă. Știi, e un Neanderthalian. E aici de vreun milion de ani cel puțin, aproape de tot atât timp ca bestia din groapă.

Pe chipul omului trecu o tresărire.

— O! exclamă el alarmat. Asta nu trebuia să-ți spun. Brusc îl cuprinse panica. Pufnind, se aplecă spre Pendrake și-l prinse de braț: Pentru numele lui Dumnezeu, șopti el răgușit, să nu spui cuiva că ți-am divulgat cât de bătrâni suntem noi, cei de aici. Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Te-am readus la viață, te-am hrănit. Trebuia să te țin după gratii – eu sunt paznicul tău, să știi, pentru că de fapt ar trebui să fii la închisoare. Dar eu te-am adus aici și… Te rog, nu spune nimănui!

Fața i se schimonosise într-o grimasă de spaimă – apoi expresia se modifică. Se schimbă în viclenie, apoi în ferocitate. Brusc, scoase pumnalul, pe care Pendrake îl observă acum pentru prima dată, din teaca de sub haină.

— Dacă nu promiți, amenință el sălbatic, o să spun că ai încercat să fugi și că a trebuit să te ucid.

Pendrake își regăsi graiul.

— Desigur că promit, șopti el.

Observă însă imediat în ochii creaturii terorizate care se aplecase deasupra lui că o simplă promisiune nu o putea liniști. Pericolul făcea ca șoaptele sale să pară mai puternice, mai intense. Spuse grăbit:

— Nu vezi că dacă eu știu ceva ce ei nu vor să știu, este

în propriul meu interes să păstrez informația pentru mine? înțelegi, nu-i așa?

Încet-încet, frica din ochii tânărului se stinse. Se ridică în picioare tremurând, apoi începu să fluiere încetișor. În final, adăugă:

— Oricum te vor arunca bestiei de diavol. Nu-și asumă niciun risc, decât cu femeile. Dar nu-mi pomeni numele, atâta doar și nimic din ce ți-am mărturisit.

— S-a făcut!

Pendrake șopti cuvântul și reuși o imitație de zâmbet, dar în sinea lui își spuse încrâncenat: „Dormi iepurește! Păzește-te de pumnal în somn.”

Probabil că adormise chiar în momentul când gândul i se conturase în minte.

Când se trezi pentru a doua oară, prima sa idee apăru limpede: un bărbat numit Morrison… în centrul Lunii! Oamenii aceștia proveneau de pe Pământ și erau aici de multă vreme. Fenomenul era straniu și trebuia să afle rapid despre ce putea fi vorba.

Deodată se auzi un sunet. O siluetă subțirică, familiară, se aplecă deasupra lui.

— Aha! făcu Morrison. Te-ai trezit iar. Așteptam, ascultând ce vorbeai în somn, și ai vorbit destul de mult. Am datoria să raportez tot ce spui.

Pendrake aprobă ușor din cap, mai mult pentru sine, mintea lui absorbind doar cuvintele. După care pricepu sensul lor și îi apăru imaginea mentală a cuiva – de acolo, de-afară – cineva numit Marele Nătărău, dând ordine, primind rapoartele spionilor, acordând amânări de execuții… Brusc, se simți revoltat. Se ridică în capul oaselor.

— Uite ce e, începu el, cine dracu…

Vocea sa era limpede și puternică, dar nu conștiința revenirii forței îl făcu să se întrerupă, ci faptul că, ridicându-se, zări o scenă care nu intrase în raza sa vizuală cât stătuse culcat.

Sub el se afla un oraș înconjurat de o grădină cu pomi și flori. Văzu străzi late, bărbați și – straniu – femei în

uniforme.

Uită de oamenii din oraș. Privirea lui se plimba de la o zare la alta. În depărtare se vedea o pajiște verde pe care pășteau vite. În spatele ei, tavanul peșterii se arunca spre întâlnirea cu solul într-un punct sub o stâncă, un punct ascuns privirii din locul unde ședea el.

Rămase cu privirea pironită o clipă asupra liniei unde cerul strălucitor al peșterii întâlnea orizontul.

Apoi și-o întoarse către cochetul oraș. Începea la vreo câteva sute de metri depărtare. Întâi era un șir de copaci înalți încărcați cu fructe mari, cenușii. Copacii adăposteau cea mai apropiată dintre multele clădiri. Era mică, având un aspect delicat. Părea să fie construită dintr-o substanță ca sideful scoicilor. Iradia ca și cum ar fi avut lumină în interior, irupând prin pereții translucizi. Deși fusese construită cam în felul unui fagure, semăna totodată și cu o scoică. Celelalte clădiri, care scânteiau îmbietor printre copaci, se deosebeau între ele datorită detaliilor, dar stilul arhitectural, precum și materialul strălucitor de bază, erau omniprezente.

— Orașul a fost așa de când am venit eu, îi explică Morrison, în 1853, și Marele Nătărău a declarat că era tot așa când el…

Pendrake se întoarse. Menționarea datelor îi provoca halucinații, dar se agăța de orice pai ce i se oferea.

— Si el e aici de un milion de ani.

Fața străvezie se schimonosi stânjenită. Omul privi grăbit în jur. Mâna i se strecură spre pumnal. Apoi prinse privirea lui Pendrake și dădu drumul mânerului. Tremura.

— Să nu mai spui nimănui asta, repetă el disperat. Sunt nebun, nu trebuia să-ți fi spus nimic, dar mi-a scăpat, asta e! Mi-a scăpat pur și simplu.

Spaima lui nu putea fi confundată cu nimic. Era reală și făcea ca tot restul să pară real – milionul de ani, Marele Nătărău, orașul etern de dedesubt. Timp de o secundă nesfârșită, Pendrake observă expresiile care se succedau pe fața slăbănogului, apoi rosti:

— Nu voi sufla niciun cuvințel, dar vreau să știu despre

ce este vorba. Cum ați ajuns pe Lună?

Morrison se schimbă la față. Stropi de transpirație îi alunecau pe obraji. Lui Pendrake nu-i venea să creadă că omul putea fi atât de înspăimântat.

— Nu-ți pot spune, se înverșună Morrison panicat. M-ar da și pe mine bestiei. Marele Nătărău spune întruna că prea ne-am înmulțit pe aici, de când am răpit nemțoaicele alea.

— Nemțoaice! izbucni Pendrake, oprindu-se brusc, cu ochii îngustați până deveniră cât niște vârfuri de ac.

Așa se explica prezența femeilor în uniformă pe care le observase pe stradă. Dar ce cuib de vipere scormoneau acești locuitori ai peșterilor!

Morrison continuă pe un ton ridicat:

— Marele Nătărău și boșorogii lui sunt nebuni după femei. Marele Nătărău are deja cinci neveste, fără a le mai pune la socoteală pe cele două care s-au sinucis, astfel că a trimis altă expediție de vânătoare. Când se vor întoarce, va folosi orice pretext să poată ucide toți bărbații de treabă.

Imaginea se limpezise oarecum; detaliile care lipseau erau absolut neimportante. Pendrake, încruntat, își imagina la rece cataclismul care proiectase iadul în Grădina Raiului de pe Lună. Proștii ăștia, Morrison și ceilalți ca el, se purtau ca o turmă de oi înfricoșate înaintea tăierii, ba chiar fredonau cântecele vesele, așteptând să treacă timpul. Deschise gura să vorbească, dar fu întrerupt de o voce de taur care izbucni urlând în spatele lui:

— Ce-i asta, Morrison? Prizonierul este suficient de întremat pentru a se ridica și n-ai raportat? Dă-i drumul, străine! Te duc la Marele Nătărău.

O clipă, Pendrake rămase nemișcat ca un mort. Și-n minte îi trecu un gând, ascuțit ca un ac: „Sunt prea bolnav, sunt prea slăbit.” Criza venise prea repede.

Totuși pășea vioi, străbătând străzile orașului. Faptul că putea să umble era îmbucurător. Nu îndrăznea încă să-și încerce forțele. Trebuia să mai supraviețuiască măcar câteva zile, să câștige timp ca să-i observe, să-i înțeleagă,

să-i organizeze pe acești oameni „de treabă” și înspăimântați care erau – după cum susținea Morrison – sortiți sacrificării. Nu-și pierdu timpul privind casele, iar amestecul acela de bărbați ponosiți și femei morocănoase, în uniformele corpului german, rămase undeva la periferia minții sale. Gândirea lui, întreaga sa ființă, se concentra asupra încercării de localizare a bastioanelor-cheie ale orașului.

Înțelegând brusc ordinea militară care domnea pentru a asigura supraviețuirea, el observă că doi bărbați cu torsul gol, cu piele albastră și cu nasuri turtite străjuiau un râu care izvora tumultuos dintr-un perete și dispărea gâlgâind printr-o gaură în podea. Mai erau și alte locuri păzite, în special patru clădiri mari, dar motivele pentru care erau protejate nu erau evidente la o primă privire.

Pendrake avansă vreo câțiva metri, apoi se opri. Căscă ochii. Chiar în centrul orașului, pe jumătate mascată de un pâlc de copaci, se ivea o fortăreață din trunchiuri de copac prinse între ele. Avea o fațadă de cincizeci de metri, înălțimea de șaisprezece metri, și se vedea o poartă masivă păzită de vreo doisprezece oameni cu sulițe, arcuri mari și cuțite. Clădirea părea nelalocul ei printre casele pictate în culori delicate, semănând cu niște scoici. Dar nu încăpea niciun dubiu că aici, în acest fort monstruos, se găsea autoritatea centrală a acestei lumi din interiorul altei lumi.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de unul dintre gardieni, un individ zdrențăros, cu pinteni la cizme și arătând ca o caricatură jalnică de cowboy, care îi opri:

— Îl duci pe ăsta la Marele Nătărău, Troger?

— Îhî! răspunse cu voce de taur însoțitorul bărbos al lui Pendrake.

— Mai bine percheziționează-l.

— Ce-i cu Morrison? Intră si el? întrebă alt bărbat, cu ochi negri, purtând niște resturi din ceea ce fusese odată un costum negru, acum aproape argintiu de lucios ce era. Pendrake fu surprins de asemănarea acestui gardian, care-l buzunărea, cu versiunea din filme a jucătorului de pocher din Vestul Sălbatic.

Pendrake se simți deodată fascinat. În ciuda hotărârii de a nu arunca nicio privire unor lucruri care-i puteau distrage atenția, deveni conștient de prezența oamenilor acestora. Ei constituiseră până atunci pete șterse. Acum apăreau în plină lumină. Erau bărbați aparținând tuturor perioadelor Vestului Sălbatic, o adunătură halucinantă în care unii păreau că n-au ce căuta.

Dar Pendrake nu se îndoia câtuși de puțin de faptul că toți erau din vestul Americii. Avea senzația că de pe Lună se aruncase o plasă în care căzuseră bărbați din perioada medie de dezvoltare a vestului Statelor Unite. Apoi captura fusese adusă aici și imunizată, ca și acest sat nemuritor, față de ravagiile scurgerii timpului. Din punctul în care se oprise, în poarta fortăreței, putea vedea vreo sută de oameni. Șapte dintre ei erau indieni, încinși cu pânză peste șale, roșii la piele și înalți. *Se potriveau.* Ca și bărbații îmbrăcați lejer, cu cămăși descheiate la guler și cu pantaloni strâmți, prinși cu bretele, sau cowboy-ii zdrențăroși.

Morrison însă nu prea se potrivea, deși existaseră, fără îndoială, tipi ca el, funcționari, în orașele din vest. Mai erau niște bărbați scunzi, urâți, și alții foarte distinși, înalți, bruneți, cu pielea oacheșă, care nici ei nu se potriveau. Apoi mai erau unii, pe jumătate goi, cu pielea albastră și nasul plat. Un lucru părea limpede. Cel care adunase echipa aceasta pusese mâna pe unele dintre cele mai dure personaje pe care vechiul Vest Sălbatic le produsese vreodată.

O mână mare îl apucă de guler, curmându-i investigațiile.

— Intră colo! îi spuse vocea lui Troger.

Pendrake reacționă ca un automat. Dacă mintea lui nu ar fi avut de parcurs un drum atât de lung ca să iasă din speculațiile sale întunecate, s-ar fi putut stăpâni la timp. Dar insulta de a fi fost apucat și împins îl revoltă. Reacția sa fu pe cât de violentă, pe atât de involuntară. Ridică un braț, degetele sale apucară articulația care-l împinsese și, timp de o clipă, fiecare nerv obosit al trupului pompă forță

în mușchii săi.

Se auzi un urlet de durere și o bufnitură puternică după ce Troger descrise un arc prin aer aterizând la vreo șase metri mai încolo. Omul sări imediat în picioare, urlând:

— Te bat de-ți zboară creierii! Niciun om nu poate…

Se opri, cu privirea fixată asupra cuiva din spatele lui Pendrake, și întreg trupul i se încordă. Pendrake, tremurând din cauza greței produse de efortul său și scârbit de prostia de a fi dezvăluit cât de puternic era, ameți pentru o clipă.

În poartă stătea o creatură pe care o identifică dintr-o singură privire: era Marele Nătărău, monstrul de Neanderthal!

Un bărbat… în mare, părea o făptură omenească, având cap, ochi, nas și gură. Dar aici se încheia asemănarea cu orice creatură umană. Avea o înălțime de aproape doi metri și ceva, iar lățimea pieptului său atingea cam un metru. Brațele îi atârnau până sub genunchi. Avea o figură… bestială, cu dinții, mult prea lungi, ieșind în afară de sub buzele enorme și groase.

O creatură scăpată parcă dintr-o junglă deasă, goală și păroasă, cu excepția unei bucăți de blană neagră agățată de o fâșie ce-i înconjura burta. Stătea într-o poziție stângace și trecu ceva vreme până ce Pendrake își dădu seama că ochii aceia porcini îl cercetau cu o privire pătrunzătoare. Dar imediat, buzele îngrozitoarei creaturi se arcuiră, și rostiră într-o engleză guturală:

— Aduceți-l înăuntru! Voi vorbi cu ăsta de pe tronul meu. Lăsați să intre vreo cincizeci de persoane.

În interiorul fortăreței se găsea o casă mare și strălucitoare, ca o scoică, un râuleț cu apă clipocitoare, pomi fructiferi, o grădină de legume și un postament pe care se afla un scaun uriaș din lemn.

Scaunul din lemn era tronul; Pendrake înțelese că, oricine ar fi fost cel care-i dăduse Marelui Nătărău ideea regalității, nu avusese o idee prea clară despre splendoarea regală.

Dar Marele Nătărău se așeză sigur de sine și spuse:
— Care ți-e obârșia?
Nu era momentul să opună rezistență, așa că Pendrake își spuse liniștit numele.
Marele Nătărău se răsuci în scaun, îndreptând un deget gros și păros către un bărbat înalt cu ochi cenușii, într-un costum negru decolorat:
— Ce obârșie este asta, MacIntosh?
Bărbatul cel înalt răspunse indiferent:
— Englez.
— Ah! Ochii porcini reveniră asupra lui Pendrake, cântărindu-l. Ai face bine să vorbești repede, străine, spuse bestia.
Accentul de western din vocea lui îl împiedica pe Pendrake să înțeleagă că de fapt începuse să fie judecat. Era un obstacol psihologic peste care mintea sa trebuia forțată să treacă. În cele din urmă, înțelegând că trebuie să pledeze pentru a-și salva viața, Pendrake începu să explice. Termină grăbit, răsucindu-se pe călcâie către tânărul cu față palidă care-i fusese gardian, și spuse:
— Și Morrison este martor pentru orice vorbuliță. Poate declara că în delir am povestit toate încercările prin care am trecut. Nu-i așa, Morrison?
Pendrake se uită fix la fața tânărului, nemulțumit de expresia lui înmărmurită. Ochii lui Morrison se lărgiră, apoi trase aer în piept, rostind:
— Da, corect, Mare Nătărău. Îți aduci aminte, ai poruncit să trag cu urechea. Chiar așa a spus. El…
— Gura! făcu Marele Nătărău și Morrison căzu în tăcere ca un balon înțepat.
Pendrake nu regreta deloc că-l înghesuise puțin pe lașul acela. Observă că monstrul îl studia cu o expresie ciudată – așa că uită de Morrison când Marele Nătărău spuse cu o voce ciudat de blândă:
— Pocniți-l nițeluș, băieți, vreau să văd cum se comportă un tip când este pedepsit. În regulă, destul, spuse el după un minut.
Pendrake se ridică amețit în picioare; nu se prefăcea.

În tulburarea produsă de… proces… uitase cât de slăbit este. Clătinându-se, îl auzi pe omul-fiară spunând:

— Ei bine, oameni buni, ce să facem cu el?

— Omorâți-l! se auziră strigăte cavernoase din câteva locuri. Aruncați-l diavolului-fiară. N-am mai văzut un spectacol de multă vreme.

— Acesta nu este un motiv ca să omori pe cineva, rosti un bărbat zvelt din spatele mulțimii. Dacă s-ar face cum vor ăștia, am avea câte un spectacol în fiecare săptămână și curând toți am fi morți!

— Sigur, Chris Devlin, mormăi un individ, chiar asta ai să pățești și tu într-o zi sau alta…

— Încercați numai! se răsti Devlin. Să vă vedem…

— Destul! strigă Marele Nătărău. Străinul rămâne în viață. Poți sta o vreme cu Morrison. Si ascultă, Pendrake, vreau să-ți vorbesc, după ce mai tragi un pui de somn. Ați auzit? Să-l lăsați să intre. Acu', ștergeți-o cu toții.

Pendrake se trezi în afara fortăreței înainte de a-și fi dat seama că scăpase cu viață.

16

PENDRAKE MÂNCĂ și dormi, și apoi mâncă, și dormi din nou.

Se trezi din al treilea somn dându-si seama că nu mai putea să amâne întrevederea cu Marele Nătărău.

Dar mai rămase întins câteva minute. Nu că dormitorul său ar fi fost deosebit de confortabil. Lumina scânteietoare din pereți era prea intensă pentru ochii omenești, care aveau nevoie de întuneric în timpul odihnei. Patul, deși moale, era concav. La fel și cele două scaune lungi fără spătar. Ușa ce ducea spre camera alăturată avea doar șaizeci de centimetri înălțime, semănând cu intrarea într-un iglu.

Se auzi un sunet ca o zgârietură. În ușă se ivi un cap și un bărbat zvelt și lung intră târâș, apoi se ridică în picioare. Lui Pendrake îi trebui o clipă pentru a-l recunoaște pe Chris Devlin, omul care se opusese ca el să fie ucis. Devlin rosti răspicat:

— Sunt urmărit. Așa că venirea mea aici te transformă în suspect.

— Bine, făcu Pendrake.

— Aha!

Pendrake îi susținu privirea cu un aer hotărât. Devlin continuă încetișor:

— Văd că ai mai înțeles între timp unele lucruri.

— O mulțime! răspunse Pendrake.

Devlin se așeză într-unul din scaunele concave.

— I-auzi, spuse el, ești un bărbat pe placul meu. Aș vrea să te întreb ceva: ceea ce ai făcut cu Troger a fost o întâmplare?

— Aș putea să fac același lucru, articulă nepăsător Pendrake, chiar și cu Marele Nătărău.

Observă că-l impresionase pe Devlin și zâmbi strâmb, gândindu-se ce eficientă era psihologia pe care-o folosea – psihologia pozitivității intenționate.

— Păcat, răspunse Devlin, că un bărbat cu spiritul tău e cam prostănac. Niciun om nu se poate măsura cu Marele Nătărău. Și-apoi, el ar evita un atac direct.

Pendrake replică grăbit:

— Problema este: pe câți oameni poți conta?

— Vreo sută. Și încă două sute care ar trece de partea noastră, dacă ar îndrăzni, dar ei vor aștepta mai întâi să se întoarcă roata. Ar rămâne vreo două sute împotriva noastră, iar ei mai pot atrage încă vreo sută ca să se lupte de partea lor.

— O sută sunt de-ajuns, comentă Pendrake. Lumea este pusă în mișcare de grupuri mici de oameni. Cinci sute de oameni hotărâți și vreo două sute de mii de fraieri au răsturnat regimul țarist în Rusia, unde trăiau o sută cincizeci de milioane de oameni. Hitler a luat conducerea în Germania cu o trupă relativ mică de adepți activi. Dar iată ce spun eu, Devlin…

— Ce?

— Ocupă sursa de apă. Ocupă locurile păzite și nu le ceda cu niciun preț. Adună vitele! Pendrake făcu o pauză, apoi reluă: Câte neveste ai tu, Devlin?

Omul dădu să răspundă, dar se schimbă la față. Până la urmă reacționă violent:

— Mai bine să nu amestecăm femeile în asta, Pendrake. Bărbații stau de atâta vreme fără femei, că ne-am pierde toți adepții.

— Câte neveste ai? nu se lăsă Pendrake.

Devlin se holba la el. Era palid și vocea i se înăsprise.

— Marele Nătărău nu-i prost, recunoscu subit. Când am capturat nemțoaicele, el a dăruit fiecăruia dintre cei o sută de inamici convinși ai lui câte două soții.

— Spune-le oamenilor tăi, ordonă Pendrake, să o aleagă pe cea pe care o preferă și să renunțe la una. Înțelegi?

Devlin se ridicase deja.

— Pendrake, articulă el cu o voce groasă, te avertizez, las-o baltă. Te joci cu focul!

— Tâmpitule! îl repezi Pendrake. Nu vezi că trebuie să

începi cum se cuvine? Mintea omenească are tendința de a se supune anumitor obiceiuri. Dacă obiceiurile sunt rele – iar felul în care v-au fost dăruite aceste femei le transformă în sclave, ceea ce este profund greșit – repet, dacă obiceiurile sunt rele, nu poți începe pur și simplu să remodelezi mintea. Trebuie să distrugi *acel* tipar și să începi cu altul nou... Făcu o pauză. Și-apoi, voi, oameni buni, nu aveți de ales. Sunteți cu toții sortiți morții, iar nevestele trebuie doar să vă țină liniștiți până când s-ar ivi ocazia potrivită. Știi asta, nu-i așa?

Devlin aprobă, deși nu-i convenea.

— Cred că ai dreptate.

— Te asigur că am, răspunse Pendrake rece. Și vreau totodată să-mi spun limpede părerea: jocul acesta se va juca după legile mele sau se va juca fără mine. Se ridică rapid, cu o mișcare mlădioasă, și încheie cu voce aspră: Și mi-e milă de fraierii care-l zgândăre pe Marele Nătărău fără să aibă mușchi ca ai mei cu care să-l înfrunte. Ei, ce spui?

Devlin se încruntă privind către podea. În sfârșit, ridică privirea, cu un zâmbet larg pe față:

— Ai câștigat, Pendrake. Nu promit să obțin rezultate, dar voi face tot ce-mi stă în putință. Oamenii noștri sunt niște băieți de treabă și-și vor da seama până la urmă că au de-a face cu cine trebuie. Dar acum ar fi bine să te duci la Marele Nătărău. Urlă tare dacă se întâmplă ceva.

— Ai vreo idee, întrebă Pendrake, de ce mă cheamă?

— Niciuna, veni răspunsul.

Pendrake parcursese deja jumătate din distanța până la fortăreață fără să-și fi dat seama că încă nu știa cum ajunseseră acești oameni din Vestul Sălbatic pe Lună și că uitase să-l întrebe pe Devlin dacă oamenii cavernelor erau suficient de isteți ca să urzească vreun plan de protecție împotriva represaliilor germane, ca urmare a raidurilor de pradă.

Se lăsase prea repede absorbit de pericolul imediat și uitase de cel mare, mai îndepărtat.

I se dădu drumul în liniște pe poarta fortăreței. După

câteva minute, Marele Nătărău ieși târâș pe ușa casei sale și se ridică.

— Nu te-ai prea grăbit, grohăi el.

— Sunt bolnav, explică Pendrake, și forța gravitațională de pe Lună te face să mergi prin locuri periculoase pentru pământeni. Nu m-a ajutat nici cotonogeala oamenilor tăi.

Monstrul răspunse cu un mormăit și Pendrake îl privi reticent. Erau singuri în interiorul fortăreței, iar efectul era ca o izolare totală de univers. Încerca un sentiment curios de a fi izolat într-o lume nenaturală.

Constată tresărind că ochii creaturii îl studiau. Marele Nătărău rupse tăcerea:

— Sunt aici de multă vreme, Pendrake, de foarte multă vreme. Am fost puțin cam nebun să vin – exact cum îmi spun și ăștia de aici – dar creierul meu s-a maturizat cumva în decursul anilor, iar acum știu deja să mă gândesc la lucruri la care alții nici nu visează, cum ar fi germanii aceia, de exemplu.

Făcu o pauză și îl privi pe Pendrake. Pendrake ezită, apoi spuse:

— Ai face foarte bine să te îngrijorezi în legătură cu ei, poți fi sigur.

Marele Nătărău flutură un braț de maimuță și dădu din umerii săi masivi.

— Am amintit problema numai ca exemplu. Mi-am făcut deja un plan în privința lor. Vreau să spun că atunci când te uiți la mine, trebuie să vezi pe cineva la fel de rațional ca și tine, și să ignori trupul. Ce părere ai?

Pendrake clipi. Apelul era atât de neașteptat, atât de deosebit, deoarece crea imaginea unei minți sensibile, conștiente de trupul de fiară, încât fără să vrea îl impresionă. Apoi își aminti de cele cinci neveste și de cele două care se sinuciseseră. Spuse încetișor:

— Ce alte necazuri te mai frământă, Mare Nătărău?

Rostind cuvintele acestea, i se păru că pe fața păroasă trecuse o licărire de dezamăgire. Apoi Marele Nătărău grăi:

— Umblam pe o cărare, pe Pământ, și brusc m-am

trezit aici.

— Cum adică? gâfâi Pendrake.

Nu-i venea să creadă, mintea sa se învârtea în jurul cuvintelor omului-maimuță și simți din nou un șoc. Îi trebui cam mult timp până să-și dea seama că aflase în ce mod secret ajunseseră oamenii ăștia pe Lună.

Marele Nătărău continuă:

— La fel s-a întâmplat și cu ceilalți care, după cum au declarat, veneau pe aceeași cărare. Mă sperie chestia asta, Pendrake.

Pendrake își încreți fruntea.

— Ce vrei să spui?

— Este ceva acolo jos, pe Pământ, nu poți să vezi ce, dar în capătul acesta ieși dintr-o mașinărie. Pendrake, trebuie să oprim cumva acea mașinărie. Nu putem trăi aici fără să știm cine sau ce se va plimba pe cărare și va intra prin ea…

— Înțeleg ce vrei să-mi spui, rosti Pendrake gânditor.

De data aceasta îl șocă modul calm în care rostise cuvintele. Căci tremura din fiecare nerv, trupul i se răcea complet, apoi se încălzea, apoi se răcea din nou. O mașinărie, o mașinărie care transportă obiectele intacte, îndreptată spre o cărare din vestul Statelor Unite, o mașinărie prin care putea veni o armată să-i atace pe ocupanții comuniști ai Lunii, să ia un motor, orice…

Pendrake tresări, simțind privirea omului de Neanderthal ațintită asupra sa. Omul șezuse pe marginea platformei din lemn pe care se afla „tronul"; acum se aplecă înainte, formidabilii săi pectorali încordându-se ca niște odgoane.

— Străine, spuse el, sâsâind cuvintele, să înțelegi bine, locul acesta este un teritoriu limitat. Nu trebuie să vină aici o mulțime de oameni. Lumea ar înnebuni dacă ar afla că există pe Lună un loc unde este posibilă viața veșnică. Acum înțelegi din ce motiv trebuie să oprim mașinăria și să ne izolăm de cei din afară? Avem aici ceva pentru care oamenii ar comite crime… Stai așa – vocea sa îl plesni pe Pendrake – să-ți arăt ce se întâmplă cu indivizii cărora le

vin alte idei aici. Vino.

Pendrake îl urmă. Marele Nătărău alergă pe stradă direct către câmpul deschis și Pendrake, urmărindu-l cu greu, pricepu după o clipă care le era destinația: stânca.

Marele Nătărău ajunse primul la ea. Arătă în jos:

— Uite! strigă el răgușit.

Pendrake se apropie prudent de marginea abisului și privi. În jos cădea un perete de stâncă neted și drept; avea câteva sute de picioare. Jos era o câmpie înverzită și…

Pendrake își ținu respirația. Apoi simți că amuțește. Se clătină, dar făcând un efort își stăpâni mintea. Privi din nou, tremurând.

Fiara galbenă-verde-albastră-roșie din adâncuri stătea ghemuită. Părea de dimensiunile unui cal. Cu capul dat pe spate, îi țintuia pe cei doi cu o privire lacomă. Iar dinții lungi și oribili ce depășeau fălcile îi confirmară lui Pendrake bănuiala.

Fiara-diavol era un tigru cu dinți-sabie!

Încetișor, respirația lui Pendrake reveni la normal, bătăile inimii i se potoliră. Se minună: oare timp de câți eoni fusese îndreptată mașinăria spre acea cărare, încât capturase acel monstru preistoric? Și de când muriseră oamenii care construiseră satul și mașinăria?

Îi veni alt gând: era, de fapt, mai mult o idee stranie și nemaipomenit de neliniștitoare, mai mult o frică, un sentiment, o încrâncenare a părerii sale decât un gând. Exista în el un miez de memorie ancestrală care scoase un strigăt de teroare și neîncredere, de parcă fiecare celulă ar fi strigat îngrozită: „Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că am depășit de mult acest coșmar…” Celulele lui își reamintiră de un dușman de demult și se chirciră terorizate de o frică instinctivă.

Umezindu-și buzele uscate, Pendrake înțelese în mod clar:

„Desigur că suntem încă pândiți de pericolul din lumea fiarelor. Omul se luptă pentru a stăpâni nu numai fiarele și dezordinea din natură, dar și impulsurile sale animalice adânc implantate.”

Gândul dispăruse. Se uită cu ochii mijiți la Marele Nătărău. Creatura era îngenuncheată la marginea abisului, la o distanță de câteva picioare, și îl pândea. Pendrake articulă moale:

— Desigur că a fost hrănit. Probabil că a fost ținut în viață cu un anumit scop.

Ochii cenușii-albăstrui, duri ca oțelul, se întâlniră cu ai lui.

— La început, mărturisi Marele Nătărău, l-am ținut în viață ca să-mi tină de urât. Ședeam pe stâncă si urlam la el. Apoi, când au apărut oamenii albaștri cu câțiva bizoni, mi-a venit ideea că sosiseră tocmai la țanc. Acum mă cunoaște, încheie sumbru: înăuntrul lui sunt o mulțime de oameni și vor mai intra încă și alții. Mai bine să nu fii printre ei, Pendrake.

Pendrake răspunse încetișor, cu voce sigură:

— Încep să înțeleg. Toată atenția cu care mă copleșești… ai spus ceva despre oprirea mașinii – iar eu sunt singurul om ajuns aici care se pricepe la mașinării. Am nimerit-o, Mare Nătărău?

Marele Nătărău se ridică în picioare, la fel și Pendrake. Se dădură înapoi de la marginea stâncii, pas cu pas, uitându-se unul la celălalt. Marele Nătărău vorbi:

— Nu ești primul, dar ceilalți nu mai sunt pe-aici. După o pauză adăugă: Pendrake, îți ofer jumătate din tot. Tu și cu mine vom fi șefi aici, având primii dreptul de a alege femeile și toate lucrurile bune. Știi că nu putem permite lumii să intre în acest loc. Pur și simplu nu se poate. Vom trăi aici pentru vecie și poate, dacă reușești să pui în funcțiune toate mașinile de aici, putem să mai ieșim și noi să ne luăm ce avem nevoie.

Pendrake rosti:

— Mare Nătărău, ai auzit vreodată de alegeri?

— Cum? Ochii porcini îl priviră bănuitori. Ce-i asta?

Pendrake îi explică și fiara păroasă îl repezi:

— Vrei să spui, explodă el, că dacă mințile alea toante sunt nemulțumite de cum conduc eu, mă pot da afară?

— Exact, confirmă sec Pendrake. Și numai așa accept

înțelegerea.

— La naiba! veni răspunsul mârâit.

Pe drumul de întoarcere spre oraș Marele Nătărău rosti pe un ton urâcios:

— Mi-a spus cineva că ai vorbit cu Devlin, Pendrake. Ești…

Se opri. Furia îi dispăru ca și cum ar fi fost extirpată cu un bisturiu.

În timp ce Pendrake observa uluit transformarea, pe fața de maimuță se lăți un zâmbet.

— Auzi, eu să mă enervez, făcu Marele Nătărău, eu, un tip care a trăit un milion de ani și va mai trăi un milion, dacă joacă așa cum trebuie!

Pendrake tăcea, conștient de privirea cercetătoare a celuilalt om. Și el era speriat. Căzu pe gânduri. Din orice punct de vedere, Marele Nătărău era un tip foarte periculos.

— Eu am toți așii, Pendrake. Vocea Marelui Nătărău se suprapuse blândă pe scurta lui reverie, și încă un rege în mânecă. Nu pot muri, decât dacă îmi cade o piatră în cap… Se uită în sus, la bolta îndepărtată, apoi la Pendrake, și zâmbetul i se lăți și mai mult. A pățit-o odată un tip.

Se opriră. Se aflau într-o văioagă, sub un pâlc de copaci. Orașul se găsea după coama dealului. Dar pe moment nu se auzea niciun sunet de voci, nici ecoul vreunui râs. Se aflau singuri într-un univers ciudat, omul și umanoidul față în față. Pendrake rupse vraja:

— Nu mă pot baza pe așa ceva!

Marele Nătărău sughiță.

— Acu’ vorbești ca un înțelept. Știam eu că prinzi repede. Ascultă, Pendrake, nu mă poți păcăli, așa că gândește-te la ce ți-am spus. Intre timp vreau să-mi promiți că nu te înhaiți cu nimeni. Corect?

— Absolut, aprobă Pendrake.

Nu simți nicio remușcare pentru această promisiune rapidă. Era clar că ajunsese până la marginea prăpastiei prin atitudinea sa de opoziție și încă nu era pregătit. Dacă exista un lucru pe care-l învățaseră toate ființele sănătoase

la minte de pe Pământ, după ani de luptă, era acela că moartea venea mai repede la cei care luptau cinstit, comparativ cu cei necinstiți.

Marele Nătărău continuă:

— Poate chiar vom putea colabora la câteva lucruri, de pildă în legătură cu germanii aceia. Poate chiar îți dau voie să arunci o privire asupra mașinăriei după următorul somn. Ia spuneee…

— Ce? răspunse îngrijorat Pendrake.

— Parcă ziceai că tipii ăia care te-au capturat îți țin nevasta prizonieră. Ce-ai zice dacă ai petrece câteva săptămâni în fruntea unei expediții, să vezi dacă o poți salva?

Pendrake simți un val de speranță. După care observă cum îl scrutau ochii mici și răi ai celuilalt și entuziasmul i se evaporă. Eleanor trebuie salvată, nici vorbă, dar n-o putea aduce aici până nu-și consolida poziția împreună cu Devlin și ceilalți. Nu se vedea deloc în fruntea unei expediții având ca prim scop răpirea femeilor.

Compromisul, plus propria sa nevoie disperată vor aduce numai complicații.

17

MORRISON INTRĂ a doua zi dimineața în dormitor, trezindu-l.

— E timpul să te scoli!

— Timpul? Pendrake îl privi pe tânărul zvelt. Nu este la fel tot timpul pe aici? De ce să nu stau culcat până când mi se face foame?

Spre surprinderea sa, Morrison scutură din cap încăpățânat.

— Ai fost bolnav, dar s-a terminat. Acum trebuie să te încadrezi în rutina zilnică. Așa a spus Marele Nătărău.

Pendrake îl privi în față pe slăbănog. În minte îi încolțise ideea că Morrison fusese pus să-l spioneze. Cugetase mai demult asupra acestui micuț individ cu aspect de funcționar, care putea fi un lacheu de-al Marelui Nătărău, dar în ce măsură îi era aservit, nu-i era încă limpede. Se gândi că planul său de a petrece următoarele câteva zile pentru evaluarea a tot și a toate în această stranie țară putea la fel de bine să înceapă acum și aici. Nu că Morrison ar fi fost periculos. Omul ar fi susținut orice regim aflat la putere.

— Marele Nătărău, răspunse Morrison la întrebările lui, a organizat totul. Douăsprezece ore de somn, patru ore pentru mâncare, și așa mai departe – nu că ar trebui să dormi sau să mănânci, desigur. Poți face orice dorești, atâta vreme cât prestezi cele opt ore de muncă pe zi.

— Muncă?

Morrison îi explică:

— Trebuie făcut de gardă, vacile trebuie mulse de două ori pe zi. Apoi trebuie lucrate grădinile și sacrificate mai multe vite pe săptămână. Toate acestea înseamnă muncă. Arătă vag o direcție cu brațul. Grădinile sunt acolo, în spatele unor copaci, în direcția opusă hăului în care sălășluiește fiara. Marele Nătărău dorește să știe ce poți face tu, încheie el.

Pendrake zâmbi strâmb. Vasăzică omul-maimuță îi arăta cum putea fi viața dacă nu era printre șefi. Nu munca, ci imaginea vie a sistemului sever de lege și ordine ierarhică era neliniștitoare. Pendrake se încruntă:

— Spune-i Marelui Nătărău că pot mulge vacile, pot lucra în grădină, pot face de pază și o serie de alte lucruri.

Dar în ziua aceea nu veniră dispoziții în legătură cu munca lui. Nici în următoarea. Se plimbă prin oraș. Unii dintre oameni se fereau de apropierea sa, alții se fâstâceau atât de mult, încât era un calvar să vorbești cu ei, iar alții, inclusiv cei care erau adepți înfocați de-ai Marelui Nătărău, erau curioși cum mai este pe Pământ. Câțiva dintre aceștia credeau că el va deveni unul dintre ei.

În cursul conversațiilor, Pendrake află istoria fiecărui caz – al minerilor, al aventurierilor, al cowboy-lor. Imaginea sa tulbure se clarifică oarecum. Grupul cel mai mare aparținea perioadei 1825–1875. El localiză cărarea asupra căreia acționa mașinăria de transport undeva la o distanță de treizeci de kilometri, lângă o așezare veche de frontieră numită Canyon Town.

În cea de-a treia dimineață, Devlin intră târâș în dormitorul lui Pendrake, chiar când acesta se trezise.

— Am observat că Morrison se îndreaptă spre fortăreață, spuse omul, așa că m-am furișat încoace. Suntem pregătiți, Pendrake!

Puțin speriat, Pendrake se așeză pe pat. Rămase așa o vreme, cu chipul boțit de îngrijorare, întrebându-se ce înțelegeau de fapt acești oameni, cu lipsa lor totală de experiență într-un război planificat, prin *a fi pregătiți.* Trase cu urechea, încercând să-și imagineze scenele, pe măsură ce Devlin povestea:

— Ideea principală este să punem stăpânire pe fortăreață și să-i forțăm să se predea. Oamenilor nu le place vărsarea de sânge. Mai detaliat…

Pendrake urmări atent planul copilăresc, plictisindu-se grozav. Toate recomandările sale fuseseră ignorate. Atacul nemilos, prin surprindere, singurul care ar fi dus la o victorie rapidă, fără vărsare de sânge pentru atacatori,

fusese înlocuit cu un plan aproximativ de a încolți inamicul în fortăreață.

— Ascultă, Devlin, spuse el în sfârșit, privește-mă. De două zile nu fac nimic. Ai crede că n-am avut nicio grijă pe lume. Și totuși, nevastă-mea se află în ghearele celei mai murdare și mai sângeroase bande de gangsteri care au trăit vreodată pe Pământ. Țara mea se află într-un pericol de care nici măcar nu știe. Apoi, cu trei zile în urmă, Marele Nătărău m-a întrebat dacă nu vreau să conduc o ofensivă împotriva germanilor, fiindcă s-ar putea ca ei s-o țină prizonieră pe soția mea aici, pe Lună. Vrei să-ți spun de ce nu mă reped asupra lor, când aproape simt că înnebunesc de spaimă? Pentru că înfrângerea este de zece ori mai ușoară decât victoria și este definitivă; și pentru că toată ambiția din lume tot n-ar folosi la nimic dacă lipsește strategia. Iar în ceea ce privește vărsarea de sânge, se pare că nu-ți dai seama cu ce fel de om ai de-a face… Te asigur că nu va ezita nici o secundă să ordone un masacru, un masacru general, în cazul când își va simți tronul amenințat… Si cred că nu-ți dai seama nici cât de perfect este organizat acest loc. Aparențele înșeală. Dacă nu lucrezi repede, toți cei nehotărâți vor fi împotriva ta și vor lupta de două ori mai aprig, pentru a-i demonstra Marelui Nătărău că au fost tot timpul de partea lui… Ei, și-acum hai să ne pregătim de luptă… Spune-mi, ce se află în clădirile păzite?

— Arme, într-una, arcuri, săgeți și sulițe în alta, unelte în cea de-a treia – Marele Nătărău a confiscat tot ceea ce a răzbătut până aici de pe Pământ.

— Unde este muniția pentru arme?

— Numai Marele Nătărău știe… Auzi, încep să înțeleg unde bați. Dacă pune în funcțiune armele… Trebuie să le capturăm.

— Dacă fiecare om ar răni sau ucide cu prima săgeată câte unul de-ai lor, atunci micul nostru război s-ar sfârși în zece minute, dar…

La ușă se auzi un târșâit. Apăru Morrison. Răsufla din greu, parcă ar fi alergat.

— Marele Nătărău vrea să-ți arate mașinăria de transport… Să-i spun că vii?

Mai încăpea vorbă? Pendrake plecă imediat.

Mașinăria de transport, adăpostită într-un foișor înalt din lemn, construit pe marginea unei stânci, era făcută dintr-un metal închis la culoare, aproape negru, iar la bază avea o placă masivă tot din metal. Oprindu-se pe platforma de lemn care se întindea pe lângă partea superioară a foișorului, Pendrake ridică din sprâncene, privind structura hidoasă. În ciuda întregii sale voințe era agitat, căci dacă putea pune în funcțiune acest minunat instrument, dacă-l putea direcționa *oriunde* vroia, să spunem către închisoarea germană în care se găsea Eleanor sau spre cartierul general al armatei americane; sau… sau dacă ar putea să-și dea seama, pur și simplu, cum să-l facă reversibil!

Tremurând, alungă speranța din minte. Evaluă dimensiunile platformei: lungime – zece metri, înălțime – patru și lățime – șase. Destul de mare pentru orice, cu excepția unei locomotive, probabil. Merse de-a lungul platformei, oprindu-se în locul unde cobora spre prăpastie. Distanța până jos îl șocă. Trupul său nu se lăsa ușor pradă amețelii, dar nu era nevoie să riște doar pentru a privi la „gura” mașinăriei.

Se întoarse și se apropie de Marele Nătărău, care se așezase și-l aștepta cu ochi lipsiți de expresie.

— Cum intri în fort? întrebă Pendrake.

— E o ușă pe partea cealaltă.

Era încuiată. Marele Nătărău scotoci prin blana ce-i atârna la brâu și în jurul burții sale proeminente, dând la iveală o cheie. După ce creatura deschise ușa grea, Pendrake întinse mâna.

— Ce-ar fi să-mi dai lacătul? Nu cred că pot escalada pereții ăștia dacă se întâmplă să rămân înăuntru.

Vorbea intenționat așa. Se gândise mult la strategia pe care o va adopta când se va afla față în față cu Marele Nătărău și se părea că neîncrederea exprimată direct putea fi un mijloc psihologic adecvat.

Marele Nătărău se strâmbă.

— Locul acela nu-i de tine. L-am construit atât de fortificat și de înalt, pentru ca nimic și nimeni de pe Pământ să nu poată pătrunde aici pe neașteptate.

— Și totuși, insistă Pendrake, n-aș fi în stare să mă concentrez ca lumea dacă aș avea sentimentul că poate…

Marele Nătărău se strâmbă iar.

— Păi, îngână gutural, poate că vrei să mă încui tu pe mine.

După o scurtă pauză, Pendrake replică:

— Vezi dealul de-acolo?… Cel de la vreo sută de metri distanță.

— Și?

— Aruncă-l acolo!

Marele Nătărău se holbă uimit la el, apoi blestemă:

— Pe naiba! Si dacă e cineva acolo care-l ia si ne închide pe amândoi?… După aceea mie îmi trimite o săgeată iar ție îți dă drumul…

În ciuda încordării, Pendrake zâmbi. „Nici acum nu l-am păcălit!” recunoscu el în gând. Apoi se încruntă. Nu că i-ar fi fost în mod real frică de Marele Nătărău, cel puțin în acest stadiu. Omul nu umbla cu șiretlicuri, nu încă. Și-ar fi fost o idee bună acum, când își exprimase protestul, să-l lase pe omul-fiară să câștige. Dar nu prea repede.

— Ai închis vreodată pe cineva aici?

Celălalt ezită.

— Da, răspunse sec. Doi tipi caraghioși, îmbrăcați în metal. Aveau o armă al naibii de ciudată, cu tot felul de fire pe ea, și strălucea, învăluită într-o lumină albastră. Am și o cicatrice pe umăr, acolo unde m-au ars cu raza ei. Mi-a fost teamă că vor da foc și foișorului, dar cred că n-a funcționat pe lemn. Adăugă cu regret: Tare mi-ar fi plăcut să am arma aceea… Au luat-o cu dânșii când au sărit de pe stâncă. Totul s-a petrecut de mult, la jumătatea perioadei de când sunt eu aici.

Ființe umane – cu arme calorice și costume metalice în urmă cu cinci sute de mii de ani! – închise împreună cu mașina mai multe săptămâni. Încercă să-și imagineze:

închiși în acest turn al ororilor și o ființă-maimuță privindu-i. Imaginea prinse viață, astfel că, pentru o clipă, aproape *văzu* oamenii clătinându-se de foame, sete și murdărie, apoi aruncându-se morții salvatoare din adâncuri.

Intervalul vast de timp care trecuse de atunci – și gândul ce-l obseda – îi creară o stare apăsătoare, deprimantă. Până la urmă rosti obosit:

— Ești cu adevărat un Mare Nătărău! Dacă niște oameni care puteau fabrica și înțelege arme ca acelea nu au putut folosi mașinăria, cum crezi că aș putea eu s-o fac? în disperarea lor cred că au încercat totul.

— Hă! exclamă Marele Nătătăru.

Apoi înjură, înțelegându-și înfrângerea.

Pendrake nu-și abandonase însă planul. Adăugă:

— Mă voi uita totuși.

Mașinăria, o întindere de metal neted cu o singură adâncitură profundă pe unde se putea intra, se sprijinea stabil pe stâncă. Pendrake intră în acel spațiu ciudat al mașinii fără să spere prea mult. Observă că peretele activ era străpuns de milioane de orificii mici, cât vârful unui ac. La atingere se simțea o ușoară căldură. Nu existau butoane, ecrane sau manete.

Privind curios în jur, înțelese lesne că de fapt știa cum funcționează mașinăria. I se dezvăluise atât de brusc, dar atât de blând, încât părea că știuse dintotdeauna.

Spațiul, timpul și materia erau produsele unor mișcări haotice care generaseră întâmplător universul în starea sa de acum. Știința era de fapt o încercare de a aduce ordine în câteva dintre acele mișcări aleatorii.

Mașina rectifica *toate* traiectoriile aleatorii, acolo unde stătea și pretutindeni unde era conectată. Structura ei, inclusiv adâncitura profundă, era o condiție a ordinii pure și perfecte, opuse dezordinii. Deoarece elimina total distorsiunile unei conglomerări întâmplătoare, nu numai că avea un scop, ci putea fi convertită (în funcție de aparatul la care era conectată) în orice scop energetic.

Nu era vorba de vreo transmitere a materiei între Lună și Pământ. Într-un spațiu ordonat, această zonă mică din

interiorul Lunii corespundea modestei zone de pe Pământ unde călătoriseră oamenii si animalele când fuseseră aruncate atât de brusc spre țara vieții veșnice.

Deoarece într-o natură perfectă fluxurile energetice urmează o ritmicitate precisă, revărsându-se la intervale bine stabilite, cele două spații nu erau totdeauna conectate. Ritmul, pe care Pendrake îl percepea și-l înțelegea pe deplin, consta din aproximativ zece minute de flux dinspre Pământ spre Lună urmat de ceva mai mult de opt ore pentru adaptare (un fenomen uluitor în sine), apoi de zece minute de flux de la Lună spre Pământ, după care alte opt ore și ceva pentru reajustare, apoi ciclul se repeta, începând din nou cu zece minute de flux de la Pământ la Lună.

Oamenii puteau călători, ca și cum distanța n-ar fi existat, numai în timpul fluxului. În funcție de direcția fluxului, puteau să meargă spre Pământ sau să vină dinspre Pământ spre Lună.

Își dădu seama că trecuseră mai multe ore de ajustare, și că urmau să se scurgă alte câteva ore înainte ca următorul flux de la Lună spre Pământ să permită cuiva, care ar fi intrat sub cupolă, să plece spre Pământ.

Aceasta era doar una dintre funcțiunile mașinăriei. Majoritatea celorlalte funcțiuni necesitau un catalizator specific pentru fiecare proces.

Pendrake se întoarse și ieși din „cușca” de metal. Nu se îndoia de faptul că va fi nevoit să-i spună Marelui Nătărău că poate să manevreze mașinăria. Își putea păstra poziția pe lângă acest om doar dacă-i demonstra cât de util îi putea fi. Spuse, așadar, liniștit:

— Am descoperit cum funcționează mașinăria. Pot să merg spre Pământ sau să trimit pe altcineva dacă am timp de pregătire – probabil că voi avea nevoie de o zi întreagă pentru a organiza lucrurile.

Omul de Neanderthal îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— După cum spuneai mai devreme, cum se face că tu ți-ai dat seama, iar tipii ăia cu armele nu au fost în stare?

Pendrake dădu din umeri.

— Poate că ei nu erau decât oameni obișnuiți din civilizația lor, care se puteau folosi de lucruri, dar nu știau cum funcționează.

Monstrul nu se lăsă convins atât de ușor.

— Eu și toți ceilalți am trecut pur și simplu, fără pregătiri. De ce-ți trebuie timp ca s-o pregătești? întrebă el.

Întrebarea era bună, dar dacă Marele Nătărău afla vreodată răspunsul, atunci n-ar mai fi avut nevoie de Pendrake.

Pendrake îi explică:

— Din cauza asta ați ajuns aici doar atât de puțini. Dacă vrei, voi regla mașinăria în așa fel încât să culeagă pe oricine trece pe potecă.

Era o minciună, dar mergea la sigur, pentru că acesta era, fară-ndoială, ultimul lucru pe care-l dorea Marele Nătărău.

Marele Nătărău se alarmă.

— Nu te vei mai apropia niciodată de acest loc!

Ezitând, Pendrake schimbă subiectul.

— A scăpat vreodată cineva de aici?

După o pauză prelungită, Marele Nătărău recunoscu în sfârșit, bombănind:

— Unul, acu' vreo sută de ani. Lambton îi zicea. Era inginerul care supraveghea calea ferată în vest. Isteț tipul! Vorbea așa de bine, încât l-am lăsat să se uite la mașini. A zburat, ridicându-se din peșteră cu una dintre ele. Am închis tunelul imediat, dar multă vreme m-am simțit nesigur. Până la urmă m-am gândit că n-a reușit să ajungă pe Pământ și am început să mă simt mai bine.

Pendrake percepu doar vag ultimele comentarii, căci la menționarea numelui Lambton, acest întreg eșafodaj de evenimente care-l prinseseră atât de puternic începu să capete un înțeles. O mică mașinărie artizanală – motorul – provenind dintr-o civilizație lunară străveche, își găsește calea spre Pământ. Se pare că acel Lambton nu făcuse nimic cu ea. Dar, nu cu mulți ani în urmă, fiul sau

strănepotul omului pe care îl cunoscuse Marele Nătărău trezise, în mod evident, interesul unui grup de idealiști, oameni de știință, oameni de afaceri și specialiști față de acest motor, ca mijloc de colonizare pașnică a planetelor. Nu se știe unde se aflase mașinăria în toți acești ani de când fusese luată de pe Lună. Dar un lucru se reliefa halucinant: mulți dintre oamenii care avuseseră vreo legătură cu ea fuseseră asasinați sau încarcerați, iar supraviețuitorii deveniseră prudenți și nu mai încercau să aducă pacea pe o planetă locuită de oameni ostili. Deoarece majoritatea idealiștilor erau ei înșiși oameni extrem de irascibili, toată acțiunea devenise o porcărie.

Se gândi că civilizația evolua în propriul ei ritm lent și chiar oamenii cu educație înaltă, bine intenționați, nu vor reuși să grăbească acest ritm decât într-o măsură infinitezimală.

Făcând uz de diplomație, Pendrake spuse:

— Spuneai că mai sunt și alte mașinării…

Lăsă întrebarea în aer.

Răspunsul fu aspru și însoțit de o privire crâncenă:

— N-ai să vezi nicio altă mașinărie până nu facem un târg. Și-apoi, îți spun numai așa, pentru eventualitatea că ai mult timp liber să dai târcoale pe-aici și să aranjezi totul cu Devlin ca să mă dărâmi de pe tron – ultima expediție pleacă mâine să mai aducă femei. Nu mai aștept să se-ntoarcă cealaltă.

Pendrake rămase tăcut. În ciuda tuturor cunoștințelor acumulate, n-avea nicio posibilitate să acționeze. Următorul flux de energie de la Lună spre Pământ nu se producea decât peste câteva ceasuri.

Iar el nu dispunea de niciunul dintre catalizatorii necesari pentru a stimula celelalte funcțiuni la fel de puternice ale mașinii.

Marele Nătărău continuă:

— Nu voiam s-o trimit până nu se-ntoarce cealaltă, dar mi se pare că a venit timpul să începem să dărâmăm peșterile aflate între noi și germani. Poți să mergi sau nu, cum dorești, dar hotărăște-te repede. Hai să ne-ntoarcem

în oraș.

Merseră în liniște. Mintea lui Pendrake lucra febril. Așadar, Marele Nătărău forța lucrurile, nu-și asuma niciun risc. Studie cu o privire piezișă creatura cu mers legănat, încercând să citească pe fața greoaie și abrutizată gândurile ascunse. Dar expresia naturală a feței acestuia era indescifrabilă. Doar forța sa fizică implacabilă răzbătea prin fiecare mișcare, prin fiecare mușchi.

În sfârșit, Pendrake spuse:

— Cum ajungi la suprafață? Acolo nu este nici aer, nici căldură, așa-i? Mai adăugă, înainte Ca Marele Nătărău să-i fi răspuns: Ce fel de tabără și-au instalat germanii?

Minutele se târau. Părea că omul-maimuță nu dorea să răspundă. Dar brusc mârâi:

— În tunelele iluminate este căldură și aer. Multe dintre ele urcă până la suprafață; unele-s foarte bine ascunse de uși care seamănă cu stânca sau cu praful. Așa i-am păcălit pe germani până acum. Năvălim pe altă ușă și…

Un strigăt îl întrerupse. Un om se repezi spre ei, venind dinspre vârful dealului din apropiere. Pendrake recunoscu în el pe unul dintre adepții Marelui Nătărău. Tipul se apropie răsuflând din greu:

— S-au întors cu femeile. Bărbații parcă au înnebunit…

— Ia să-și vadă de treabă! fornăi Marele Nătărău. Știu ei ce pățesc dacă se ating de vreuna dintre ele înainte să le văd eu.

18

ERAU VREO TREIZECI de femei, ghemuite pe câmpul din fața fortăreței omului-maimuță. Gloata înnebunită de bărbați, care se strânsese în jurul lor, începu să urle sălbatic atunci când apărură Marele Nătărău și Pendrake. Voci încărcate de pofte răcneau cereri și oferte.

— Eu am doar o singură femeie, mai am dreptul la una!

— Este rândul meu!

— Mare Nătărău, trebuie să…

— Mi-am câștigat…

— Gurra!

Se făcu instantaneu o liniște aproape asurzitoare, întreruptă în cele din urmă de un bărbat cu gât ca de taur care se apropie de Marele Nătărău și spuse:

— Cred că asta-i ultima captură de femei pe care o organizăm, șefu'. Germanii ăia cu fețe de cârpă erau pregătiți și par să fi cercetat toate căile de acces ale peșterii spre tabăra lor. Ne-au urmărit ca niște copoi și-am scăpat doar distrugând galeria aceea îngustă…

— O știu. Câți morți?

— Douăzeci și șapte.

Marele Nătărău tăcu, încruntându-se. Apoi spuse:

— Păi, hai să alegem. Iau una pentru mine, și…

— *Jim!*

Pendrake ascultase încruntat conversația. Acum se întoarse pe călcâie și văzu o tânără și fragilă femeie care alerga spre el, plângând. I se aruncă în brațe, sprijinindu-și capul pe pieptul său, pe jumătate leșinată.

Pe deasupra capului ei cu păr închis la culoare, Pendrake îl fixă pe Marele Nătărău, care zâmbea larg.

— Vă cunoașteți? zâmbi cu viclenie monstrul.

— E soția mea! spuse Pendrake.

Îl cuprinse o teribilă senzație de pieire. Îl căută din priviri pe Devlin, dar acesta nu părea să fie prin mulțime. Înghițind un nod, se uită apoi drept înainte.

Rânjetul Marelui Nătărău se lățise într-atâta, încât i se vedeau și gingiile. Spuse șiret:

— Uite care e mișcarea mea: o iei tu, Pendrake. Vezi cum este s-o ai din nou și-apoi – poate într-o săptămână – mai stăm de vorbă.

Era ca o pedeapsă. Timp de două zile, Pendrake simți o ușurare furioasă și disperată. Ușurare pentru că i se acordase prea puțin timp; furie, pentru că nu putea face aproape nimic ca să oprească înjosirea celorlalte femei. Îi spuse unuia dintre șefii aflați sub comanda lui Devlin să răspândească zvonul că cine va lua vreo femeie dintre noile venite va suferi consecințe grave. Dar și acest zvon îi amplifică disperarea, căci pentru a fi eficient, trebuia legat de numele lui ca răzbunător. Presupuse cu teamă că zvonul va ajunge la urechile Marelui Nătărău și că acel personaj crâncen va crede – corect, de altfel – că Pendrake îi amenință autoritatea.

În timpul perioadelor de somn, Pendrake bloca toate ușile. El și Eleanor discutau până târziu. La început ea fusese patetică.

— Poți să fii sigur, spunea ea cu pasiune, că mă voi sinucide pe loc dacă acea creatură sau oricine altcineva ar încerca vreodată să se atingă de mine. Nu pot să fiu decât a ta.

Femeia se adresa bărbatului ei, iar Pendrake asculta stânjenit, pentru că nu avea vreo soluție.

În cea de-a treia zi îl vizită Devlin. Bărbatul suplu se postă în ușă și îi aruncă lui Pendrake o privire superioară.

— Ei, începu el, acum ai simțit și tu ce înseamnă să-l înfrunți pe Marele Nătărău. Să renunțăm la dușmănie și să facem frumos în fața Maiestății Sale?

Pendrake dădu din cap.

— M-am tot gândit, grăi el încet. Există o cale de a împărți locul acesta în zone – una pe care s-o controlăm noi, și una pe care s-o lăsăm Marelui Nătărău și adepților lui.

Arătă cu o ușoară mișcare a capului spre ușă și se târâră afară. Pendrake îl conduse spre un dâmb din

apropiere. Îi arătă priveliștea de dedesubt: restul orașului, pajiștile și frumoasa vale din depărtare.

— Există mai multe surse de apă. Dacă noi le-am avea la dispoziție pe cele din partea aceea – arătă cu degetul – am putea oricând, la nevoie, să ne retragem în coridoare, s-o întindem spre suprafață și să-i contactăm pe germani, ca ultimă apărare…

Lăsă propoziția neterminată. Germanii nu le ofereau niciun fel de paradis, desigur, dar oamenii de-aici habar n-aveau cât erau de duri.

— Pe toți sfinții! exclamă Devlin, poate că știi tu ceva… Se opri. Dar văd că te-ai răzgândit. Acum nu mai este vorba despre o luptă pe viață și pe moarte.

— Dacă obținem jumătate, aprobă Pendrake.

Devlin dădu gânditor din cap.

— Jumătate din vite, jumătate din arme…

— Instaurăm o democrație în jumătatea noastră, continuă Pendrake, și luptăm s-o apărăm; dar nu trecem granița. În cele din urmă vor înțelege.

Lunganul tăcea.

— Cum vei proceda? întrebă el direct.

— Spune-le oamenilor tăi de încredere, zise Pendrake, că vom acționa înainte de sfârșitul săptămânii. Nu există altă soluție.

Devlin îi atinse palma. Își strânseră mâinile și se despărțiră, lunganul coborând pe o parte a dealului, Pendrake pe cealaltă. Ajuns acasă, Pendrake observă că în timpul scurtei sale absențe, îi sosise un musafir.

Marele Nătărău ședea pe vine în fața intrării scunde.

Monstrul îi adresă un rânjet genial.

— M-am gândit să-ți fac o vizită, îl anunță el, și poate că mai discutăm, hăă?

Pendrake îl studie cu respect și îngrijorare. Înțelese că nu se mai confruntase niciodată până atunci cu un adversar atât de periculos și atât de inteligent. Nu se-ndoia că venise ca să-i adreseze un ultim avertisment.

Marele Nătărău spuse:

— Pendrake, m-am prins cum e cu femeile.

Pendrake se crispă.

Creatura îl fixa cu o privire gravă:

— Am senzația că te deranjează faptul că am și eu femei.

Asta era o exprimare blândă. Pendrake simțea că-l ia greața ori de câte ori se gândea la asta. Spuse:

— Acolo de unde vin eu, femeile aleg bărbații cu care se căsătoresc.

Marele Nătărău își țuguie buzele și făcu un semn cu brațul, respingând argumentul.

— Hai, hai, – știi și tu că nu m-ar alege nimeni. Femeile alea ar alege mai degrabă o nulitate ca Miller decât pe mine. Nu crezi?

Pendrake tăcu, fiind de acord. Așa era. Dar își dădu seama că nu putea discuta subiectul acesta în mod imparțial. El implica prea mult sentimentele sale în privința relației bărbat-femeie. Îl ului să constate cât de puternice erau aceste sentimente, dar atitudinea sa ostilă, de scârbă, persista.

— Știi ceva, Pendrake? Trei dintre damele alea au început să se bată pentru mine. Ce zici? Marele Nătărău își clătina capul hidos, intrigat, dar evident mulțumit. Femeile nu-s făcute la fel ca bărbații, Pendrake. Dacă m-ai întreba pe mine, când le aleg, aș jura pe un teanc de Biblii că niciuna nu mi-ar da un ac. Dar eu joc inteligent. Nu sărut. Aș vrea să le mozolesc, crede-mă, dar mă abțin, înțelegi? O femeie, dacă-mi apropii fața de ea, ar… Păi, știi doar, două s-au sinucis. Asta m-a șocat. Desigur că nu vreau să se mai repete așa ceva, așa că – fără pupat.

— Dar cu celelalte trei ce s-a întâmplat? întrebă Pendrake.

Marele Nătărău ridică din sprâncene. Mai șezu așa pe vine vreun minut, dar toată genialitatea îi dispăruse. Strălucirea din ochi i se stinse și se relaxă vizibil.

— Lucrurile astea au nevoie de timp, Pendrake, explică el precaut, doar ți-am spus că m-am prins cum e cu femeile. După cum mi-am dat eu seama, o femeie trebuie să aibă un bărbat. Dacă nu poate pune mâna pe unul bun,

va lua unul rău. Dacă nu poate avea unul arătos, va accepta unul urât. Așa a croit-o natura și ea nu se poate împotrivi. În majoritatea împrejurărilor, o femeie judecă la fel de bine ca un bărbat, dar nu și în privința asta... Iar celelalte trei femei... Vrei să știi cum le manevrez? întâi le-am pus să învețe englezește. Am aici pe unul care vorbește germana și-l folosesc mereu ca interpret. L-am lăsat să le spună că aici vor trăi veșnic. Asta le face să reflecteze. În același timp, li se strecoară în ureche că eu sunt șeful locului. Femeilor le place să fie cu șeful. Apoi, imediat când au învățat câteva vorbe, le fac să înțeleagă limpede că sunt genul *blând* dacă nu mă supără... îți spun eu, Pendrake, merge. Ei, ce zici?

Era o ofertă de prietenie. Acest umanoid dorea cu adevărat să câștige bunăvoința principalului său dușman potențial. Pendrake își clătină într-un târziu capul.

— Mare Nătărău, rosti el, eliberează-ți cele șase femei. Ordonă-le adepților tăi să le elibereze pe ale lor. Dacă trei dintre nevestele alea ale tale se bat într-adevăr pentru tine, atunci una va rămâne cu tine ca soție permanentă. Când toate femeile vor fi libere, prevăd că bărbații vor începe imediat să le facă puțină curte și vor afla cu surprindere că, după ce femeile vor învinge spaima de a se găsi aici, îi vor considera ca pe niște potențiali soți. Nu va dura mult până vor avea loc niște căsătorii.

Omul de Neanderthal se ridică.

— Asta-i tot ce ai de spus?

Clocotea de furie.

— În adâncul inimii tale, știi bine că spun adevărul, zise Pendrake cu voce hotărâtă.

— Dacă mai vorbești, vei avea necazuri, veni răspunsul aspru. Eu conduc acest oraș și nu vreau numai o singură femeie.

Pendrake nu răspunse. Stătea impasibil. Marele Nătărău fornăi spre el, apoi se întoarse și se îndepărtă legănat.

Pendrake îngenunche și intră târâș în casă. O găsi pe Eleanor de cealaltă parte a ușii, așteptând nerăbdătoare.

— Ce crezi că va face? întrebă ea.

Pendrake clătină din cap.

— Nu știu, mărturisi el, pe gânduri.

Dar golul pe care-l simțea în stomac îl anunță că zarurile fuseseră aruncate.

19

DEVLIN ÎI RAPORTĂ în dimineața următoare că vorbise cu cei patru adjuncți ai săi; știau și ei că trebuia ca lucrurile să fie forțate. Se arătaseră, susținea Devlin, mulțumiți de planul ce avea la bază compromisul și agreau ideea celor două comunități. Auzind asta, Pendrake își dădu seama că oamenii nu acceptau bucuros toate acestea fiindcă erau puternici, ci din slăbiciune. Dar important era că acceptaseră ideea. Își dădu seama că și el era mulțumit dacă se putea evita astfel un război total.

Planul pe care-l alcătuiseră, el și Devlin, era simplu. Vor ocupa jumătate din sursele de apă, iar aceia dintre oamenii lui Devlin care erau îngrijitori de vite vor mâna jumătate din cireadă spre coridoare. Vor ocupa două din cele patru fortărețe – pe cea cu arcurile și săgețile și pe cea cu puștile. Muniția ascunsă și câteva pistoale și revolvere vor rămâne, fără-ndoială, în posesia Marelui Nătărău. Pendrake știa că o cantitate atât de redusă de arme putea fi contracarată cu o ploaie de săgeți, mai ales în înghesuiala din oraș.

Gărzile vor staționa în punctele-cheie și echipe mobile de bărbați vor fi ținute în alertă, gata să vină în ajutorul gărzilor în oricare dintre punctele-cheie care-ar fi fost atacate.

Devlin fu de acord, era cel mai bun plan, dar transpiră din belșug discutându-l.

— Acesta este cel mai dur târg pe care l-am încheiat vreodată, mărturisi el, dar într-o zi sau două îmi voi planifica totul, voi împărți oamenii și te voi anunța.

Cu aceasta, se îndepărtă.

A doua zi trecu fără nicio veste.

În dimineața următoare bătu la ușă Morrison:

— Marele Nătărău a ordonat ca jumătate din fiecare grup să se prezinte în fața fortăreței sale. Mi-a zis să-ți comunic urgent că vrea să fii și tu acolo, fiindcă știe că se

pregătește ceva și vrea să încheie o eventuală pace înainte să aibă loc vreo luptă. Femeile să vină și ele, ca și bărbații. Întâlnirea are loc într-o oră.

Pendrake, la braț cu Eleanor, se îndreptă spre locul întâlnirii. Se simțea stânjenit și constată ușurat, apropiindu-se, că veneau și câțiva dintre oamenii lui Devlin cu femeile lor. Îl trase deoparte pe unul dintre comandanții lui Devlin și-i spuse:

— Trimite-i vorbă lui Devlin. Să-și adune oamenii și să fie pregătit!

Omul răspunse:

— Devlin s-a gândit deja s-o facă, deci cred că totul e-n ordine.

Pendrake se simți și mai ușurat. Aceasta însemna că fusese făcut tot posibilul. Pentru prima dată se gândi că poate lucrurile se vor rezolva fără vărsare de sânge.

Mulțimea din fața fortăreței creștea, până ce se adunară mai mult de două sute de bărbați și aproape trei sute de femei. Majoritatea fetelor nemțoaice erau dintre cele mai arătoase. Nu încăpea nicio îndoială că banda aceasta de locuitori din vestul sălbatic achiziționase o colecție rară de femei atractive și că, având aceste premii în perspectivă, fiecare va lucra serios, iar planul de pace al Marelui Nătărău va trebui să ofere fiecărui bărbat o senzație de securitate pentru a fi bun la ceva.

Lângă intrarea în fortăreață se produse o rumoare. Poarta cea mare se deschise și după o clipă apăru, legănându-se, creatura de Neanderthal. Umanoidul se cățără pe o mică platformă și se uită în jur. Privirea lui coborî asupra lui Pendrake. Arătă cu degetul.

— Tu, Pendrake! urlă el.

Probabil că acesta fusese un semnal, căci Eleanor scoase un țipăt.

— Jim… ferește-te!

În clipa următoare, ceva tare îl pocni în creștet și simți cum alunecă.

Beznă.

Când își reveni, Devlin stătea aplecat, îngrijorat,

deasupra lui. Majoritatea oamenilor plecaseră. Lunganul era plin de regrete.

— Am fost niște tâmpiți, declară el. Ți-a luat nevasta și acum o ține acolo. Cred că și-a închipuit că numai tu poți fi șeful oricărei rebeliuni și că dacă te oprește pe tine, ne poate opri și pe noi. Apoi adăugă rușinat: Și cred că poate.

Pendrake se ridică gemând în capul oaselor.

Apoi se sculă în picioare și furia îl copleși. Întrebă răstit:

— Cât durează ca să înceapă atacul?

Devlin scoase un fluier.

— Dacă suflu de două ori, explică el, începe în cinci minute.

— Aha! Pendrake își revenea rapid, iar ochii i se îngustară. Evalua. Apoi zise: Fluieră imediat ce intru în fortăreață.

Devlin înghiți în sec și culoarea îi pieri din obraji.

— Cred că acu-i acu', șopti el. Scoase un cuțit dintr-un buzunar interior. Uite, ia-l.

Pendrake îl apucă și-l strecură în buzunar.

Devlin mai întrebă:

— Cum vei intra?

— Nu-ți face griji, îi aruncă Pendrake peste umăr. Se adresă apoi gărzilor: Spuneți-i Marelui Nătărău că sunt gata să discut afaceri.

Marele Nătărău ieși târâș, rânjind, pe ușa casei sale din fortăreață.

— Am crezut că-ți bagi mințile-n cap, îi strigă el, apoi gemu când cuțitul azvârlit de Pendrake se înfipse câțiva centimetri în pieptul său.

Smulse obiectul însângerat din carne și-l aruncă, strâmbându-se, la pământ.

— Pentru asta capeți groapa! gâfâi furios. Te leg și…

Înaintă, iar Pendrake simți pe spinare un fior rece. Capul monstrului era aplecat jos de tot. Brațele-i de animal fuseseră întinse lateral. Forța anormală a omului se vădea în toată înfățișarea lui. Privind cum creatura se prăvălea spre el, Pendrake se simți brusc paralizat de gândul că

niciun om născut în ultima sută de mii de ani nu putea avea nici pe departe forța necesară ca să învingă fiara aceasta păroasă.

Speriat, Pendrake se retrase. Primul val de oroare produs de colosul musculos care se prăvălea spre el se estompă. Dar convingerea că trebuie să aștepte o împrejurare favorabilă era ca un val neplăcut care-i încerca nervii, un fior înalt, susținut, nesemănând cu nimic din ceea ce trăise până atunci. Nu se simțea rușinat de faptul că evitase înfruntarea, dar era disperat, căci trebuia să se grăbească; așteptă atacul pe care Devlin și oamenii săi aveau să-l lanseze. Orice, numai să-i distragă bestiei atenția.

Odată cu zgomotul produs de urletul luptătorilor care atacau, Pendrake se aruncă înainte, direct spre omul păros. Un braț ca de urs se întinse să-l apuce. Îl îndepărtă cu o lovitură și pentru o secundă i se ivi ocazia. Lovitura pe care o plasă maxilarului masiv aproape îi rupse oasele pumnului. Toate ar fi fost bune, dacă lovitura ar fi avut efectul scontat. Dar nu fu să fie așa. Monstrul, în loc să se clatine măcar o clipă, astfel încât Pendrake să se poată da la o parte, plonjă înainte. Brațele sale se strânseră în jurul umerilor lui Pendrake.

Omul de Neanderthal scoase un muget de bucurie. Dar îndată ce creatura începu să-l strângă în teribila-i îmbrățișare, Pendrake își eliberă brațele, repezi două degete în ochii de sălbăticiune ai Marelui Nătărău, se opinti și-și smulse trupul din îmbrățișarea mortală.

Acum era rândul lui să zbiere, un bărbat cuprins de frenezia sălbatică a încleștării și a poftei de luptă:

— Te-ai ars, Mare Nătărău! Ești terminat. Tu…

Cu un strigăt răgușit, omul păros sări spre el. Râzând răgușit, Pendrake se retrase dansând. Observă cu întârziere platforma tronului din spatele său. Retragerea sa, facilitată de gravitația de pe Lună, era prea rapidă pentru o oprire bruscă. Cu o izbitură, căzu lat pe spate, pe platformă.

Totul se terminase deja. În picioare, ar fi putut câștiga,

în acea unică testare a forțelor nu fusese complet învins. Dar Marele Nătărău îngenuncheat peste el, lovindu-l cu pumnii săi distrugători, era cu totul altceva. După un minut, Pendrake se mai agăța de simțurile sale doar prin cel mai subțire firișor de conștiință. Ca prin ceață își dădu seama că era legat cu brutalitate.

Încet, mintea sa se târî înapoi din întuneric, ajungând la o mai deplină înțelegere a dezastrului care-l doborâse. Spuse într-un târziu, cu voce groasă:

— Prostule! Auzi lupta de-acolo, de-afară? înseamnă că ești terminat, indiferent ce faci tu cu mine. Mai bine să încheiem un târg, Mare Nătărău, cât mai ai posibilitatea.

Dintr-o privire spre ochii creaturii aceleia își dădu seama că aruncase pietricica de speranță într-o lume a întunericului. Fiara din om se dezlănțuise pe de-a-ntregul. Buzele enorme erau răsfrânte într-un rânjet, dând la iveală dinții ca niște colți. Marele Nătărău mârâia, scoțând mici gemete de furie. Spuse în sfârșit, cu o voce guturală:

— Voi bara poarta pe dinăuntru. Asta-i va face pe oamenii mei să lupte mai aprig, căci nu se vor mai putea retrage aici. Și astfel vom avea posibilitatea să ne continuăm netulburați mica noastră distracție, între patru ochi.

Uriașul se deplasă greoi, ieșind din câmpul vizual al lui Pendrake. Se auzi zgomotul zăvorului tras. Apoi creatura păroasă apăru din nou, scuipând vorbele cu o furie devastatoare.

— Aici voi trăi un milion de ani, Pendrake, și-n tot acest timp, soția ta va fi una dintre femeile mele.

Pendrake se-nfioră:

— Nebun idiot ce ești, chiar dacă învingi acum, vei muri destul de repede când vor veni germanii. Și să nu crezi cumva că nu vor veni. Pentru ei, voi nu sunteți decât o ceată de bandiți, un spin în ochi pe care nu-l vor mai accepta prea mult.

Cuvintele păreau că nu pătrund în mintea celuilalt, care, în mod surprinzător, se opintea să tragă de platforma tronului. Pendrake observă, intrigat, cum Marele Nătărău

se chinuia să urnească eșafodul din lemn, folosindu-se de forța sa uriașă.

Deodată, structura se ridică. Se înălță și se propti într-o rână, cu un zgomot uluitor. Marele Nătărău o mai împinse o dată. Apăru intrarea într-o peșteră.

— Proștii, își exprimă Marele Nătărău dispreţul, credeau că am pus aici platforma asta și fortăreața pentru că voiam să mă joc de-a regele. Oamenii albaștri știu adevărul, dar nu vor să învețe altă limbă în afara celei pe care-o vorbesc, așa că nu pot spune, chiar dacă ar vrea, dar nici nu vor.

După ce termină se aplecă peste Pendrake. Cu un mormăit îl ridică pe umărul său și sări în peșteră.

Până jos erau vreo șapte metri. Ajuns acolo, își aruncă fără multe precauții prizonierul pe sol și se cățără din nou afară.

— Nu-ți fie frică, îi strigă batjocoritor, mă duc doar să așez platforma la locul ei.

Peste o clipă ateriză iar, cu o bufnitură surdă, și-l ridică din nou pe Pendrake.

— Această peșteră, rânji el, duce direct în groapă. Te voi coborî spre bătrânul meu camarad, fiara-diavol, și voi privi spectacolul. Ce ne vom distra, omule! Ahh!

20

PEȘTERA COBORA în pantă lină și se lățea deodată. Brusc, se deschise într-o cameră încăpătoare, aglomerată cu forme metalice.

Mașini! Străluceau în lumina reflectată de pereții și tavanul peșterii. Tăcute, ele erau martorii secreți ai gloriei unui popor care, dacă nu atinsese chiar nemurirea, căci pierise, atinsese totuși o culme a măreției neegalată probabil nici înainte și nici după aceea în sistemul solar.

Marele Nătărău se opri în punctul în care se despărțeau două coridoare. Așteptă destul de mult, apoi îl depuse pe Pendrake pe podeaua dură, îngenunche tăcut și-i desfăcu neîndemânatic legăturile de la glezne.

— Ridică-te! ordonă el scurt.

Aceasta nu era deloc o problemă, datorită gravitației de pe Lună, deși mâinile îi erau legate la spate, dureros de strâns.

— Dă-i drumul, în jos pe tunelul din dreapta! tună Marele Nătărău.

Pendrake se supuse fără comentarii. Omul de Neanderthal îl urmă și spuse:

— Vreau să vezi ceva care se află aici, jos. Îmi dă o senzație ciudată și ar fi cam prostesc din partea mea să omor un tip ca tine fără să-i aud părerea despre asta.

Pereții reflectorizanți le luminau calea. Ajunseră într-o încăpere mare. Exact în centrul camerei se afla un cub limpede și transparent cu latura de vreo șase metri. Marele Nătărău arătă spre el și Pendrake se îndreptă într-acolo, sub ochii creaturii care fornăia în spatele lui.

— Privește în jos! îi indică celălalt cu o voce aproape blândă.

Pendrake văzuse deja.

La o oarecare distanță strălucea o flacără alb-albăstruie de mare intensitate. După o privire scurtă, Pendrake fu nevoit să întoarcă ochii. O studie totuși,

aruncând priviri scurte, piezișe.

— Strălucește așa, explică Marele Nătărău, de când am venit încoace. Ce zici, băiete?

Pendrake se adresă în gând cubului: „Vă rog, salvați-mă! Am nevoie de ajutor!”

Din adâncurile strălucitoare, o voce îi răspunse în minte de la o distanță uriașă: „Prietene, capacitatea ta de a ne simți prezența nu-ți folosește la nimic, căci va mai dura foarte mult până ce omul va putea folosi ceea ce avem și știm noi.”

„Îndurare, spuse în gând Pendrake, înfiorat. „Sunt pe cale de a fi asasinat și devorat de o fiară sălbatică.”

„Bine, atunci alege. Alătură-te nouă aici jos, pentru vecie.”

„Adică, vrei să spui…”

„Absolut pentru totdeauna în unitate, eliberat de orice pasiune și durere.”

Pendrake se făcu mic. Reacția sa momentană fu de respingere totală. Nu avea deloc sentimentul că i se oferea libertatea. Timp de o clipă, spaima de colții-sabie ai tigrului dispăru, căci alternativa îi părea un adevărat iad.

„Dar soția mea, Pământul, oamenii aceștia, protestă Pendrake tremurând. E un pericol teribil…”

Vocea din minte îi răspunse: „Decide-te înainte de a părăsi încăperea. Noi te putem ajuta numai aici. Nu te putem ajuta… afară…”

„Voi sunteți locuitorii Lunii?”

„Noi suntem locuitorii Lunii.”

Tremurând, Pendrake se întoarse spre gardianul său.

— Mare Nătărău, articulă el încordat, cu soția mea aici mă poți determina să fac orice. Desigur că ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci cu un om care trebuie supus ar fi să-l ucizi.

— Prea ești isteț… N-am încredere în tine! sforăi creatura. Nu prea cred că ai respecta târgul.

— Trebuie să negociez, insistă Pendrake, n-am de ales.

— Tu ești un bărbat mult prea tare ca să te țin în preajmă, argumentă creatura. Nimeni până acum n-a fost

în stare să mă înfrunte.

Pendrake spuse deschis:

— Atâta vreme cât soția mea este aici, sunt la discreția ta.

— Dar asta nu te-a împiedicat să mă ataci.

— Eram furios și înnebunit de lovitura în cap, opină Pendrake, nu mai judecam.

Marele Nătărău păru să cântărească spusele, cu gura întredeschisă și ochii pe jumătate închiși. Dar brusc închise gura, cu un clămpănit de dinți.

— La naiba! bombăni el. Nu vreau să-mi asum niciun risc. De când ai sosit tu aici am avut numai necazuri, așa că voi scăpa de toți zurbagiii, începând cu tine. Am mult, mult timp, ca să-mi rezolv celelalte probleme. Acu', dă-i drumul!

Pendrake porni încetișor, fără să se mai adreseze acelei esențe a vieții a cărei prezență o detectase în flacără. Nici nu se mai gândi la ceea ce-i oferiseră ei ca fiind o soluție acceptabilă pentru el. Existența lor era în afara realității. Își continuară drumul pe coridor și curând apărură alte mașini.

— Te voi duce pe aici, îl anunță Marele Nătărău, ca să-ți arăt ce ai fi putut să ai. Și ai fi putut s-o ai și pe soția ta. Dar acum voi aștepta să apară vreun alt tip, priceput la mașini și mai puțin agitat. Poate i-o voi da lui și pe soția ta, adăugă el, prăpădindu-se de râs.

Pendrake nu răspunse. Dar mintea lui oscila înainte și înapoi ca un pendul care se deplasează tot mai sus și mai repede cu fiecare mișcare. Și cu fiecare minut care trecea se intensifica și tensiunea din creierul său. Mașinăria era acolo, iar Pământul nici nu bănuia ce făceau est-germanii. Mai era și Eleanor…

Gândul se termină ca și cum ar fi fost decupat din creier cu un cuțit. Sângele-i fugi din obraji. Mușchii plexului solar se tensionară într-atât, încât simți o durere teribilă. Căci Marele Nătărău și el se întorseseră din nou la fortăreața în care era mașina ce lega Luna de Pământ. Pendrake îl privi neputincios pe omul-monstru cum

deblochează zăvorul și deschide poarta.

— Intră! mârâi Marele Nătărău.

Pendrake, care-și smucise în zadar legăturile în timpul plimbării, păși iute înainte. „încă o șansă”, gândi el; dar totul depindea de rapiditatea și de ignorarea completă a durerii.

Trecând de poartă, se opri o clipă, se aplecă, își ridică brațele mult spre cap și le prinse într-o ieșitură a fortăreței. Cu toată puterea și forța picioarelor sale se smuci înainte.

Era o frânghie veche. Acum se rupse, ca iarba uscată.

Era liber.

Pierzându-și puțin echilibrul, se răsuci. Apoi se năpusti spre poartă.

Dar poarta se închise în fața sa. Auzi sunetul metalic al zăvorului tras.

Din spatele porții răzbătu vocea Marelui Nătărău.

— Ești un tip destul de isteț, Pendrake. Prea isteț ca să risc ceva cu tine. Nu mai aștept să pui mașina în funcțiune, îmi iau pușca și mă-ntorc în mai puțin de juma’ de oră să te-aranjez.

Se auziră pași, îndepărtându-se.

Nu era o zi bună, se gândi Pendrake, încă zguduit, nici pentru el, nici pentru Marele Nătărău.

Simțise deja că fluxul spre Pământ trebuia să înceapă în mai puțin de un sfert de oră. Nu prea voia să plece, dar nu avea altă soluție. Nerăbdător, așteptă cele cincisprezece minute.

Gândi îndurerat: „Of, Doamne, Eleanor este în ghearele lui!” Dar nu avea de ales decât plecarea.

Mai gândi disperat: „Vor crede că Marele Nătărău m-a aruncat bestiei și se vor da la fund.”

Își închipui durerea și disperarea lui Eleanor. „Trebuie să plec, să fac rost de echipament și arme și să mă întorc, totul în opt ore.”

Aceasta avea să fixeze o limită temporală pentru răul și umilința pe care monstrul le putea provoca.

Poate că Marele Nătărău se va abține să se atingă de

Eleanor, de frica întoarcerii lui Pendrake. Aceasta era singura lui speranță reală pentru siguranța ei.

Nu avea altă alegere.

Când începu fluxul, Pendrake se îndreptă spre linia invizibilă de demarcare de sub baza adânciturii, se opri, depărtă picioarele ca să-și asigure echilibrul, după care se aplecă înainte, intrând cu capul și umerii înăuntru. Dorea să vadă clar ce se află de partea cealaltă.

Întuneric. Nu: mai degrabă un fel de neant cețos. Pendrake se retrase intrigat. Să fi fost noapte pe Pământ? Nu era imposibil. Dar rareori erau nopțile atât de întunecoase. Nemulțumit, se aplecă din nou înainte.

Era ca și cum și-ar fi băgat capul într-un sac. Nu se vedea nimic.

Dar se simți puțin amețit când își trase capul înapoi pentru a doua oară.

Ba mai mult, intui că secundele zburau grăbite și că zece minute erau mult prea scurte pentru a lua măsuri de precauție.

Se îndreptă grăbit spre unul dintre pereții adânciturii, se echilibră și își împinse ușurel un picior înăuntru. Piciorul nu întâlni decât aer.

Pendrake se trase înapoi, se deplasă câțiva centimetri și încercă din nou. Era o senzație stranie să-și vadă piciorul dispărând, dar mult mai îngrijorător era faptul că nu dădea de nimic, doar de gol.

Estimă că erau necesare cu totul vreo cinci minute pentru a trece centimetru cu centimetru dintr-o parte a mașinii în cealaltă, dar piciorul lui nu găsise încă nimic solid dincolo.

„Oare îmi pot asuma riscul de a sări în partea cealaltă?”

Trecuse un minut de când se lupta cu nehotărârea. Până la urmă, se decise.

Marele Nătărău putea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

„Există o cărare. Toată lumea spune același lucru. Este într-un ținut deluros, dar pe sol relativ neted. Așa că dacă

sar și-mi țin trupul relaxat, pregătit, ca să nu aterizez prea brutal…”

În timpul săriturii, lui Pendrake i se perindă prin fața ochilor un caleidoscop de imagini. În fața lui se ridica un adevărat zid de gunoaie. Se lovi de el cu fața și cu trupul și începu să alunece pe panta abruptă. Simultan își dădu seama că auzea zgomotul unui tractor. Uitându-se înapoi, observă disperat că aluneca în calea unui uriaș tăvălug de pe o șosea. Pendrake urlă, dar șoferul privea lateral, conducându-și monstruosul instrument pe un traseu măsurat cu precizie.

Un urlet de avertisment fu tot ce putu să scoată Pendrake. În clipa următoare ateriză în fața mașinii. Încordându-și toate puterile, încercă să se ferească din calea tăvălugului. Reuși, aproape. Aproape…

21

ÎN ANUMITE MOMENTE ALE ZILEI, Jefferson Dayles studia raportul oamenilor de știință. La prima vedere, îl lăsa cam nedumerit. Dar după ce se terminau îndatoririle cotidiene ale funcției de președinte, el lua rapoartele, se băga în pat și citea în miez de noapte uluitoarele documente. Unul suna astfel:

> În privința celor trei motoare preluate de agenți de pe proprietatea lui Pendrake, lipsesc mijloacele adecvate pentru a descrie perfecțiunea lor. Ele par a fi stadiul final al unei invenții înglobând un principiu nou. Forța motorie pare să depindă de construcția în formă de gogoașă a tubului din metal. După demontare s-a constatat că acesta este fabricat și asamblat după o tehnică metalurgică avansată care sfidează orice analiză, în ciuda consemnării de către noi a fiecărei faze de demontare. S-a emis ipoteza că tubul absoarbe forță de la o stație de emisie foarte îndepărtată, dar nu s-a putut dovedi nimic. Nu este, cu siguranță, un motor nuclear. Nu s-a detectat radioactivitate.
>
> Deoarece am dat greș și după demontarea celui de-al doilea motor, am hotărât ca pe cel de-al treilea să nu-l dezasamblăm decât după o cercetare amănunțită a pieselor celor două motoare desfăcute, cooptând în acest scop și alți specialiști.
>
> Există posibilitatea ca secretul reacției să stea într-o combinație subtilă a aliajului folosit ca material de construcție.
>
> Trebuie examinat și analizat chiar și ceea ce ține de sudura elementelor, pentru a determina un posibil efect al acesteia…
>
> Importanța deosebită a abordării precaute poate fi apreciată cel mai bine prin aceea că forța are și alte

posibilități, asupra cărora pregătim alt raport…

Jefferson Dayles cugeta întins în pat, cu ochii închiși. Pentru el, era vechea poveste; avea de-a face cu ceva extrem de complicat, prea complicat pentru majoritatea unor minți muritoare.

Întorcându-se pe-o parte înainte de a adormi, un ultim gând îi trecu prin minte: doar trei ani. Trei ani pentru a-l găsi pe Pendrake. După aceea putea fi prea târziu.

Oricum, trebuia să câștige mai întâi cele mai fantastice alegeri din istoria Americii.

Începuseră să se afirme femeile. Aveau o candidată a lor la președinție și aceasta parcă ar fi dezlănțuit mințile a milioane de femei care odinioară dăduseră semne că ar avea bun-simț.

Candidata, foarte feminină, hotărâtă, care știa ce vrea, se avântase până la marginea prăpastiei, încercând din răsputeri să nu se prăbușească. Părea că știe toate capcanele și, deși agenții lui Dayles verificau amănunțit fiecare declarație și discurs, lunile treceau și ea nici nu aluneca, nici nu cădea.

Dayles observa performanța de la distanță, la început nevenindu-i să creadă, apoi admirând-o, dar până la urmă se alarmă. „Trebuie să obosească odată și odată”, își spuse el, „într-o zi va cădea din picioare de oboseală și atunci va fi momentul ca oamenii noștri s-o dea la o parte”.

Extraordinara capacitate de a raționa a candidatei nu le caracteriza și pe adeptele ei. Mileniul era pe sfârșite. Femeile puteau opri războaiele, puteau aduce pacea în această lume agitată. Ele vor îndrepta relele din societate, vor înfrâna rapacitatea afaceriștilor și vor termina, odată pentru totdeauna, cu infidelitatea masculului american.

Majoritatea acestor idei nu au fost, desigur, supuse dezbaterii publice.

Cu o lună înaintea termenului de prezentare a alegătorilor la urne, președintele era confruntat cu posibilitatea amenințătoare de a nu câștiga. Aceleași vești soseau de peste tot, de la oamenii săi, de la mecanismul

politic, de la șefii locali ai partidului, de la centrele particulare și publice de votare – și anume: femeia candidat avea un avans.

— Ne trebuie un pic de noroc, îi spusese el lui Kay într-una din zilele toride, între discursuri. Simt că discursurile mele nu reușesc să emoționeze la fel de mult ca ale lui Wake.

Totdeauna se referea la adversara lui numind-o Wake; nu doamna Wake, nici Janet Wake – doar Wake. Tehnica de a-i folosi doar numele de familie accentua egalitatea în luptă, într-o luptă în care, pentru prima dată în istoria politică, un bărbat era handicapat de sexul său.

Kay răspunsese rece:

— În caz că nu apare norocul, pot să vă anunț că au fost întreprinse toate acțiunile necesare pentru a stârni vreo mie de mici revolte, așa că veți putea declara stare de necesitate și amânarea alegerilor.

— Bine, aprobase președintele Dayles, dar pe gât i se rostogoliseră mici perle de transpirație. Își scosese batista. Sunt absolut hotărât, Kay, așa că nu te îngrijora de slăbiciunea mea. Această problemă cu femeia nu este nimic mai mult decât încă o nebunie într-o lume care este deja aiurită de prea multe probleme colaterale.

Campania se încingea. Parade. Adunări uriașe. Femei urlând lozinci: „Pace!”; „Cămine fericite!”; „O națiune sănătoasă!”

Cum urmau să fie duse la îndeplinire toate acestea? Se zvonea că bărbații care-și părăsiseră familiile vor fi biciuiți. Soțiile și mamele părăsite, simțind, pe bună dreptate, nevoia de răzbunare, o puneau pe conducătoarea lor într-o situație delicată, cerând imperios ca bărbații dezertori să fie mânați cu biciul înapoi, în căminele lor. Dar cât vor mai conta ei în ochii soțiilor, când inimile lor vor fi pline de ură iar spinările umflate de pe urmele bicelor, nu se întrebase nimeni. Iar unele dintre femei spuneau pe față că unul dintre lucrurile care ar trebui să i se refuze unui astfel de soț va fi satisfacerea poftelor…

Cu două săptămâni înainte de alegeri, la sfârșitul unei

seri, după un discurs ținut de doamna Wake în fața câtorva mii de susținători, o femeie se repezi la microfon urlând o întrebare:

— Candidata este pentru sau contra aplicării pedepsei corporale asupra bărbaților care-și părăsesc familia?

— Fetelor, fetelor, interveni doamna Wake îngrijorată, să nu anticipăm!

Aceasta a fost multașteptata remarcă nefericită.

Presa lui Dayles a preluat observația.

În ziua următoare și în multe altele după aceea, Wake a încercat să explice că nu încercase decât să potolească extremiștii.

Dar luna de miere se încheiase. Milioane de bărbați care crezuseră sincer în ea îi deveniră potrivnici. Brusc, cuvintele ei, înainte exemple de bun-simț, nu mai erau considerate astfel, iar ea deveni brusc o femeie vicleană care încerca să câștige jocul pas cu pas.

Se văzu că și femeile începeau să manifeste dubii față de o femeie-președinte. Ura ancestrală a oricărei femei împotriva celorlalte, atât de ușor de declanșat, anulată până atunci de atmosfera intens emoțională a campaniei, și-a reafirmat vigoarea.

Roata se întoarse cu o sută optzeci de grade.

Președintele Dayles renunță la planul său de a amâna alegerile, simțindu-se ușurat în adâncul sufletului.

Cu o săptămână înaintea datei scrutinului, afirmă într-un discurs:

— Mânat de încredere, mă adresez electoratului, femei și bărbați, să voteze pentru idealurile mele, pe baza realizărilor administrației pe care o conduc.

Acum era atât de sigur de victorie, încât putea publica astfel de fraze stereotipe ca și cum ar fi fost noi și originale, create de el.

Se retrase devreme, dar la miezul nopții fu trezit de Kay cu știri proaspete de la Los Angeles: o demonstrație a femeilor fusese organizată acolo iar ele purtaseră pancarte cu sloganuri ca:

> TRĂIASCĂ DREPTURILE FEMEILOR! BĂRBAȚII LA MUNCĂ FIZICĂ, FEMEILE ÎN ADMINISTRAȚIE! O LUME NORMALĂ ȘI PACIFISTĂ, ADMINISTRATĂ DE FEMEI!

Brusc – așa scria în raport –, izbucnise un răcnet de bărbat: „Alungați-le; alungați-le! Ele pretind să le respectăm, în timp ce ne transformă în sclavi! Pe ele!”

Bărbații năvăliră și se produse o învălmășeală cumplită. După ce mașinile blindate eliberară în sfârșit strada, douăzeci și patru de femei rămaseră pe pământ, moarte, nouăzeci și șapte erau rănite grav și peste patru sute necesitară spitalizare.

O astfel de criză putea să ducă la câștigarea sau la pierderea alegerilor. A doua zi, la ora douăsprezece și jumătate, președintele Dayles vorbi la radio, promițând cercetări grabnice și pedepse aspre pentru vinovați.

Fuseseră reținuți treizeci si doi de bărbați. În ziua următoare fură arestați. Toți aveau avocați; toți se considerau nevinovați. Judecătorul îi interogă rapid pe toți, îi declară nevinovați pe cincisprezece dintre ei, iar vinovați – pe ceilalți șaptesprezece.

După care îi osândi pe cei șaptesprezece la moarte.

În sală s-a produs imediat o agitație nemaipomenită și a fost nevoie de o sută de ajutoare de polițiști din trupele speciale pentru a liniști spiritele și pentru a-i despărți pe condamnați de familiile lor înnebunite și de avocați.

Mai târziu, judecătorul și-a motivat acțiunea:

— Nu este nimic anormal în faptul că un judecător decide asupra vinovăției sau nevinovăției unui om. Nu trebuie să se creadă că democrațiile sunt prea slabe pentru a face față unor tulburări.

După care plecă într-o vacanță pe care – se spuse – urma să și-o petreacă împreună cu familia în străinătate; o vacanță prelungită.

Întrebată ce părere are despre proces, Wake spuse jenată:

— Fără-ndoială că s-a procedat corect. Am cerut unui

comitet să examineze procedura aplicată și să-mi prezinte un raport.

Dayles comentă și el:

— Aceasta este exclusiv o problemă de drept iar justiția, după cum știți cu toții, este în Statele Unite o ramură a puterii total separată de sistemul administrativ.

S-a anunțat că cei condamnați vor face recurs. În această atmosferă de așteptare au avut loc alegerile.

Jefferson Dayles a fost reales cu o majoritate de două milioane.

Era ușurat, dar, așa cum i-a spus lui Kay după aceea:

— Asta este! După acest mandat, dreptul meu legal la funcția de președinte expiră. O continuare depinde de…

— Pendrake, îi luă ea vorba din gură.

— Pendrake, aprobă el sobru. Clătină din cap, cu o expresie uluită. Ce s-a întâmplat oare cu omul ăsta? I-am pus pe cei de la FBI, de la serviciul secret al armatei și de la poliție să-l caute peste tot. Nicio urmă.

Ea spuse pe un ton realist:

— Oricum, mai aveți câțiva ani.

— Trei, aprobă el, până atunci va trebui să mă hotărăsc, altfel va fi prea târziu.

22

INAUGURAREA…

Prea târziu, prea târziu… Cuvintele îi colcăiseră prin minte toată ziua aceea măreață, întunecându-i parada zâmbetelor, potolindu-i avântul, umbrindu-i gândurile. Găsirea lui Pendrake! Găsirea celui al cărui sânge putea să îndepărteze într-o săptămână toată bătrânețea din trupul lui, eternizându-i astfel puterea și civilizația uriașă pe care-o visa.

Gândul era ca o boală, ca o dorință nestinsă, care mai stăruia încă în el după câteva luni, când i-a fost adus fermierul. Omul era mare și vânjos. Ascultându-i povestirea spusă cu un pronunțat accent suburban, o întrebare începu să pâlpâie în mintea lui Jefferson Dayles. Se concentra asupra modului în care o va formula, în timp ce vocea fermierului zbârnâia înainte:

— După cum spuneam, a stat la mine zece zile și bătrânul doftor Gillespie a venit de două ori să-l vadă, dar nu părea să aibă nevoie de doftorii, mai mult de mâncare. Păi, să vedeți, da’ se purta cam aiurea. Nu-mi putea spune nici numele, nici nimic altceva. În orice caz, după ce i s-a reparat piciorul, l-am dus la Carness, la Comisia forțelor de muncă. Le-am spus că-l cheamă Bill Smith. Nu s-a împotrivit, așa că l-au scris așa – Bill Smith. L-au trimis la o muncă grea. Nu-mi amintesc la ce. Mai vreți să știți ceva?

Jefferson Dayles părea impasibil; de fapt, încerca să-și ascundă clocotul lăuntric. Pendrake era viu, fusese descoperit, așa-i raportase Kay, când departamentul de poliție din Carness înaintase, cu întârziere, amprentele lui Bill Smith la Washington.

— Asta-i tot ce-am putut găsi, spuse Kay. Dar avem măcar un fir.

— Da, răspunse Jefferson Dayles, trăgând adânc aer în piept. Da…

Bărbatul totipotent trăia.

Nu mai rămânea decât o întrebare: trebuia verificat brațul lui Pendrake, cel care crescuse din nou.

Vocea fermierului se auzi iarăși:

— Mai e un lucru, domnule președinte…

Și Jefferson Dayles așteptă, preocupat de pregătirea întrebării sale. Era o propoziție foarte greu de formulat, căci – nu-i așa – cum poți să întrebi dacă brațul unei ființe umane a crescut *din nou?* Nu prea poți, căci întreaga idee e fascinantă, dar și uluitoare.

— Chestiunea, reluă fermierul, este aceasta: când l-am cules, puteam să jur că unul dintre picioarele lui era mai scurt. Dar când a plecat, zău dacă nu păreau la fel. Acu', ori eu îs nebun, ori…

— Nu prea are sens, așa-i? îl întrerupse Jefferson Dayles. În rest era întreg, da?

Fermierul aprobă.

— Cel mai zdravăn om pe care l-am întâlnit vreodată. Păi, dacă vă spun, când am văzut că ridică toată mașina cu brațele…

Președintele nu mai auzi nimic altceva. Tot ceea ce conta fusese spus: „brațele”.

Se ridică și-i întinse fermierului mâna, spre încântarea acestuia.

— Acum, fii atent, prietene, rosti cu un alt ton președintele Dayles. Din acest moment, numele tău se trece într-un dosar special și oricând vrei o favoare de la Casa Albă o vei putea obține; adresează-te secretarei mele, și dacă se poate face, se va face. Însă, până una alta, sper că, din patriotism, vei păstra tăcerea asupra acestei întrevederi.

— Puteți conta pe mine, zise celălalt, pătruns de sublimul patriotismului trezit atât de brusc. Și, lăsați, n-am nevoie de nicio înlesnire.

— Oferta se menține, făcu Dayles prevenitor, cu cele mai bune urări din partea mea.

După care Kay remarcase:

— Suna de parcă ar fi crezut și el ce spunea – o raritate

în zilele noastre. Căci democrația se cam clatină.

— Arăți ca și cum ai avea dovezi, o ironiză el... Ce s-a întâmplat?

Fără un cuvânt, femeia îi întinse o misivă. El citi cu voce tare:

— „Curtea Supremă a confirmat sentința de condamnare la moarte a protestatarilor de la alegeri.” Apoi fluieră încetișor și spuse: S-au luptat pe cinste, dar uite că procesul s-a terminat după un an. Se uită la ea îngândurat. Ce motiv a dat tribunalul pentru acest verdict?

— N-a dat motive.

Președintele tăcea. Considera că este o amprentă a vremurilor faptul că sentința inițială a procesului nu fusese schimbată. Kay îi întrerupse șirul gândurilor.

— Să nu cumva să vă amestecați în asta! îl avertiză ea pe un ton sever.

Marele om rămase tăcut.

Cu trei zile înainte de data fixată pentru execuție, în luna decembrie a anului 1977, cei șaptesprezece bărbați condamnați pentru crimele de la demonstrație au reușit o evadare în masă din celula morții.

Au izbucnit din nou revolte într-o serie de orașe, iar o delegație de femei a cerut pedepsirea gardienilor vinovați, precum și prinderea imediată și executarea pe loc a bărbaților evadați.

— Credeam că femeile acestea sunt pacifiste! spuse Jefferson Dayles, dar numai lui Kay, între patru ochi.

În public însă promise că se vor lua măsuri severe.

În cea de a doua zi după discursul său, la serviciul „Dosare speciale", sosi o scrisoare în care se spunea:

> Celula 676, penitenciarul Kaggat
> 27 ianuarie 1978
>
> Stimate Domnule Președinte:
> Știu că soțul meu este unul dintre cei șaptesprezece evadați, și știu unde se găsesc acum toți evadații.

> Factorul timp este esențial dacă vrem să-i salvăm viața. Grăbiți-vă, vă rog!
>
> ANRELLA PENDRAKE

Kay așteptă cu ochi scăpărători până ce el termină de citit, apoi îi întinse un raport din partea FBI-ului, în care scria:

> „La arestarea acestor oameni s-a produs multă agitație. Nu s-au luat amprentele nici unuia, decât după pronunțarea sentinței. Apoi s-au pierdut toate fotografiile originale și amprentele. Ele au fost refăcute după transferarea condamnaților într-o închisoare de maximă siguranță, fiind semnificativ faptul că, pe drum spre această închisoare, autobuzul care-i transporta s-a împotmolit într-o groapă. Mai mulți prizonieri au pretins că atunci unul dintre oameni a dispărut și a fost înlocuit cu altul. Conducerea penitenciarului nu a acceptat această poveste fantezistă, deoarece nici unul dintre cei șaptesprezece nu s-a declarat victimă a vreunei substituiri. Pentru a împiedica discuțiile, prizonierii au fost despărțiți…”

Kay interveni:

— Cel substituit a fost probabil Pendrake. Este imposibil ca el să fi participat la acea revoltă. Iar ca să admitem o astfel de coincidență…

— Dar cum de *ei* l-au putut găsi și *noi…* nu? o întrerupse președintele Dayles.

Kay rămase tăcută. Într-un târziu, spuse:

— Ar fi bine să ne ducem să vorbim cu femeia aceea.

Celula nu părea atât de confortabilă, pe cât ordonase el să fie. Jefferson Dayles hotărî să nu uite să aplice o pedeapsă severă pentru această indisciplină, apoi își îndreptă atenția către făptura palidă care se numea

Anrella Pendrake…

Se întâlneau pentru prima oară. În ciuda înfățișării ei deplorabile, șterse, președintele se simți impresionat. În ținuta, în ochii ei exista ceva – o anumită demnitate, forță și maturitate – care impunea. Dar această primă impresie pieri instantaneu când îi auzi tonul mohorât al glasului. Vocea o făcea să pară aproape înfrântă, mult mai mult decât aspectul ei. Câteva clipe rămase surprins. Anrella Pendrake vorbi rar:

— Am ținut neapărat să vă spun: Jim se ascunde în marele deșert californian. Ferma se află la vreo șaizeci de kilometri nord de satul Mountainside… Se întrerupse. Vă rog să nu mă întrebați în ce împrejurări a făcut ceea ce a făcut. Important este ca el să nu fie omorât când îi veți descoperi ascunzătoarea. Apoi spuse, cu o umbră de surâs: Credința noastră inițială a fost că grupul format va putea să domine prin el întreaga lume. Mi-e teamă că ne-am supraestimat posibilitățile.

Kay interveni:

— Doamnă Pendrake, trebuie neapărat să ne explicați cum de l-ați putut găsi dumneavoastră, când noi, sprijiniți de toate posibilitățile serviciului secret de informații, nu am fost în stare s-o facem.

Femeia din celulă zâmbi pentru prima oară în decursul întrevederii.

— Când am pus mâna pe Jim, atunci, la început, i-am implantat un tranzistor minuscul în mușchii umărului. Acesta emite un semnal pe care noi îl interceptăm. Sunteți mulțumiți de răspuns?

— Sigur că da. L-ați putea localiza oricând? întrebă amabil președintele Dayles.

— Da, făcu Anrella.

Apoi vizitatorii plecară.

În avionul care se îndrepta spre nord, Kay se adresă președintelui:

— Nu văd niciun motiv pentru a-i elibera pe doamna Pendrake și pe ceilalți. Acum, fiindcă și-a descoperit

prostește atuul din mânecă, adică participarea lui Pendrake la revolta aceea, nu-i datorăm nimic.

— O radiogramă pentru dumneavoastră, domnule președinte, de la penitenciarul Kaggat, îi întrerupse o voce.

Jefferson Dayles citi mesajul strângând din dinți, apoi i-l înmână, fără o vorbă, lui Kay.

— Evadare! exclamă Kay. Toată banda! Apoi încremeni. Ah, prefăcuta aceea cu fața palidă, pretinzând că este deprimată până la punctul *nimic-nu-mai-contează-decât-să-l-salvați!* Dar de ce ne-a spus? De ce?

Apoi reciti mesajul și șopti:

— Ați văzut asta? Nouăzeci de avioane echipate cu mașinăria aceea specială au participat la salvare! Ce organizație trebuie să aibă! Înseamnă că evadarea ar fi putut fi organizată oricând. Și totuși, au așteptat până acum. Domnule, situația este extrem de gravă.

Jefferson Dayles părea ciudat de detașat de agitația asistentei sale. El se simțea din nou bine dispus și dornic de a învinge. Situația era cu-adevărat extrem de gravă, fiind, de fapt, de criză. Totuși vocea lui era calmă când spuse:

— Kay, vom folosi cinci divizii, între care două de blindate, și cât mai multe avioane – nu nouăzeci, ci nouă sute, câte avem nevoie. Vom împresura deșertul. Vom verifica tot ce mișcă în zonă, pe pământ sau în aer. Folosiți detectoare radar noaptea, reflectoare, avioane de luptă. Vom folosi forța nelimitată a armatei Statelor Unite. Pendrake trebuie prins!

Își dădea seama că miza era însăși viața lui.

23

VÂNTURILE TÂNGUITOARE de ianuarie suflau neîncetat. Pe 15, un viscol îngropă aproape întreg statul New York și Pennsylvania. Oamenii se treziră în dimineața de 16 într-o lume din nou albă, pură și liniștită.

În aceeași zi, mult mai spre sud, Hoskins și Cree Lipton decolară din Brazilia după verificarea indiciilor care-i duseseră în America de Sud. Se îndreptau spre Germania, trecând prin Dakar, Algeria și Vichy.

Destinația lor era cartierul general de pe bulevardul Unter den Linden din Berlin, unde, într-o uriașă Cameră Roșie, mochetată gros, de la etajul doi, un înalt general american îi însoți repede spre o încăpere păzită.

— Aceasta, indică el cu mâna, este ceea ce noi numim harta crimelor. Având în vedere supravegherea din ultimele săptămâni cerută de dumneavoastră, harta a devenit un document uluitor de interesant.

Harta, lungă de zece metri și înțesată de ace cu gămălii multicolore, nu prea arăta a „document”, gândi Hoskins nemulțumit. Dar nu crâcni nimic; privea și asculta, nerăbdător să audă rezultatul final.

— În urmă cu exact o lună, rosti generalul, am trimis camioane în toată fosta Europă ocupată, cu afișe în care ceream informații despre mașinărie, pe afișe aflându-se textele întocmite conform instrucțiunilor transmise de dumneavoastră.

Scoase un pachet de țigări și le oferi celor doi bărbați câte o țigară; Hoskins refuză cu o scurtă înclinare a capului și așteptă nerăbdător ca ceilalți să și le aprindă. Ofițerul continuă:

— Acum, înainte de a vorbi despre amploarea și limitele succeselor noastre, trebuie să vă expun pe scurt situația din Germania de azi. Metoda folosită de Hitler a fost implantarea câte unui membru de partid în fiecare post de conducere din fiecare comunitate. În Germania de

Vest i-am debarcat deja demult pe acești micuți führeri, înlocuindu-i cu cei mai acerbi democrați din vremurile de dinaintea războiului pe care i-am găsit. În Germania de Est, sovieticii au folosit cât au putut de mulți oameni de-ai lui Hitler, recunoscând, pe bună dreptate, că teroriștii naziști și comuniștii semănau între ei ca frații. Ceea ce nu au înțeles însă ei a fost faptul că germanii, cu o educație mult mai solidă, nu vor accepta niciodată ideea că slavii sunt egalii lor – în orice caz, nu germanii din această generație, deși au fost îndopați până-n gât cu doctrina lui Lenin, în legătură cu naționalitățile. Adevărul nu s-a știut până când le-am spus chiar noi sovieticilor ceea ce ați descoperit: că un grup secret pro-german de teroriști lua ființă chiar sub nasul lor, în Germania de Est. Atunci le-au permis alor noștri să pătrundă și uite ce-am găsit: în momentul de față, germanii comit vreo mie de crime pe săptămână în Germania de Est și vreo opt sute în restul Europei.

— Dar ce legătură are asta cu obținerea de informații despre mașinărie și despre cei șapte oameni de știință dispăruți, ale căror trupuri și familii nu le-am putut găsi în S.U.A.? întrebă Lipton, cel cu fălci pătrate.

— Am întocmit un grafic al crimelor pentru fiecare zonă din Europa, i se răspunse, și când s-a răspândit zvonul că avem nevoie de informații, am pândit zi de zi să vedem unde crește procentul de crime, prezumția noastră fiind că naziștii vor lua măsuri de precauție deosebite în zonele unde existau informații.

Se întoarse spre cei doi bărbați, afișând un zâmbet răutăcios.

— Am raportat, așadar, cu sentimente amestecate, că a crescut alarmant numărul crimelor în două teritorii foarte îndepărtate unul de celălalt: Hohenstein, în Saxonia, și zona orașului Lațki din Bulgaria, cifrele depășind cu mult orice proporție normală.

— Bulgaria! exclamă Lipton nedumerit.

Hoskins explică repede:

— De fapt, noi am supravegheat totdeauna cu atenție

Germania. Lor le-a fost mai ușor să înființeze baze interplanetare acolo unde aveau simpatizanți, iar bulgarii au fost, fără îndoială, cele mai recalcitrante victime ale comunismului.

Generalul îl examina cu ochii lui enigmatici, căprui.

— Exact. Am inițiat niște investigații secrete asupra acestor două zone. În cea de-a treia zi de căutări am descoperit în Hohenstein o galerie de mină dotată foarte sofisticat care fusese însă, evident, abandonată în grabă. Interogând populația, continuă ofițerul, am aflat că un aparat de zbor straniu, ca un zeppelin, fusese observat noaptea în apropierea minei abandonate.

— Doamne!

Hoskins nici nu realiză că-i scăpase exclamația. După o clipă își dădu seama că-l ascultase pe general cu oarecare nerăbdare, grăbit să prindă un fir care să-i îngăduie să continue efectiv cercetările. Iar acum…

Se făcuse tot ce trebuia. Căutarea se terminase. Sau aproape. Toate preliminariile fuseseră încheiate cu succes.

— Domnule, spuse el cu căldură, sunteți un om remarcabil.

— Lăsați-mă să termin. Ofițerul zâmbea îngăduitor. Asta nu e tot. Continuă pe tonul său precis: Printre mii de scrisori am primit trei care sunt fără-ndoială originale și relevante. Cea de-a treia, și cea mai importantă, de la o doamnă Kreigmeier, soția fostului conducător al partidului nazist bulgar din Lațki timp de trei ani; a sosit ieri noapte, imediat ce fusesem anunțat că vă îndreptați spre noi. Domnilor – vocea lui era calmă și sigură la sfârșitul săptămânii veți obține toate informațiile care mai există pe continent. Desigur, încheie el, formularea grijulie producându-i lui Hoskins un prim șoc, naziștii vor face tot posibilul ca să nu răsufle nimic vital. Dar…

Până în ziua de 4 februarie la prânz, găsise deja trupurile oamenilor implicați în Proiectul de amenajare a solului, condus de Lambton. Șapte bărbați mai în vârstă, nouă femei, două fete și doisprezece tineri erau întinși pe pământul rece. Îi transportară în tăcere la vehicule, apoi îi

transferară spre coastă, de unde fură duși în America pentru a fi înmormântați cum se cuvine.

După ce vehiculele se îndepărtară, Hoskins mai așteptă o vreme, împreună cu ceilalți, în tufișurile unde fuseseră conduși de soțul bondoc al doamnei Kreigmeier. Dinspre nord sufla un vânt rece iar bărbații înarmați care-i escortaseră își frecau mâinile ca să se mai încălzească. Hoskins observă furios că, în ciuda frigului, Herr Kreigmeier transpira din greu. „Dacă cineva merită să fie spânzurat, atunci...”, gândi el.

Dar ei promiseseră, prin intermediul afișelor, bani, o plecare protejată și protecție nelimitată din partea poliției.

Generalul se apropie.

— Oamenii aceștia vor termina singuri de astupat gropile, spuse el. Haideți să plecăm. Mi-e dor de căldura din camera de hotel. Dumneata poți să mai rumegi succesele și eșecurile, adăugă el, aruncând o privire grăbită spre Hoskins.

Nu prea avură ce examina. Hoskins ședea tăcut în scaunul său, în fața unui foc mare ce duduia în cămin, și recitea traducerea singurei note pe care o primiseră:

> Orice acțiune implică și o reacțiune, o anulare, o echilibrare. Un corp care se deplasează în spațiu între două puncte utilizează energie, care este, de fapt, un alt termen pentru mișcarea inversă. Știința mișcării inverse implică o relație între microcosmos și macrocosmos, între infinit de mic și infinit de mare. Când se instalează un echilibru între două forțe ale macrocosmosului, una câștigă ceea ce pierde cealaltă.
>
> Motoarele pufăie zgomotos, structurile organice își îndeplinesc migălos îndatoririle. Viața pare infinit de dură.
>
> Dar, atunci când în microcosmos apare o mișcare inversă, perechea uneia produsă în macrocosmos, se obține o relație finală pentru energie. Mai există încă un rezultat al echilibrului perfect; legea conform

căreia mișcarea este egală mișcării inverse care acționează tot atât de strict ca și înainte…

— N-aș vrea deloc, spuse Hoskins îngrijorat, să fiu în situația de a solicita oficiului nostru pentru invenții acordarea unui patent pentru astea. Mă tem că am ajuns la capătul pistei cu mașinăria, ceea ce înseamnă că speranța mea într-o acțiune rapidă prin care să-i salvez pe Pendrake și pe soția lui s-a spulberat. În rest, pe hârtiile astea – aruncă el foile dactilografiate – nu sunt decât probleme inginerești legate de instalație. Undeva e o mare lacună, iar eu cred că acolo se află exact ceea ce căutăm noi. Ridică privirea. Ceva noutăți de la Hohenstein, celălalt centru al criminalității?

— Nimic, relată Cree Lipton. Era, în mod evident, doar unul dintre aerodromurile lor pentru navele spațiale, evacuat în grabă în timpul căutărilor noastre. Principalele lor echipamente, secretele lor sunt toate pe Marte sau pe Venus…

Hoskins interveni:

— Pe Lună! Nu e nicio îndoială. Marte și Venus ar fi prea departe, chiar dacă sunt cele mai apropiate. Și-apoi, nu ar îndrăzni să le-arate tinerilor ce fel de planetă este Venus, dacă ar fi să te iei după rapoartele Proiectului de amenajare a solului condus de Lambton și după cele promise nou-veniților. Sânge și fier, asta au conducătorii germani în minte – salvarea Germaniei de Est și reunificarea țării. Iar până la realizarea planurilor lor, conducătorii îi vor supune pe subordonații lor la un regim de muncă dură în condiții aspre, lăsându-i să spere. N-au avut timp suficient pentru a-și stabili undeva niște baze adevărate. Așa că părerea mea este să ne întoarcem repede în America. Avem treabă.

Trecură trei zile.

Președintele Dayles călătorea în helivehiculul său spre Mountainside, California, împreună cu Cree Lipton, ascultând raportul asupra revoluției din Germania de Est și

solicitarea urgentă de fonduri și oameni pentru a merge pe Lună. Aprobă din cap totul.

— Da, da, acceptă el, fă-o și pe asta. Am trimis niște sateliți. N-ar fi greu să ne așezăm și noi pe Lună; cu niște cheltuieli fabuloase, dar eu pot justifica deturnarea fondurilor Departamentului de război către acest scop dacă asta înseamnă anihilarea ultimilor adepți ai lui Hitler. Scoate de la naftalină câte rachete vrei. Cred că am fabricat vreo zece mii înainte de a ajunge la o înțelegere cu sovieticii asupra faptului că universul de acolo de sus este destul de mare, dar are valoare practică numai dacă nu dai faliment în țara ta, fiindcă rachetele nu sunt ieftine. Continuă întristat: Cei care au găsit o cale mai bună nu și-au închipuit că niște brute ca noi vor ști să utilizeze în mod adecvat descoperirea lor. După care – după cum ai descoperit și tu, ca și ei – s-au ciocnit de nebunia naționalismului oprimat. Trăim într-o lume nebună, domnule Lipton.

Kay, care ascultase până atunci în tăcere, interveni:

— Domnule Lipton, ai spus că scopul asociatului dumitale, domnul Hoskins, este salvarea lui Jim Pendrake și a soției sale din mâinile naziștilor de pe Lună?

— Da, făcu surprins bărbatul cel voinic.

Se făcu liniște. Președintele și secretara schimbară iute o privire.

— Ia explică-ne, spuse în fine președintele Dayles.

Ceea ce Lipton făcu, încheind astfel:

— Când am efectuat investigații asupra dispariției doamnei Pendrake, a rezultat că pe proprietate a aterizat un avion și că ea a plecat cu acel avion. Biletul pe care l-a lăsat, felul cum a plecat, descrierea modului în care s-a înălțat avionul în aer au indicat că a fost răpită de către cineva care era în posesia acestui tip special de avion.

Șeful executivului i se adresă lui Kay:

— Poți să-mi oferi un motiv pentru care informația despre dispariția doamnei Pendrake nu mi-a fost adusă la cunoștință?

Femeia dădu din umeri.

— La Pentagon se strâng milioane de informații. Doar o mică parte din ele sunt trimise la Casa Albă.

Președintele Dayles strânse din fălci:

— Așadar, doamna Pendrake se pare că a ajuns pe Lună. Dar de ce să presupunem că și domnul Pendrake a ajuns acolo?

Lipton explică faptul că din mesajul lăsat de doamna Pendrake rezultă că si soțul ei se dusese la clădirile Lambton.

Apoi încheie:

— Deoarece – așa cum am descoperit noi – ele au fost preluate de grupul secret est-german, presupunem că Pendrake a fost capturat sau ucis. Dacă a fost capturat, ar fi putut foarte bine să fie mutat pe altă planetă. Domnul Hoskins se interesează personal de soarta soților Pendrake. Au luptat amândoi în aceeași unitate de aviație din China.

Președintele Dayles, care era și el interesat de soarta lui James Pendrake, se mulțumi să confirme din cap.

Documentele care autorizau forțele armate să se pregătească în secret pentru o invadare a Lunii fură semnate într-o încăpere minusculă din Hanul Mountainside de către un șef deghizat al Executivului.

După plecarea lui Lipton, Kay spuse:

— Au rămas o mulțime de întrebări fără răspuns. Dacă Pendrake a fost dus pe Lună, cum a scăpat până la urmă din ghearele germanilor? Cum s-a întors pe Pământ?

24

PENDRAKE SE TREZI. În preajmă nu prea se afla ceva care să-i dea de bănuit. Unde fusese întuneric, acum era lumină. Rămase nemișcat în pat. Nu devenise conștient încă de faptul că avea un nume și că această situație era cam neobișnuită. *El* – acea entitate care era el – era culcat aici. Chiar și postura i se părea normală, i se părea chiar esența vieții care trebuia trăită. Era culcat și conștient de sine.

Pentru multă vreme, asta rămase totul. Nu avea alt scop, decât să se afle acolo unde era; nu-și amintea nimic altceva, n-avea nici cea mai mică idee despre mișcare. Culcat, privea fix tavanul vopsit în albastru deschis. Nu era cea mai strălucitoare zonă din universul său, așa că, după o vreme, privirea lui fu atrasă de fereastra prin care năvălea o lumină amețitoare.

Ca un copil tentat de lucruri strălucitoare, el își ridică brațul și-l întinse către fereastră. Slăbiciunea care interveni îl doborî. Dar nici asta nu conta, deoarece îl interesa brațul său. Își dădu seama că brațul era o parte a lui. În clipa în care înceta să-și întindă instinctiv brațul, mușchii care îl mențineau în aer se relaxau. Brațul cădea pe pat. Și deoarece privirea sa urmări căderea greoaie, deveni pentru prima oară conștient de pat. Îl mai cerceta încă, ridicat pe jumătate pentru a-l privi mai bine, când deodată auzi zgomotul unor pași.

Nu se miră auzind sunetul care se apropia; se afla acolo, în urechile sale, la fel de normal ca orice altceva. Brusc, se diviză mental în două secțiuni: o parte rămase în pat; cealaltă privea afară, spre lume, prin ochii unui bărbat dintr-o cameră alăturată, care se apropia de ușa dormitorului.

Știa că cealaltă entitate este un bărbat, că ușa camerei și acțiunea de a merge erau ceea ce erau, fiindcă acele fapte constituiau pentru cea de-a doua jumătate a minții

sale realități imediate ale vieții. Cealaltă parte a minții era conștientă și de alte lucruri, iar creierul său era atât de rapid, de complet absorbant, încât atunci când se deschise ușa, își aruncă ambele picioare pe marginea patului și spuse:

— Adu-mi hainele, Peters!

Mintea lui Peters primi impactul acestei cereri cu o supunere totală. Ieși afară dar în încăpere rămase imaginea lui, scormonind prin dulapul de haine. Se întoarse și se opri în ușă clipind. Era un omuleț în cămașă cu mânecă lungă, cărând un maldăr de haine. Se uită pe deasupra lor și spuse cu respect:

— Doamne, Bill, încă nu te poți da jos. Acu' jumătate de oră, când au prins-o pe dameza aia aici, erai încă inconștient. Mă duc să chem doctorul și să-ți aduc niște supă caldă. După felul în care ne-ai scos din celula morții, nu vrem să riscăm să pățești ceva. Culcă-te din nou, bine? adăugă el serviabil.

Pendrake îl văzu pe celălalt așezând hainele pe un scaun, dar ezită. Argumentul părea rezonabil, dar nu era potrivit în cazul lui. După încă o clipă, tot nu pusese în minte degetul pe rană. Apoi se hotărî. Își băgă picioarele înapoi sub cuvertură și spuse:

— Poate că ai dreptate. Dar felul cum a fost prinsă femeia, chiar în camera asta, mă pune pe gânduri asupra acestui adăpost.

Se opri încruntat. Îl surprinse faptul că până la apariția lui Peters nu-și făcuse griji și că, de fapt, starea sa mentală inițială fusese… Cum fusese oare? Amintirea îi galvaniză gândurile. Mintea sa se reîntoarse spre momentul când își recăpătase cunoștința. Era deosebit de dificil să se imagineze pe sine în acel moment, cu creierul gol, fără memorie. Iar apoi absorbise într-o clipă întreaga gândire a lui Peters, cu toate spaimele și copilăriile sale. Uluitor era faptul că memoria lui absorbise gândirea și cunoștințele lui Peter, dar nimic altceva. Nimic despre propria-i persoană.

Se holbă la celălalt. Dintr-o privire profundă dar rapidă absorbi întreaga memorie a lui Peters și se întoarse înapoi

pe firul carierei unui modest băiat care dorea să fie mecanic. Nu exista niciun motiv special pentru ca Peters să fi dorit să atace manifestația femeilor, alăturându-se bandei. Iar scena revoltei în sine era estompată, procesul care urmase era un amalgam de forme răsucite, de gânduri dominate de niște spaime atât de teribile, încât nicio imagine nu apăru cu limpezime. Spaima se stinsese, devenise speranță entuziastă în timpul evadării, așa că păstrase o amintire detaliată a felului exact în care se petrecuse aceasta, cu trei zile înainte de data stabilită pentru gazarea în masă.

— Am făcut eu toate astea cu adevărat? se îndoi Pendrake.

Chiar și după o clipă, faptul rămăsese neschimbat, era o parte rigidă a memoriei lui Peters. Demontase radioul din celulă și, cu ajutorul unor piese de la aparatele din celelalte celule, fabricase o rază de lumină albă foarte palidă care devora oțelul și betonul de parcă n-ar fi fost materiale. Un gardian, care încerca să-i oprească, începuse să zbiere când pistolul i s-a dezintegrat în mână și hainele i s-au topit. Urletul era pur și simplu o manifestare de isterie, căci focul palid și intens nu ataca trupul.

Chiar natura acestei arme și modul de ieșire pe care-l oferea împiedicase echipele de întărire alertate de urlet să intervină eficient. Poliția nu se gândise la posibilitatea străpungerii unor pereți solizi. Mașinile se prezentaseră în punctele dinainte stabilite, iar avioanele, cu piloții lor, stătuseră ascunse în iarbă până la decolare.

Toate acestea se aflau în memoria lui Peters, ca și faptul că omul căruia i se spunea Bill Smith fusese atins de un glonț dintr-o pușcă mitralieră în goana mașinii ce-i scotea din penitenciar – era singurul rănit, dar fusese îngrijit nemaipomenit de bine. Zăcuse inconștient timp de mai multe zile.

Pendrake mai cugetă la toate acestea în timp ce Peters plecase să-i aducă supa. Până la urmă hotărî că el este diferit. Îi fusese foarte ușor să-și dea seama că citirea

gândurilor, absorbirea informațiilor existente în mintea celorlalți, erau ceva nemaiauzit în lexiconul despre viață al lui Peters. Când intră doctorul McLarg, își sorbea liniștit supa. Privit în sine – nu numai ca imagine a memoriei transferată din mintea lui Peters – doctorul era slăbănog de constituție, avea în jur de treizeci și cinci de ani și ochi căprui îndărătnici. Istoria lui era mai complicată decât a lui Peters, dar faptele principale rămâneau simple. Medic într-un cabinet public, McLarg fusese constrâns să demisioneze din cauza unei neglijențe în serviciu, fiind înlocuit cu o femeie. De Crăciun se alăturase plin de bucurie atacului asupra femeilor, mai ales că era într-o stare avansată de sărăcie și ebrietate.

Doctorul îl examină ca pe o ființă deosebită.

— Nu mai știu ce să cred, mărturisi el într-un târziu. În urmă cu trei zile ți-am extras din piept un glonț de mitralieră și în douăzeci și patru de ore au dispărut și punctul de intrare și cel de ieșire. Dacă n-aș ști că este imposibil, aș zice că ești perfect sănătos.

Ce se mai putea adăuga? Mintea lui McLarg alunecase atât de ușor într-a lui, cunoștințele ei integrându-se atât de simplu și natural cu cele dobândite de la Peters, încât chiar și acum era greu de conceput că informația nu se găsise acolo tot timpul.

Nedumerit, se gândi mai târziu la femeie. Fusese în camera lui, se aplecase deasupra sa. Pur și simplu intrase, așa explicase ea. Să intre nevăzută – într-o ascunzătoare de bandiți!

Părea ridicol. Neștiind ce să facă apoi cu ea, bărbații o încuiaseră până la urmă într-una din încăperile goale ale conacului. Era ciudat că, deși casa zumzăia și oscila de gânduri în acel du-te-vino grăbit al bărbaților, ale ei lipseau. Nu receptase nicio idee care să-i pară femeiască. Gândurile unei femei ar fi cu siguranță inconfundabile. Somnul îl prinse pe Pendrake încercând să dezlege acest mister.

25

TRESĂRIND, se trezi într-o beznă de smoală, conștient de o prezență străină în încăpere.

— Liniște, îi șopti în ureche vocea femeii. Aceasta este o armă.

Insuportabil era faptul că încă nu-i putea prinde gândul. Mintea sa făcu niște salturi printre speculațiile sale anterioare, apoi ajunse la o concluzie simplă. *Nu putea citi gândurile femeilor.*

Rosti sec:

— Ce dorești?

În întuneric simți amenințarea metalului și gândurile i se întrerupseră înspăimântate.

— Ia-ți hainele – nu-i nevoie să le-mbraci – și îndreaptă-te încetișor spre ușa laterală. Peretele din fund are un panou mobil, după care urmează niște trepte. Coboară!

Agitația mentală îl făcu să transpire. Își căută hainele, gândind: „Cum o fi scăpat tipa din cameră?”

— Aș fi vrut, șopti el răgușit, ca ceilalți să te fi omorât în loc să se certe pentru tine…

Tăcu, simțind țeava armei din spate grăbindu-l.

— Liniște! veni șoapta poruncitoare. Adevărul este, Jim, că ai nevoie de ceva informații despre tine însuți înainte de a te prinde autoritățile, ceea ce se va întâmpla în curând. Acum, grăbește-te, te rog!

— Cum mi-ai spus?

— Mișcă!

Mergea încet, iar mintea sa se concentra asupra faptului că femeia îl cunoștea. Femeia asta pe care o capturaseră, această – cum spusese că o cheamă? – Anrella Pendrake îi cunoștea adevărata identitate.

Avusese intenția vagă de a se întoarce spre ea în întuneric, apucându-i arma. Dar cuvintele ei îl descurajară.

Trecerea prin panou era strâmtă, se strecură cu greu. Scara părea un melc abrupt. După prima turnantă

începură să apară o serie de becuri. Razele lor palide făceau ca pasajul să pară mai viu, mai real. Simpla lor existență explodă ca un șoc în gândirea sa. O fermă veche în care se refugiază șaptesprezece asasini condamnați se dovedea a fi înțesată de coridoare și uși secrete. Nu putea să fie o simplă întâmplare.

„S-o apuc repede de picioare!” decise el.

— Jim! Vocea ei era un oftat. Jur că toate astea nu vor mai adăuga nimic pericolului în care te afli deja. Gândește-te că organizația noastră v-a pus la dispoziție mașinile și avioanele pentru evadare…

— Cum? se opri el protestând. Ia ascultă, mașinile și avioanele ne-au fost date de un prieten de-al…

— O persoană care să vă ofere patru mașini și două avioane? Nu fi prost.

— Dar…

Tăcu, fascinat de logica ei, apoi zise:

— De ce-mi spui Jim? Jim și mai cum?

— Jim Pendrake.

— Dar numele tău este Anrella Pendrake.

— Așa-i. Tu ești soțul meu. Acum dă-i drumul în jos pe scări.

— Dacă ești soția mea, se stropși Pendrake, mi-o vei dovedi dându-mi pistolul și având încredere în mine. Dă-mi-l!

Arma trecu atât de repede pe lângă umărul lui, încât îl făcu să clipească. Apoi se întinse s-o apuce, cu atenție, așteptând să-i fie smulsă. Degetele i se încleștară pe revolver. Ale ei se desprinseră. Ținea arma, încurcat de această victorie atât de ușoară. Nu simțea niciun impuls de violență.

— Te rog, coboară, se auzi vocea ei.

— Dar cine este acest Jim Pendrake?

— Vei ști peste câteva minute. Hai, te rog.

Porni. Jos, jos, tot mai jos. Trecură prin două uși solide de oțel aflate lângă scară, care păreau niște trape metalice. Erau atât de groase, încât Pendrake se simți intrigat. Douăzeci de centimetri. *Fiecare.*

Se aflau deci într-o fortăreață.

Drumul se termină brusc. Un coridor îngust, o ușă și-apoi o explozie de lumini strălucitoare, într-o încăpere uriașă, plină de mașini. Existau uși care duceau spre alte camere, se întrezăreau scări tentante care coborau – tentante pentru că sugerau existența altor încăperi dedesubt.

Ceața începu să i se ridice de pe creier, iar povara convingerii care îl apăsase toată după-amiaza, aceea că el, Peters și ceilalți nu aveau nicio posibilitate de scăpare, dispăruse. Aici, în această lume subterană, erau în siguranță.

Simți o speranță – îndemnul unei vieți noi. O vioiciune bruscă, o strălucire îi inundară trupul. Privirea lui scruta cercetător încăperea cu mașini. Mintea lui căuta semne ale unei prezențe umane. Avu timp să observe că gândurile lui Peters și ale celorlalți nu pătrundeau în aceste adâncuri izolate metalic.

În peretele din dreapta sa se deschise o ușă. Apărură trei bărbați. Chiar în timp ce ușa se deschidea, gândurile lor se îndreptară spre el.

Era un flux slab de imagini, idei despre sine, trecutul său, viața lui.

Prin acel vârtej de impresii auzi cum unul dintre bărbați îi șoptea femeii;

— Ai avut greutăți?

— Niciuna, răspunse ea. Toate precauțiunile acelea complicate au fost inutile. Și percheziția lor formală. Au discutat nehotărâți dacă să mă ucidă, dar i-aș fi putut împiedica oricând. Nici nu s-au gândit să cerceteze nasturii hainei mele, să verifice dacă am gaze ucigătoare. Căci, de fapt, ei nu sunt criminali adevărați… Dar lăsați-l să vă absoarbă gândurile.

Imaginea următoare era restrânsă la o perioadă scurtă de timp, începând din clipa în care Nypers îi sugerase că ceva nu este în regulă… și se termina aici, în fortăreață, cu un plan mortal. Cunoștințele lor despre viața lui erau foarte limitate.

Pendrake rupse tăcerea cu o voce tensionată, uluită.

— Să înțeleg că Peters, McLarg, eu, Kelgar, Rainey și ceilalți vom fi ținuți la suprafață, în timp ce forțele armate ale Statelor Unite încearcă să ne prindă? Și voi intenționați să stați aici și să vă uitați la noi cum căutăm o cale de scăpare, fără să clintiți un deget?

Își văzu… nevasta aprobând cu un zâmbet timid.

Apoi deveni gravă. Ochii îi străluciră, mari și ciudat de înțelegători.

— Jim, ești chiar în lumina reflectorului. Trebuie să faci ceva mai grozav decât atunci când ai evadat din închisoare. Va trebui să te înalți de la pământ, ridicat de chingile tale mentale, să devii temporar un superman. Pentru că, vezi tu… ai ajuns în faza finală a transformării. Ceea ce vei reuși de acum înainte va fi pentru totdeauna. S-a terminat cu schimbările. Ochii ei se umeziră brusc. Întinse brațul și-l apucă impulsiv pe al lui. Nu-nțelegi, Jim? Dacă am renunța acum, te-am pierde pe tine și pe toți acei amărâți de afară, din lumea lor nenorocită și bramburită… Jim, am hotărât ca nici unul dintre noi să nu supraviețuiască dacă tu dai greș. Astfel că soarta noastră este legată de a ta. Știi ceva, aici dedesubt este un magazin de mașinării grozav. Peste câteva minute vor fi introduși aici, unul câte unul, cei mai mari oameni de știință din organizația noastră, iar tu îți vei putea însuși toate cunoștințele din mințile lor. Îmi pare rău că nu poți citi și în mintea femeilor, căci avem printre ele niște savanți remarcabili.

Îl conduse spre un scaun, se așeză în fața lui și spuse:

— Noi, totipotenții – eu, tu și încă vreo câțiva – suntem un accident și totul a început cu găsirea acelui motor special. Fiecare dintre noi poate dona sânge, o dată la câteva luni, celor cu aceeași grupă sanguină, astfel încât să-și recâștige și ei tinerețea. Dar nimeni n-a devenit totipotent ca rezultat al acestor transfuzii. Ei sunt astfel legați de noi, prin legături inuman de puternice, căci la un moment dat ei au nevoie din nou de sângele nostru, altfel, încep să îmbătrânească. Ținând cont de faptul că fiecare

totipotent are o capacitate mentală cel puțin dublă față de un creier obișnuit, vei observa că noi reprezentăm o deschidere spre ceva nou și măreț pentru rasa umană. De exemplu, am descifrat secretul motorului Lambton. Nimeni până la noi n-a făcut-o și nici n-ar fi putut s-o facă. Germanii au pus mâna pe mai mult de optzeci la sută din motoarele noastre, adică o captură importantă, dar ei nu au decât atât. Până și capacitatea normală a creierului nostru reprezintă doar o fracțiune din posibilitățile lui reale. Știm asta, deoarece unii dintre noi au acumulat de douăzeci de ori mai mult decât capacitatea umană normală în timpul acelor luni cenușii ale perioadei totipotente. Uite, să-ți spun povestea mea: m-am născut în 1896, eram soră medicală în primul război mondial, când explozia unui obuz mi-a smuls un braț. Probabil că noroiul în care am căzut m-a salvat de o hemoragie totală. Zile în șir am zăcut fără îngrijire, dar să știi un lucru: nu există niciun totipotent care să nu fi fost transformat de o presiune exercitată asupra sa. Acesta este singurul secret. Un trup căruia i s-a acordat asistență medicală imediat nu poate deveni totipotent. Atunci nu s-a întâmplat nimic, desigur, dar mai târziu, când lucram în cadrul programului de cercetare Lambton, am fost expusă efectului mașinăriei și atunci mi-a crescut brațul și mi-am redobândit tinerețea.

— Cum a apărut mașinăria lui Lambton? întrebă Pendrake.

— Acesta, mărturisi femeia, este un mister. Domnul Lambton pretinde că tatăl său a fost găsit mort în ea, în jurul anului 1870. Încercase să aterizeze pe pământul fermei sale dar mașinăria s-a izbit prea tare de pământ. Cred că și-a dat seama de pericol în ultima clipă, căci a deschis ușa, încercând să sară afară. Legenda spune că a fost găsit mort, pe jumătate în interiorul mașinii și pe jumătate în exteriorul ei. Când i-au tras afară trupul, ușa s-a închis automat și nimeni n-a mai putut s-o deschidă. Mașinăria nu era grea, așa că au tras-o în fundul unui hambar și acolo a rămas trei sferturi de veac, după cum spune Lambton. După care au dărâmat clădirea cea veche

și au găsit-o. El și-a amintit istoria și a adus mașinăria la fundație. Atunci a descoperit doctorul Grayson despre ce era vorba.

După o pauză, femeia continuă:

— În timpul celei de-a doua faze de totipotență am inventat o plăcuță din metal care respinge apa. Dacă-mi fixam o astfel de plăcuță pe talpa pantofilor, puteam păși pe apă. Nu știm precis cum funcționează. Probabil că m-am aflat în mare pericol de înec, dar nu știm precis nici asta. Nu putem face duplicate după ele, deși par să fie construite din materialele care se găsesc de obicei la bordul aeronavelor. Acesta este cel mai mare merit al lor. Acest pământ vast, cu mulțimea lui de invenții, are nevoie doar de o minte ascuțită care să înțeleagă ceea ce se află sub ochii noștri, printre lucrurile cotidiene. Antrenamentul și educația pot înlocui parțial acest dar, însă nu sunt nici pe departe la fel de eficiente. Jim, tu știi ce trebuie să faci. Pe sol vei găsi o serie de mașinării: motoare, unelte, instrumente electrice și electronice, câte ceva din fiecare. Aceste anexe ale clădirii sunt pline de lucruri care par vechituri, dar sunt mai mult decât atât. Uită-te la toate și lasă-ți mintea să plutească și să creeze noi combinații cu acele forme. În clipa în care găsești ceva, ia legătura cu oamenii de aici. În câteva ore ei îți pot construi orice. Jim, experiența noastră în domeniul muncii idealiste a fost tristă. Este nevoie de mai mult. Vrem să facem încă o tentativă, înainte de a hotărî dacă lăsăm oamenii în pace sau încercăm în continuare să forțăm o accelerare a dezvoltării civilizației. Înțelegi?

În drum spre dormitor, lui Pendrake i se păru că țelul lor n-ar fi putut fi exprimat mai limpede.

Se tot trezea transpirat de frică. De două ori ațipi și i se păru că vizita sa la fortăreața de sub fermă fusese un vis. Dar de fiecare dată realiza, cu gravitate, că totul era real. Ieri, când pericolul părea să se fi îndepărtat, cochetase cu speranța că ar putea fi în siguranță aici, în ascunzișul din deșert. Acum știa altceva: o armată de tancuri și avioane va declanșa un atac.

Gândurile sale rătăciră pe căi întortocheate în acea noapte.

I se năzări chiar un miracol: această capacitate, de douăzeci de ori mai mare decât cea a creierului uman mediu – nu putea avea nicio legătură cu coeficientul de inteligență IQ. Doar un computer putea atinge un IQ de două mii. În creier existau și alți factori care puteau fi afectați. Cum s-ar fi explicat altfel faptul că, bunăoară, o persoană cu IQ o sută putea avea calități morale și de caracter de două ori mai mari decât un monstru cu IQ de o sută șaizeci? Nu, creierul de douăzeci de ori mai puternic nu intra în clasificarea IQ. Asta ar fi fost… ah, dar depășea orice imaginație.

Adormise cu acest gând. Când se trezi era tot întuneric, dar el se hotărâse. Putea măcar să încerce. Nu se simțea altfel decât de obicei, nu avea o dispoziție creatoare deosebită, dar putea încerca.

La cumpăna zorilor se trezi și Jefferson Dayles. Prin deschizăturile pentru ochi – din masca sa perfectă de carne – privea afară în depărtare, pe fereastra Hanului Mountainside. Probabil că era din cauza așteptării, își zise. Făcuse tot ce se putea face.

Ordinele, planificarea amănunțită a detaliilor complicate, având grijă să nu rămână deschise cumva posibile căi de scăpare, de toate acestea se ocupase personal. De-acum, munca le revenea altora iar el trebuia să aștepte, umblând încoace și încolo prin spațiul restrâns al acestei camere.

În spatele lui se deschise o ușă, dar el nu se întoarse.

În deșert, umbrele se întinseseră grele. Munții din dreapta se proiectau pe cerul care se lumina. Iar în stânga, printre arborii răspândiți pe pajiștea din spatele satului, putea vedea corturile albe ale militarilor care tocmai se trezeau și ei.

În spatele lui, Kay rosti:

— V-am adus micul dejun.

Uitase că intrase cineva. Tresări, auzindu-i vocea. Rânji

în sinea lui, apoi se întoarse spre femeie:

— Micul dejun?

Tăcut, bău sucul de portocale și mâncă rinichiul pe pâine prăjită. După ce termină, Kay vorbi din nou:

— Sunt destul de sigură că nimeni nu bănuiește prezența dumneavoastră aici. După o clipă adăugă: Vom începe peste vreo oră. Este nevoie de cel puțin trei ore pentru a străbate cei șaizeci de kilometri prin nisipuri. Iscoadele noastre au înaintat până la câteva sute de metri de casă, azi-noapte, fără să fie simțite. Dar, conformându-se ordinelor, n-au încercat să ocupe curtea. Încep să cred că precauțiile noastre sunt exagerate, dar că e mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău. Nu mai încape îndoială. Trebuie să-l prindem pe omul acesta, nu-i mai putem acorda niciun răgaz, încheie ea.

Niciun răspuns. Patru ore, gândi Jefferson Dayles, patru ore până va ști ce soartă-l așteaptă.

26

LA FERMĂ, frigul nopții din deșert făcea loc zorilor care încălzeau puțin câte puțin pământul cenușiu. Oamenii se treziseră devreme. Micul dejun se desfășura aproape în tăcere. Nimeni n-a avut nimic de obiectat la afirmația lui Pendrake că de-acum înainte prizoniera intră în grija sa, după care se împrăștiară. Unii se duseră să schimbe paznicii de noapte de pe vârfurile care dominau dealurile și întinderile vălurite de nisip. Numai unul sau doi păreau a avea treabă.

Atmosfera era tensionată, se aflau în așteptare. După ce închiseră ușa celei de-a treia cabane, Anrella vorbi încruntându-se:

— Mă așteptam ca oamenii să obiecteze când le-ai spus că azi te voi însoți peste tot. Trebuie să-i fi intrigat.

Pendrake nu răspunse. Aura de conducător care-i fusese atribuită îl uimea și pe el. Deslușise de câteva ori o umbră de opoziție în mintea unora, dar observase cum aceasta dispare fără a fi exprimată. Anrella vorbi din nou, stânjenită:

— Aș vrea să nu te fi îndemnat să te culci. Doream să fii proaspăt pentru misiune. Dar mai voiam să calculăm toate acțiunile, încât să ai cel puțin o jumătate de zi.

Ciudat, dar vorbele ei îl iritau. Spuse tăios:

— Mijloacele mele pentru a reuși sunt limitate. Și mai cred că abordez acest subiect dintr-un unghi greșit. Alunecarea mecanică nu este corectă. Intuiesc mai multe posibilități la echipamentul electric din ultima cabană. Folosirea unui vid suplimentar de 999 ar reprezenta câteva posibilități dacă-l conectăm unor bobine electrice, dar… O fixă încruntat. Toate au un defect capital. Omoară. Pârjolesc și distrug. Ca să fiu sincer, mai bine mă las spânzurat, decât să asasinez o grămadă de soldați amărâți care-si fac datoria. Si te mai anunț că sunt deja sătul. Flutură mâna nerăbdător. Întreaga chestiune este prea

stupidă pentru a o mai discuta. Încep să mă-ntreb dacă sunt în toate mințile. O privi insistent. Dar vreau să te întreb ceva: ai posibilitatea să obții într-un timp scurt o navă spațială care să ne ia și să salveze viețile tuturor celor de aici?

Privirea Anrellei era calmă. Spuse liniștită:

— Există o soluție și mai simplă V-am putea lua sub pământ. Dar există și o navă spațială. E chiar deasupra noastră, un model sofisticat, spațios, pe care ai folosit-o și tu, crezând că este un avion electric. Aș putea s-o chem jos chiar acum. Dar n-o voi face. Acesta este momentul critic al planului pe care l-am pus la punct de când te-am găsit pe tine.

Pendrake o repezi:

— Nu cred o iotă din amenințarea cu sinuciderea voastră. Acesta este doar un alt artificiu pentru a mă constrânge.

Anrella îi răspunse blând:

— Jim, ești obosit, solicitarea fizică la care ești supus este mare. Pe cuvântul meu de onoare că ceea ce ți-am spus este adevărat.

— Ce înseamnă oare onoarea obișnuită pentru o superfemeie?

Ea rămase calmă:

— Dacă te gândești la implicațiile refuzului tău de a ucide oamenii care vor să ne atace, vei realiza că ceea ce face ca tot ce întreprindem noi să fie corect este faptul că intențiile noastre sunt onorabile. Jim, eu am peste optzeci de ani. Din punct de vedere fizic nu-i simt, dar mental, da. La fel ca ceilalți. Șaptesprezece sunt mai bătrâni decât mine, doisprezece de aceeași vârstă. Este ciudat faptul că din ultimul război au rezultat atât de puțini totipotenți; poate că asistența medicală a fost mai bună, dar să lăsăm asta. Toți am văzut destule, am gândit mult. Acum simțim în mod sincer că nu putem fi decât o piedică pentru rasa umană dacă nu o putem influența cumva pentru a o îndruma pe calea progresului. Pentru aceasta, va trebui o conducere mai puternică, mai abilă decât tot ceea ce am

reușit noi până acum. Noi…

Se auzi un „cling” melodios din radioul tip bijuterie pe care-l purta la încheietură. Îl ridică să audă mai bine. O voce slabă, dar limpede se auzi:

— O coloană de blindate și mai multe tancuri se află pe drumul spre trecătoarea Arroyo, la zece mile sud de Mountainside. Din zori au trecut pe deasupra o serie de avioane. Dacă nu le-ați văzut, înseamnă că se feresc să fie reperate de la fermă. Asta-i tot.

Sunetul se repetă încă o dată. După care se făcu liniște.

Anrella o sparse cu glas îngrijorat:

— Cred că este timpul, Jim, să ne întoarcem la realitate, încep să cred că este important să avem o armă preliminară care să țină la distanță armata terestră, dându-ți timp să inventezi ceva deosebit. Nu trebuie să ne temem de un atac aerian, sunt sigură, căci ultimul lucru pe care-l dorește Jefferson Dayles este distrugerea ta. Ezită. Ce zici de raza dezintegratoare care atacă numai materia anorganică? Ochii ei albaștri îi aruncară o privire rapidă, întrebătoare. Suntem dispuși să-ți facem legătura cu cea mai apropiată priză electrică, așa cum am făcut și în închisoare. Sau chiar să-ți furnizăm o centrală electrică mobilă. Ezită iar. Le-ar distruge tancurile, blindatele, și i-ar lăsa în costumul lui Adam. Râse nervos. Așa ceva ar dezorganiza orice armată din ziua de azi.

Pendrake clătină din cap.

— Am examinat-o înainte de micul dejun. Nu merge. Este deja completă. Aș putea-o reduce la dimensiunea unei arme de mână și să obțin aceeași putere. Dar mărirea masei ei nu ar adăuga și energie. Toiul depinde de un tub…

Dădu din umeri.

— Ar fi de ajuns ca ei să se asigure că n-o mânuiesc eu, să-și mențină artileria la o distanță de patru sute de metri și să încerce cu un exploziv puternic. Este posibil – zâmbi el sălbatic, agresiv – ca unii oameni să prefere această moarte decât camera de gazare. Dar vezi că nu este o soluție… Ce faci, Haines?

Ajunseseră lângă un tânăr bine legat și nebărbierit care meșterea la motorul unei mașini. Capota era ridicată și el ținea o bujie în mână, periindu-i capetele. De fapt, întrebarea lui Pendrake era inutilă. În mintea omului era ferm conturată ideea de a pune motorul în mișcare și a părăsi ferma.

Dan Haines era un actoraș de mâna a doua al cărui singur motiv pentru participarea la atacul asupra manifestației fusese, după cum afirmase morocănos la tribunal, că nu suferea „o lume condusă de o femeie” și că „se înfuriase”. Și, de asemenea, că era pregătit să „suporte consecințele”. La evadare nu contribuise cu nimic, în afară de povara prezenței sale nervoase. Iar acum, înțelegând brusc, îi cedaseră nervii. Ridică privirea vinovat.

— Of! spuse el, văzând-o pe Anrella. Apoi, mai detașat: Reparam microbuzul. Voiam să avem posibilitatea de a-l folosi în caz de nevoie.

Pendrake se apropie, examinând curios motorul. Cu ochii minții putea vedea întreaga mașinărie, în amănunt. Era o examinare fulgerătoare, pur mentală – motor, baterie, aprindere, ambreiaj, generator… Se opri și reluă: baterie…

Rosti rar:

— Ce s-ar întâmpla, Haines, dacă întreaga putere a bateriei s-ar descărca într-o sutime de miliardime de secundă?

— Păi, făcu Haines inexpresiv, așa ceva nu se poate…

— Ba da, spuse Pendrake, dacă plăcuța din plumb este pre-călită electric și dacă folosești un tub de ecranare cu o pentarețea, de tipul celui folosit pentru a controla tensiunea nedorită…

Se opri. Brusc, văzu limpede și precis, cu ochii minții, toate detaliile. Calculă în câteva secunde și-apoi, uitându-se la Anrella, o văzu ațintindu-și ochii strălucitori asupra lui.

După o clipă, privirea ei se întunecă. Spuse, tresărind:

— Înțeleg unde vrei să ajungi. Dar temperatura n-ar fi prea mare? Cifrele mele sunt incredibile.

— Putem folosi o baterie miniaturală, îi explică Pendrake grăbit. Pentru că, de fapt, este vorba de capacul de percuție. Motivul pentru care temperatura devine atât de mare este acela că în interiorul soarelui nu există tub de control, astfel că mediul potrivit apare numai ici și colo prin spațiu, și noi avem un soare de tip nova-0. Cu o baterie de dimensiune normală, temperatura ar fi prea ridicată. Dar cred că putem reduce cele patru zerouri, atât de periculoase, folosind o celulă mică, uscată, de scurtă durată, ca să fim siguri. Va produce, desigur, o reacție în lanț, dar rezultatul va fi un punct de căldură, nu o explozie. Ar dura câteva ore. Se opri, încruntat, după care continuă: Nu pleca, Haines. Rămâi aici, la fermă.

— Bine.

Pendrake se îndepărtă gânditor, apoi se opri din nou. „A acceptat cam repede. Cum așa?”

Cu ochii măriți, se întoarse, fixându-l pe Haines. Acesta se răsuci cu spatele, dar fiecare contur mental al creierului său era expus. Pendrake compară, își aminti și până la urmă, mulțumit, se întoarse spre Anrella și spuse liniștit:

— Oamenii tăi să lucreze la asta cu viteză maximă. Să mai elaboreze și un sistem de răcire pentru fermă. Cred că bateria trebuie îngropată în nisip la o adâncime de patru metri și la vreo patru kilometri spre sud. Nu văd de ce ar trebui să dureze mai mult de trei sferturi de oră. Cât despre mine și tine – o privi sardonic –, ordonă să coboare nava spațială. Plecăm la Mountainside.

— Ce facem? îl privi ea albindu-se la față. Jim, doar știi că nu trebuie să te ocupi de altceva în afară de invenția asta.

El nu răspunse; o privea pur și simplu.

— Toate astea nu sunt în regulă. N-ar trebui să le fac…, spuse ea după un moment.

Clătină uluită din cap. Apoi, fără să mai protesteze, ridică radioul.

Pe la ora opt dimineața, cei mai în vârstă se strânseseră deja în pridvorul Hanului Mountainside. Pendrake îi observă uitându-se pe furiș spre Anrella și spre

el, precum și la duzina de femei agenți-secreți care se tolăniseră în felurite poziții în jurul ușii. Bătrânii din Mountainside nu erau obișnuiți cu încălcarea intimității lor de către niște venetici, mai ales că aceștia erau niște femei cu fețe dure, dar în ultima vreme se întâmplaseră o serie de chestii ciudate. În mintea lor domnea agitația și enervarea. Schimbau între ei fraze greoaie, într-o germană guturală.

Pe la vreo opt și zece, unul dintre ei își șterse transpirația de pe frunte, după care tropăi mărunt către termometrul de la ușă. Se întoarse.

— Treizeci și șase de grade, îi anunță el pe ceilalți. Al naibii de cald pentru Mountainside în acest anotimp.

Urmă o discuție scurtă și animată asupra temperaturilor înregistrate în această lună în alți ani. Vocile croncănitoare se stinseră încetișor într-o liniște jenantă, în timp ce briza fierbinte a deșertului se întețea. Un bătrân se apropie din nou de termometru, împleticindu-se.

— Patruzeci de grade, anunță el. Și e doar opt și douăzeci și cinci. Cred că va fi pârjol.

Pendrake se apropie de ei.

— Sunt doctor, îi minți el. Asemenea variații bruște de temperatură sunt primejdioase pentru oamenii în vârstă. Mergeți la Mountain Lake. Oferiți-vă o vacanță, o zi liberă. Dar plecați!

Se întoarse la Anrella. Oamenii plecau deja, în grupuri, de pe verandă. După câteva minute, se îndepărtară, în zgomot de motoare – două limuzine vechi. Anrella se încruntă la Pendrake:

— N-ai procedat bine din punct de vedere psihologic. Bătrânii lupi de deșert nu acceptă de obicei sfatul unor tineri.

— Ăștia nu sunt lupi de deșert, răspunse Pendrake. Sunt tuberculoși. Și pentru ei, doctorul e un zeu… Zâmbi. Hai să ne plimbăm puțin pe stradă. Am văzut într-o casă de-acolo o bătrână care trebuie și ea anunțată să se plimbe nițel pe munte.

Bătrâna se lăsă și ea ușor convinsă de doctor, mărturisind că ar avea nevoie de un picnic. Încărcă niște conserve într-o camionetă antică și dispăru într-un nor de praf.

La vreo cincisprezece metri mai încolo se afla o stație meteo într-o clădire mică, albă. Pendrake deschise ușa și îi strigă omulețului transpirat dinăuntru:

— Ce temperatură o fi acum?

Grăsunul cu ochelari se târî greoi spre birou;

— Patruzeci și opt de grade, mormăi el. E un coșmar. Birourile din Denver și Los Angeles aproape au ars firele tot întrebând la telefon dacă nu m-am îmbătat cumva. Dar… Făcu o grimasă. Mai bine ar reface izobarele și ar avertiza populația. Până diseară îi scoală furtuna de pe scaune.

Afară, Anrella îi spuse îngrijorată lui Jim:

— Te rog, spune-mi despre ce e vorba. Dacă se încălzește mai tare, o să curgă apele pe noi.

Pendrake râse răutăcios. Firește că avea să se mai încălzească! Simți un fel de respect. Un vârf încins de ac – și-l imagina undeva, pe acolo prin sud – iradiind optsprezece milioane de miliarde de grade, mai fierbinte decât mii de bombe cu hidrogen.

— Temperatura de aici, de la Mountainside, ar trebui să urce până la cel puțin cincizeci și șapte de grade, iar acolo unde se aflau unitățile de blindate, până la… șaizeci și două – șaizeci și cinci de grade. Nu-i va omorî, dar ofițerii vor ordona cu siguranță stânga-mprejur și o vor lua la goană spre dealurile răcoroase.

Era și mai cald când se-ndreptară iarăși spre han.

Și alte mașini se deplasau pe șosea, spre munte, un șir lung chiar. Arșița se ridica și tremura deasupra nisipurilor și pe dealurile fumurii. În aer totul era uscat, copt, plutea un miros neplăcut, chiar dureros pentru plămâni.

— Jim, ești sigur că știi ce faci? întrebă Anrella nefericită.

— Dar este foarte simplu. Pendrake era radios. Consider că am realizat aici echivalentul unui foc bun,

mistuitor, de pădure. Dacă ai văzut vreodată un foc în pădure – câteva dintre amintirile mele îmi demonstrează că știu câte ceva despre acest subiect – trebuie să fi observat că alungă orice vânat din ascunziș. Începe o cursă nebună spre teritorii mai reci. Chiar și regele fiarelor se înjosește fugind din calea unui astfel de prăpăd. Bănuiesc, așadar, că vom găsi pe aici un rege... la loc deschis, unde mă pot asigura, cu un minimum de pericol, că nu mă autoamăgesc, încheie el insidios.

Pendrake arătă cu capul spre ușa hanului prin care ieșea pe verandă un bărbat bine clădit. Fața îi fusese fardată astfel încât să-l facă să arate ca un american oarecare, în floarea vârstei, dar vocea care răsuna imperios era vocea răsunătoare a lui Jefferson Dayles!

— N-ați pornit încă motoarele acelea? întrebă el iritat. Cam ciudat, două mașini care se strică deodată.

Se auziră niște exclamații de scuze și ceva despre o altă mașină care va sosi în câteva minute din tabără. Pendrake îi șopti zâmbind Anrellei:

— Observ că pilotul de pe nava ta spațială tot mai lasă să curgă razele acelea de interferență. OK! Dă-i drumul, lansează-i invitația!

— Dar nu va veni. Sunt sigură!

— Dacă nu vrea, înseamnă că m-am înșelat, și atunci ne vom întoarce direct la fermă.

— Cum adică să te înșeli, Jim? Asta înseamnă viața sau moartea pentru noi.

Pendrake o privi.

— Cum adică? o ironiză. Nu-ți priește tensiunea? Poate-ți va dubla IQ-ul!

Anrella îl privi la rândul ei și-i spuse încetișor, după o vreme:

— Cred că în faza de totipotență în care te găsești tu, există o anumită calitate de care noi ceilalți nu suntem conștienți. Ezită. În ceea ce privește comportamentul tău misterios, nu intenționez să amân cele ce-ți voi declara acum, deși din motive personale aș prefera să o fac.

La rândul său, Pendrake ezită, apoi respinse ideea de a-

i explica ceva. Nu încă. Poate că împrejurările îl vor obliga să exercite presiuni și asupra ei. Acceptul instantaneu al lui Haines de a rămâne la fermă în loc să fugă, după cum intenționase inițial, îi oferise soluția. Restul – amintirea aprobării imediate de către toți a fiecărui ordin sau dorință exprimate – era o dovadă ce-i confirma impresia. Întâi Peters, care i-a adus hainele punând la îndoială de-abia mai târziu această acțiune, apoi Anrella, care i-a predat arma și a acceptat ordinul de a coborî nava spațială, ca și bătrânii care porniseră spre munte, dovedeau că atât femeile cât și bărbații erau în puterea lui.

Nu era vorba de vreo intenție conștientă. Nimeni nu-și dăduse seama de aceasta până acum. Venea de undeva din adâncuri. Îi afecta o structură nervoasă principală din creier. Celor obedienți li se părea că-și folosesc propria lor logică. Un punct important de vedere, acesta din urmă. Mai târziu îi va spune și Anrellei. Dar acum…

Anrella vorbi din nou:

— Simt că ai o însușire specială care pentru moment nu este bună nici pentru tine, nici pentru altcineva, așa că, înainte de a se permanentiza starea, serios, Jim, ce-ți amintești de fapt?

Pendrake deschise gura să răspundă, să prezinte un scurt rezumat al vastei sale memorii. Dar își dădu seama că nu era deloc vorba despre memoria lui. Erau amintirile a vreo cincizeci de alte persoane, inclusiv, mai nou, întreaga experiență a președintelui Statelor Unite.

Îi explică în silă toate acestea.

— Percepe spațiul din jurul tău! îi porunci ea.

Acum era rândul lui Pendrake să fie uluit:

— Nu înțeleg! Ce trebuie să caut?

— Memoria ta.

Deschise din nou gura, intenționând să remarce că transformarea totipotentă a celulelor le eliberase de toate impresiile, ștergându-i, efectiv, amintirile.

Dar nu exprimă niciun protest.

Căci acum vedea câmpul de energie. Era o privire spirituală, și ceea ce părea uluitor era faptul că acesta

avea chiar o ușoară strălucire, mai intensă în apropierea corpului său și slăbind pe măsură ce se distanța de el. Pendrake nu putea să afle cât de departe ajungea câmpul; impresia lui era că bătea la mulți metri distanță. După o clipă, respinse însă limita aceasta. Distanța nu părea un factor important. Își dădu seama că o parte din cunoștințele sale includeau amintiri despre activitatea de la Universitatea Yale, unde, ca savant, măsurase câmpul electric din jurul fiecărui trup viu.

Gândul se estompă, căci întreaga sa viață se revărsa înapoi spre el: copilăria, anii de colegiu, serviciul militar la aviație, descoperirea mașinăriei, Luna, Marele Nătărău, Eleanor… „Oh, Dumnezeule mare!”, își spuse el. „Eleanor… toate lunile acestea – mai mult de un an… în ghearele ființei de Neanderthal…” Icni. Apoi făcu un efort să-și stăpânească emoțiile care-l copleșiseră.

— Trimite invitația, exclamă el răgușit.

Femeia îl privea uluită și cu destulă compasiune.

— Nu știu ce ti-ai amintit, murmură ea, dar mai bine te-ai controla.

— Totul e-n regulă, răspunse Pendrake.

Gândi: „Să începem cu începutul…”

Si deveni el însuși încă o dată.

27

ANRELLA ÎI ÎNTOARSE spatele și coborî scările verandei.

O auzi făcând invitațiile necesare, cu o voce schimbată. După ce termină, Pendrake strigă:

— Veniți! Mașina dumneavoastră ne poate urma puțin mai târziu.

Președintele, Kay și două amazoane o urmară pe Anrella pe scări.

— Crezi că putem lua patru persoane? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Pendrake. Una poate sta cu noi, în față.

Kay se așeză în față, lângă Anrella. După un minut mașina funcționa deja în regim mediu.

— Știi, dragă, spuse Pendrake, m-am gândit la femeile egalizate care constituie armata particulară a președintelui Dayles. Drogul care le-a fost injectat poate fi neutralizat de o altă doză, cu o structură chimică puțin diferită față de primul. Elementul cristalin din mangan este legat de compus prin patru baze. Este instabil. Înlăturând două baze, se va întări legătura. Aceasta va…

Tăcu, văzând cu coada ochiului expresia tensionată de pe fața Anrellei. Jefferson Dayles interveni precipitat de pe scaunul din spate:

— Ești chimist, domnule… n-am înțeles care ți-e numele?

— Pendrake, rosti acesta amabil. Jim Pendrake. Nu, nu chimist. Mă puteți eticheta drept un solvent universal. Vedeți, am descoperit că posed o calitate ciudată a minții.

Făcu o pauză. Observă prin oglinda retrovizoare că cele două femei din spate scoseseră niște arme. Vocea lui Jefferson Dayles era ponderată:

— Continuă, domnule Pendrake.

— Domnule președinte, întrebă Pendrake, ce slăbește democrația?

— Nimeni nu poate răspunde la o întrebare ca asta, spuse Jefferson Dayles până la urmă, precaut. Oamenii au nevoie de asigurarea că viața are un sens, și când nu văd decât neconcordanțe, minciuni și prostie se îmbolnăvesc de un rău al spiritului pe care nu-l pot combate.

Pendrake așteptă, continuându-și drumul spre munți. Simți că întrebarea sa liniștită le potolise pe femeile de pe bancheta din spate. Tot mai erau cu mâna pe arme, dar un gest din partea comandantului lor le oprise.

Președintele Dayles rupse tăcerea.

— În mod superficial, se poate spune că suferim de imoralitate, politicianism corupt și de faptul că aproape fiecare om din țara asta e într-un fel neurastenic.

— Mie mi se pare, răspunse Pendrake, că, mai degrabă, suferim de lipsa unei conduceri bune. După tăcerea grea care se lăsase în spate presupuse că vorbele sale își atinseseră țelul. Se putea simți starea de șoc ce plutea în aer. Căci, continuă el, vedeți dumneavoastră, domnule președinte, într-o democrație reală noi alegem un conducător pentru o perioadă limitată. Asta nu înseamnă că autoritatea sa este mai prejos decât cea a unui monarh. Dar dacă nu reușește să combine conducerea spirituală cu cea temporală, sistemul nostru de guvernare începe să decadă și noi ne întrebăm ce s-a întâmplat. Dar nu s-a întâmplat nimic altceva decât că cel ales se dovedește un neputincios care, pentru anumite motive, numai de el știute, nu poate exercita conducerea așa cum trebuie.

Se lăsă o liniște mormântală, punctată doar de zgomotul motorului.

— Sentimentul meu este, reluă Pendrake, că dumneavoastră, domnule președinte, aveți nevoie de certitudinea că viața are un sens. Așa că vă voi face o ofertă absolut corectă!

— O ofertă? Cuvintele fuseseră mai degrabă un ecou reflex din partea cuiva aflat în stare de șoc profund.

— Exact, încuviință calm Pendrake. Dacă în trei ani veți dovedi că știți să conduceți, reinstaurând democrația, vă voi dona de bunăvoie sângele meu.

Kay reacționă prompt:

— Mi-e teamă, domnule Pendrake, că nu prea ești dumneata în situația de a ne pune condiții!

— Taci, Kay! o repezi Jefferson Dayles.

Aruncându-i o privire surprinsă, femeia se rezemă de scaun. Acum era rândul ei să fie șocată. Pendrake își dădu seama că în decursul întregii lor colaborări, președintele nu se adresase niciodată pe un astfel de ton acestei amante a sa atât de nervoasă, frumoasă și ciudată.

Dayles își drese glasul.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse el. Mi se părea că te-am întâlnit absolut întâmplător, domnule Pendrake, dar e sigur că a trebuit să înșeli vigilența mai multor divizii ale armatei americane. Încep chiar să mă întreb ce se petrece, de fapt? Bunăoară, cum ai scăpat din închisoare?

— Spune-i tu, dragă, făcu Pendrake.

Anrella descrise arma energetică inventată și construită de Pendrake.

Dayles întrebă uluit:

— Cum se poate realiza o astfel de armă din aparate de radio? întrebarea fiind retorică, urmă: Și ce urmează?

După ce Anrella îi spuse și despre sursa punctiformă de căldură de tip Nova, îngropată în nisipuri, în spatele lor, președintele rosti sufocat:

— Din cauza lui s-a produs valul acesta de căldură? Dumnezeule mare!

Apoi se liniști. Pe față i se citea expresia cuiva care a descoperit brusc soluția unei probleme încuiate. Izbucni:

— Asta este! Nouă și tuturor acestor oameni ar trebui să ne fie rușine!

— Toți, care toți? întrebă Anrella uimită.

— Oamenilor așa-zis populari, celor care zac prin baruri, vânătorilor de sex, celor cu creierele năclăite, bărbaților care luptă împotriva femeilor, femeilor care luptă împotriva bărbaților, celor duri, slabi, proști, nătărăi, sărmani și bogați – toți cei degradați, furioși, fricoși, nefericiți, morocănoși, epave mizerabile de acolo – făcu un gest vag cu mâna, cuprinzând jumătate din orizont – și de

aici – se arătă pe sine cu degetul. Toți oamenii aceștia care se laudă cu realizările lor idioate, care nici măcar nu sunt realizări, în comparație cu ce ar fi capabili să facă. Trei miliarde de oameni au permis ca cel mai măreț mecanism cerebral din univers să ajungă o epavă, iar sarcina noastră este, în primul rând, de a-i informa, a-i face conștienți despre ceea ce au făcut, după care să-i ajutăm să se descurce.

— Ce propui să facem? întrebă Anrella.

Marele bărbat părea să n-o audă. Continuă visător:

— M-a intrigat mereu criza adâncă de activitate creatoare din ziua de azi, iar primul motiv al acesteia este faptul că omul e prins în plasa acestei harababuri.

Clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu va fi ușor, interveni Anrella.

Pendrake hotărî că este timpul să nu mai tărăgăneze lucrurile.

— Cred că armata ar trebui rechemată, spuse el, sentința celor condamnați comutată la cinci ani, femeile egalizate să fie aduse la starea inițială. Proiectul Lambton de amenajare a solului să fie protejat, cei care lucrează la el să fie eliberați de amenințarea închisorii, femeile să fie admise într-un număr mai mare în funcții administrative și de conducere…

În acest moment, Anrella îi făcu semn cu cotul.

— Destul! strigă ea, furioasă. Jim, oprește-te!

Tresărind, Jim tăcu. O văzu aruncându-i priviri mânioase. Analizând, își dădu seama, subit, că ea știe ce voia el să facă.

— Bine, răspunse Pendrake încet, mă opresc.

Totuși, reacția ei îl surprinsese.

28

TRECUSE O ORĂ.

Cele două limuzine ale președintelui îi ajunseră din urmă. Pendrake îl asigură pe șeful executivului că putea să-și continue liniștit drumul în propriul său vehicul și că el și soția lui se vor întoarce la fermă.

Nimeni nu încercă să-i împiedice.

Imediat ce dispărură după o curbă, Anrella vorbi:

— Te rog, oprește mașina!

Pendrake rămase surprins, dar se execută.

— Ai folosit hipnoza telepatică, îi reproșă ea.

— Ei și?

— Uite! zise ea, scotocind prin geantă.

Scoase o lanternă micuță. Fasciculul intens îl ardea. Lumina părea a fi acordată cu ceva din creierul său, căci îl durea în adâncul capului. Involuntar, lui Pendrake îi scăpă un țipăt. O vedea spunând ceva, dar nu-i auzea cuvintele,

În sfârșit, încetă. Urmă o pauză. Apoi o auzi spunând:

— Nu mai ai această capacitate.

Pendrake clipea prostit. Părea pe deplin conștient și teafăr. Se uită la ea.

— M-ai hipnotizat mecanic? întrebă acuzator.

— Nu. Doar ți-am schimbat o schemă cerebrală. Era hotărâtă. Jim, de fapt, este foarte simplu. Nu putem permite să existe printre noi cineva care să posede capacitatea de a-i influența pe ceilalți fără ca aceștia să fie conștienți.

— Am folosit această capacitate numai pentru a restabili democrația, după cum ai văzut.

— Democrația va trebui să-și găsească propriile-i căi de salvare, spuse Anrella aspru. Nu poate decât să meargă în ritm cu oamenii.

— Ciudată afirmație din partea adevăratului șef al proiectului Lambton, rosti Pendrake uluit.

— Noi am reușit să ne însușim anumite lecții, făcu ea

cu amărăciune. Indivizii particulari nu pot înlocui guvernele. Niciun grup mic dintr-un stat nu se poate autoamplasa într-o poziție morală superioară. Avem aproape opt sute de morți, Jim, și dacă nu primim ajutor de la guvern, întreaga secție Lambton de pe Venus va fi ocupată de est-germani. Ei știu unde ne aflăm.

— Aceasta nu se va întâmpla. Pendrake îi aminti de expediția autorizată de președinte să plece spre Lună, apoi adăugă: Anrella, am nevoie de arme și de un zbor rapid spre o anumită formațiune stâncoasă din vestul mijlociu. Trebuie să fac un salt spre Lună.

Descrise unde, cum și care era situația.

Anrella rămase cu ochii căscați după ce termină.

— Voi chema nava spațială, îi promise ea imediat. Dar de ce să nu așteptăm o zi sau mai mult pentru a pregăti niște tineri de-ai noștri să te însoțească? Poate vei avea nevoie de ajutor.

Pendrake se gândi la Eleanor și clătină din cap.

— De când mi-a revenit memoria sunt plin de ură și oroare. Trimite-i după mine dacă vrei, dar eu nu mai pot aștepta.

Anrella privea drept înainte cu o expresie îngrijorată.

— Înțeleg, Jim, spuse ea blând, în cele din urmă.

Pe drum, el îi povesti despre oamenii de pe Lună și conchise:

— Se potrivește cu ce ai spus tu. Refugiul pe care mi l-au oferit era atât de departe de realitatea mea, încât am ales să-mi risc pielea în confruntarea cu tigrul cu dinți ca de sabie. Este evident că omul acela se află undeva în ultimul stadiu de fiară, prin care răzbate conștiința primului stadiu cu adevărat uman, conștiință ce abia începe să se înfiripe. În fazele mele totipotente ți-am arătat ce *poate* fi creierul uman nemodificat, așa cum este el acum. Dar creierul este încă în curs de evoluție. Ceea ce vom fi în stare să înțelegem după următoarea fază de transformare poate să nu aibă nicio legătură cu calea pe care ne aflăm acum.

Conversația se încheie când nava în formă de rachetă

ajunse deasupra șoselei, unde rămase suspendată în aer. După o scurtă manevră în direcția lui Pendrake, veni timpul despărțirii.

— Lasă, nu-i nimic! îi spuse Anrella, după sărutul de adio. Am fost norocoasă să te pot avea, și te cedez de bunăvoie lui Eleanor. Ne mai întâlnim noi.

Pendrake se îndreptă hotărât spre ușă și coborî apoi pe scara care fusese coborâtă de pe navă. Ultima treaptă se afla exact în direcția opusă punctului de generare a fluxului. Oprindu-se acolo, își întinse piciorul înainte, apoi mâna, văzu că dispar, apoi păși încrezător în ceea ce părea un gol de aer.

Impresia era aceeași pe care și-o reamintea, de plutire printr-o ceață neagră. În clipa următoare…

Ceva tare ca o piatră îl pocni în creștet. Se prăbuși cu zgomot pe dușumeaua din metal.

Aceasta a fost ultima senzație înainte de pierderea cunoștinței.

29

PENDRAKE ÎȘI REVENI după o perioadă nedefinită.

Mâinile îi erau legate la spate. Deasupra sa stătea aplecat Marele Nătărău.

Decorul din jur îi părea îngrozitor de familiar. Acolo, la un pas, se găsea marginea stâncii.

Omul de Neanderthal chicoti răgușit. Era, în mod evident, triumfător.

— Acum pot să mă liniștesc. Mi-ai dat târcoale toate lunile astea și eu le-am lăsat lui Devlin și alor săi cel de-al doilea oraș, pentru că nu știam ce vrei să faci. Am mai instalat acest mic dispozitiv aici să-ți altoiască una, dacă apari. Acum, că te-am prins, pot să mă dau la ei și să-i lovesc unul câte unul până se vor târî în genunchi cerând milă. Își trase răsuflarea, apoi adăugă: Continuăm exact de unde am rămas, Pendrake. Diavolul-fiară se va delecta cu tine și, crede-mă, nu vreau să pierd nicio clipă.

Pendrake îl privi cu uimire. Forța îi revenea, dar acum nu mai avea nicio importanță. Făcuse ultima din multele lui greșeli, așa că, peste câteva minute, carierei lui Jim Pendrake avea să i se pună punctul final.

Într-o clipită, realiză cu uimire cât sunt de vulnerabile ființele omenești. Fără totipotența sa, ar fi fost acum mort sau schilodit de atâtea amputări, încât imaginea aceasta îl făcu să se chircească. Adevărul era că oamenii care se expuneau riscului fizic nu puteau supraviețui prea mult.

Dar gândul acesta dispăru. Îl văzu pe humanoid rânjind spre el și pe fiara din groapă cuprinsă de o excitație sadică, teribilă.

— Mare Nătărău, spuse el după ce-și recăpătă glasul, dar fără prea multă convingere, armata Statelor Unite va ateriza pe Lună săptămâna viitoare și tot atunci vor mai veni prin această mașinărie alți vreo mie de oameni din forțele speciale. Eu am sosit înaintea lor ca să vorbesc cu tine și să obțin un acord de cooperare. Dacă mă ucizi, vei fi

executat peste șapte zile. Îți vor face un proces militar și te vor spânzura.

— Gurra! Ochii mici îl fulgerau. Nu mai scapi tu cu vorba, Pendrake. Pe tine te-am așteptat, dar acum nu mai vine nimeni prin mașina aia. Cum te înlătur, cum o arunc în aer. Iar în ceea ce privește o armată care să-și croiască drum până aici, le-ar trebui ani întregi, chiar dacă ar ști în ce direcție să sape. Fac prinsoare unu la mie cu tine că nici n-o să le treacă prin cap să-și ia cu ei unelte de săpat… Se întrerupse. Ceea ce se va întâmpla aici este între tine și mine. Nimeni nu va ști nimic. Devlin crede c-ai murit. Ce altceva ar putea crede, văzând că n-ai mai apărut de luni de zile?

Pendrake trebui să-i dea dreptate. Acest mic episod criminal va fi strict o chestiune între Marele Nătărău, bestia uriașă de dedesubt și el.

— Vezi cum stă mașinăria la distanță de câteva picioare de marginea stâncii? continuă omul de Neanderthal. Era o vreme când tot ceea ce ajungea aici, venind prea repede, trecea peste margine și ajungea jos – drum lung, și nu există nimic de care să te apuci. Eu doar mă plimbam, așa că am reușit să sar înapoi, dar diavolul-fiară și o groază de animale cu care s-a hrănit până am apărut eu pesemne că treceau în goană pe poteca aceea, pe Pământ. După ce am construit bariera, am reușit să salvez vitele, bizonii și vânatul care soseau, și am hrănit bestia cu resturi. Numai eu i-am dat de mâncare. Acum mă cunoaște. Ascultă!

Se îndreptă spre marginea stâncii și scoase un urlet pătrunzător. Așteptă o vreme uitându-se în jos, cu spatele la Pendrake. Sprijinit în mâini, cu picioarele încovoiate, era însăși imaginea vie a părții animalice a omului, o formă colțoasă, păroasă, inumană, un om-lucru de la sfârșitul erei preistorice, o creatură provenită dintr-un vis hidos, aproape imposibil, de fapt precursorul omului, vestigii din el pândind în fiecare ființă umană.

Dar pentru câteva clipe *era* întors cu spatele.

Cutremurat din toți nervii, cu mici șiroaie de transpirație înnodându-i-se sub bărbie, Pendrake se

împinse înainte pe spate.

Marele Nătărău se întoarse.

— Vine, anunță el. Părea să nu observe tensiunea și nici expresia încordată de pe chipul captivului. Lătră pe un ton practic, mai teribil decât toată pasiunea și furia de dinainte: Te voi coborî cu o frânghie, dezlegându-ți încheieturile chiar înainte de a te trece peste margine. Așa vei fi în stare să alergi puțin, acolo jos. Bestiei îi place asta, mai face puțină mișcare.

Într-o parte a peșterii se găsea un colac de frânghie frumos adunată. Apucându-l, se jucă cu un capăt balansându-l deasupra prăpastiei și îi explică:

— Pe asta o țin aici, la îndemână. Îți dai seama că nu ești primul om aruncat așa, în secret, peste margine. Vezi? Unul dintre capete este legat de stâlpul îngrăditurii. Ciudat, își continuă el monologul, ce de lucruri aduc oamenii de pe Pământ: frânghie, un camion de unelte, dinamită, arme, revolvere… le am pe toate. Unele, muniția bunăoară, sunt ascunse în această peșteră, iar restul în alte peșteri, de care ceilalți habar n-au și pe care le-am închis. Armele le voi folosi împotriva lui Devlin. Nu durează mult să omori o sută de oameni într-o ambuscadă, dacă ai gloanțe. Vezi, încheie el rânjind, m-am gândit la toate.

Pendrake se ridică greoi și se repezi direct la monstru. Marele Nătărău se opri și-l așteptă, mârâind, cu brațele-i lungi întinse. Pendrake sări ca un atlet, cu picioarele înainte. Ghetele sale tari îl pocniră pe celălalt cu toată greutatea celor o sută de kilograme ale lui, la nivelul stomacului, trântindu-l.

Pendrake se prăbuși, neajutorat din cauza mâinilor legate, dar se folosi de picioare, rostogolindu-se, și se feri de brațele întinse spre el. Reuși să se ridice.

Marele Nătărău se sculă clătinându-se și grohăi:

— Ești tare, Pendrake, dar jocul ăsta de picioare nu-ți aduce niciun punct.

Tăcut și atent, Pendrake plonjă spre puternicul său inamic într-un salt mortal. Nu-și făcea iluzii. Era vorba

despre tot sau nimic. Și trebuia să acționeze chiar acum, înainte ca Marele Nătărău să-și recupereze forțele pierdute datorită „jocului de picioare”.

Omul de Neanderthal se aștepta la o nouă lovitură cu picioarele, așa că ceea ce urmă îl luă prin surprindere. Cu toată greutatea trupului, Pendrake se repezi cu capul înainte spre forma aceea butucănoasă.

Marele Nătărău se clătină și în același timp îl prinse cu brațele de maimuță, scoțând un strigăt de triumf.

— Te-am prins! urlă el.

Cu toată forța din picioare, Pendrake se luptă să-l împingă înapoi.

Și forță avea destulă.

Îl împinse atât de puternic, încât Marele Nătărău nu reuși să se echilibreze, continuând să se dea înapoi, spre marginea stâncii.

Pendrake strigă:

— Mergem acolo jos împreună.

Probabil că umanoidul înțelese brusc că așa avea să fie, căci urlă pătrunzător, și făcu ceea ce face în mod reflex orice om pe punctul de a cădea: îi dădu drumul lui Pendrake și se agăță de îngrăditură.

Fără milă, Pendrake îl împinse până când, guițând ca un porc înjunghiat, Marele Nătărău căzu în abis.

30

PENDRAKE SE REZEMĂ de stâlpul îngrăditurii și alunecă lângă el, gâfâind. În cele din urmă, după ce-și mai recăpătă forțele, privi peste buza prăpastiei.

Marele Nătărău se ridică în picioare în iarbă, iar tigrul cu dinți ca de sabie îi dădea precaut târcoale. Sub privirile lui Pendrake, Marele Nătărău începu să se retragă din fața animalului. Un gest normal.

Tigrul însă se comporta anormal: scâncea și *se dădea înapoi din fața omului-maimuță.*

Se dădea înapoi – dar nu putea fi de frică. În ultimii zece milioane de ani, nicio ființă vie din lume nu stârnise frica acelei inimi sălbatice.

Marele Nătărău clătina din cap, uluit, iar atenția lui Pendrake se concentra asupra lui, exact când animalul dispăru din raza sa vizuală.

Îl văzu pe omul de Neanderthal îndreptându-se spre frânghia pe care o aruncase din peșteră.

Cu o mișcare rapidă, folosindu-și picioarele, Pendrake ridică frânghia suficient ca humanoidul să n-o mai poată apuca.

— Pendrake!

Trupul butucănos se afla exact dedesubtul său. Capul slut se întoarse cu teamă spre locul unde tigrul dispăruse. Spuse:

— Pendrake, m-a recunoscut pesemne ca fiind cel care i-a dat de mâncare, dar se va întoarce. Pendrake, lasă frânghia jos!

Pendrake nu simți nicio milă. Din cauza gândurilor înghețate care-i treceau prin minte, trupul îi era rece ca sloiul, întreaga sa ființă tremura.

— Du-te dracului acolo unde i-ai trimis și tu pe alții! strigă el. Să putrezești în burta bestiei pe care-ai hrănit-o cu trupurile victimelor tale. N-au decât să se milostivească de tine zeii tăi, că eu n-am de gând s-o fac.

— Promit orice!

Furia lui Pendrake însă nu scădea. Dimpotrivă, creștea, în minte i se ivi imaginea femeilor care se înfioraseră numai la simpla lui vedere, cu atât mai mult la atingerea monstrului care cerea acum cu voce omenească o îndurare pe care el n-o arătase nimănui. Se gândi la Eleanor…

Mintea îi îngheță, atingând alte abisuri de voință oțelită.

— Promisiuni, îl ironiză el, râsul lui străbătând ca un ecou acea vale antică a Lunii moarte de mult.

Și se stinse…

Mai la dreapta, în tufișuri, se zărea un licăr galben-roșu-albastru-verde. Cu o clipă înainte, Pendrake ar fi dorit chiar să vadă ucigașul revenind. Dar acum, repulsia înlocui emoțiile. Oroarea i se răspândi prin toți nervii. „Sunt nebun, gândi el. Un om nu poate pronunța sentințe. Să lași altă ființă umană pradă unei astfel de morți! Dar, la urma urmei, nu este o paralelă prea exactă.”

Împinse cu piciorul frânghia, care se desfășură în grotă.

— Repede! strigă el. Vom vorbi după ce ieși din raza…

Frânghia fu întinsă de o greutate. Pendrake îl privea pe omul acela disperat luptându-se să-și salveze viața. Tigrul țopăia sălbatic, pândind agitat trupul care se legăna deasupra lui. Se uita în sus cu ochi ca două flăcări galbene, urlând neliniștit. Își dădea seama că-și pierde hrana. Și brusc, uitând vechile lor legături care-i ținuseră împreună din timpuri imemoriale, vru să-l înșface.

Fugi înapoi și se întoarse iar spre stâncă, într-un vârtej de culori vii proiectate pe pereții maronii. Urcă treizeci, apoi cincizeci de metri pe peretele perpendicular. Nu reuși. Mai lipseau doar câțiva metri.

Animalul căzu. Ajungând jos, se răsuci și, întorcându-se, de parcă și-ar fi calculat mișcările, alergă spre capătul îndepărtat al scenei, întorcându-se într-o viteză uluitoare. Încă o dată se avântă în sus pe stânca abruptă, și doar câțiva centimetri îi lipsiră.

Dar *rată.*

După ce se rostogoli a doua oară jos, nu mai încercă. Se așeză pur și simplu pe vine, privindu-și fosta pradă care se cățăra pe frânghie.

De sus, Pendrake privea la silueta ce transpira, luptându-se să urce. Nu era în largul său, dar era hotărât. Când Marele Nătărău mai avea trei metri, îi spuse:

— Gata, destul!

Celălalt se opri și privi în sus rugător.

— Pendrake, nu mă împinge înapoi. Vom instaura democrația. Vom elibera femeile. Ele vor putea să aleagă.

— Aruncă-ți cuțitul încoace! îi strigă Pendrake.

După o clipă, cuțitul descria un arc prin aer, aterizând pe podeaua de metal la cinci metri mai în spate.

— Acum, strigă Pendrake, coboară vreo zece metri. Trebuie să pun mâna pe cuțit.

Marele Nătărău coborî imediat, dar cu grijă, doisprezece metri.

— Îți spun, Pendrake, voi colabora cu tine.

Pendrake apucă repede cuțitul și se apropie de marginea prăpastiei. Îi luă câteva minute ca să manevreze lama cu mâinile legate și să-și taie frânghiile. Dar după aceea se simți mai bine, mai încrezător, mai convins că totul va fi bine.

Așteptă câteva clipe formidabile până i se restabili circulația sângelui prin încheieturi și degete, apoi îi ordonă omului de Neanderthal să urce.

Marele Nătărău ajunse la aproape un metru de margine.

— Stai! ordonă Pendrake.

Celălalt se opri, neliniștit.

— Ce vrei să fac? întrebă el.

— Leagă frânghia în jurul tău astfel încât să nu mai fi nevoit să te ții.

Grăbit, Marele Nătărău făcu o buclă și o strânse, realizând un scaun improvizat.

— Iar acum întinde brațele. După ce îl legă, Pendrake rosti încet: Mare Nătărău, îți voi pune întrebarea cheie: ce s-a întâmplat cu soția mea?

Creatura gâfâia greoi.

— E bine, sănătoasă, băiete, mormăi el. Devlin a luat-o din casa mea cu ocazia atacului. Se pare că unul dintre ei îi cam face curte, dar ea te așteaptă. Zicea că nimeni nu te poate ucide.

Un val de căldură se răspândi prin trupul lui Pendrake. „Buna mea Eleanor”, gândi el. Apoi spuse:

— Mare Nătărău, te voi scoate de aici și te voi duce în sat.

Omul de Neanderthal intră imediat în panică.

— Ai de gând să mă predai băieților de acolo așa, legat?

— Nu te predau nimănui, spuse Pendrake răbdător. Vom dărâma fortul tău și-ți vom oferi un loc în comunitate ca oricărei alte persoane. Tot felul de tipi tari și mari s-au transformat în cetățeni de treabă.

În timp ce-l trăgea peste marginea stâncii, în siguranță, îl frapă faptul că omul nu putea scăpa niciunde de primitivismul moștenit. Cumva, atât la scara uriașă a existenței internaționale, cât și pe plan național, era aproape imposibil de stăpânit fiara sălbatică din om. Dar aici, în spațiul limitat al unei populații reduse, acest lucru putea fi realizabil, dacă drumul spre Pământ rămânea deschis și dacă se mențineau contacte secrete cu Pământul – cu grupul Anrellei, bunăoară.

Mai rămâneau încă mulți *dacă.* Și pentru că existau numeroase dubii, pentru că oamenii nu rezolvaseră niciunde toate aceste probleme, pentru că pe Lună nu dorea să dea greș, Pendrake se opri cu prizonierul în camera-peșteră cu lumină albastră emanată de cubul transparent, în care ființele lunare mențineau ceea ce mai rămăsese din strania lor viață.

Se adresă fără vorbe zonei din centrul luminii:

— Fac ce trebuie?

Oftă, frustrat de răspunsul care-i răsări în minte.

— Prietene, universul de iluzii spre care te-ai orientat nu are nimic drept în el.

Pendrake încercă din nou:

— Dar trebuie să existe anumite grade de dreptate. În cadrul limitat în care operez eu, procedez înțelept?

— Universul material, veni răspunsul, este o încercare momentană – în comparație cu eternitatea – de diferențiere, dar adevărul fundamental e că totul este egal cu totul.

Asta îl șocă pe Pendrake. Surprins, rosti:

— *Toate* diferențele sunt iluzii?

— Toate.

— Există doar unicitate? întrebă el.

— Pe vecie.

Pendrake înghiți în sec și se încăpățână.

— Dar atunci ce reprezintă multiplicitatea pe care o percepem noi?

— Semnale înșelătoare de energie, mai slabe sau mai puternice.

— Dar cine si cui semnalizează?

— Unii altora.

Pe moment, Pendrake se simți golit, dar nu era încă satisfăcut. Tonul său deveni amar când întrebă:

— Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce-ați luat forma aceasta și continuați să existați și acum?

— Răspunsul la această întrebare constituie secretul spre care omul trebuie să evolueze încet și anevoios. Dar și aceasta este trecătoare, rezultat al îndepărtării noastre de adevărul etern. Cu mult timp înainte de a ne putea întoarce la ceea ce este, vă vom ura bun venit în... unicitate.

— Eu nu voi mai fi aici, spuse grav Pendrake. Viața omului este scurtă, oricât de mult s-ar zbate el pentru nemurire.

— Niciun semnal nu se pierde, răsună răspunsul calm, căci toate semnalele sunt una.

Pendrake nu se putu gândi la nicio replică. Era clar că aceste analize subtile nu aveau niciun mesaj pentru el.

— La revedere, mai șopti el.

Nu-i răspunse decât tăcerea.

În decurs de o oră, sărutul catifelat al lui Eleanor

transformase toate cuvintele rostite de poporul Lunii în vorbe fără sens. Căci ea se afla în brațele *lui* și ale nimănui altcuiva; către el se-ndreptau intensele… semnale de iubire transmise de ea…

În comunitatea de pe Lună, lucrurile se schimbară mult.

Nu era prea surprinzător, având în vedere ce spusese odată Marele Nătărău, că una dintre soțiile lui preferase să rămână cu el. Monstrul de Neanderthal se resemnă să rămână un simplu cetățean, lucru evident mai ales după ce fortăreața fusese demolată. Atunci, el dezvăluise unde ascunsese muniția și alte materiale valoroase.

Astfel de acțiuni prevesteau un viitor mai liniștit.

— Nu vom afla, poate, prea curând, ce înseamnă viața, îi explicase Pendrake lui Eleanor. Poate nu vom ști niciodată ce cred oamenii lumii că au descoperit. Dar dacă stabilim aici o disciplină care să funcționeze după un sistem de legi, vom avea timp să punem în funcțiune supermașinile alea fără frica de a le vedea folosite împotriva noastră. Pentru aceasta, oamenii lui Lambton vor fi cei mai buni colaboratori ai noștri. După care, ei bine… vom face ceea ce e rațional să facem.

— Ce e cu fiara aceea groaznică din prăpastie? dori să știe Eleanor, înfiorându-se.

— Știu cum o să ne descurcăm cu tigrul ăla. Vei vedea, îi răspunse Pendrake, zâmbind.

31

VENISE IARNA. Zăpada părea hotărâtă să nu mai plece. După topirea ei însă, noul Centru interplanetar, strălucitor, fabricat în totalitate din plastic, fu deschis în sunetele unei fanfare triumfătoare, iar Hoskins primi o neașteptată misiune: Președinte responsabil…

— Este absolut nedrept, îl atacase el pe Cree Lipton, să mi se încredințeze mie postul ăsta. Sunt vreo duzină de tipi care au pus bazele și s-au străduit neștiuți, în anonimat. Zău așa, nu am acceptat decât atunci când am auzit că renumitul guvernator Cartwright, învins în ultimele alegeri, vâna această slujbă ca pe un soi de pensie pentru serviciile aduse partidului.

— Nu-mi fac griji, rosti liniștit Lipton. Îi vei ajuta pe oamenii aceia mai mult decât se pot ajuta ei înșiși. Apropo, ai văzut anunțul despre Venus? Se recunoaște colonia Lambton înființată acolo ca o reprezentanță de primă importanță a Națiunilor Unite, cu cetățenie venusiană acordată ca statut special clasa-ntâi. Profesorul Grayson, ceilalți savanți și familiile lor nu au murit în zadar.

— Este o mare victorie, aprobă Hoskins.

Fu întrerupt:

— Auzi, Ned, de fapt eu am venit să te văd în legătură cu… Hai, ia-ți pălăria și vino cu mine!

Hoskins clătină din cap, zâmbind:

— Imposibil, bătrâne. Rapoartele despre reușita noastră expediție de pe Lună abia încep să se înmulțească. Tocmai am primit unul foarte ciudat… Apucă un dosar dintr-un sertar și frunzări câteva pagini. „Prizonierii naziști au declarat, citi el, că au fost capturați ușor deoarece forțele lor militare fuseseră ocupate timp de patru luni cu obositoare săpături prin tunelele prăbușite, încercând să dea de urma unor creaturi ce trăiau pe Lună. Ei susțin c-ar putea fi vorba de niște ființe umane. În cercetările noastre am descoperit numai peșteri care nu conduceau nicăieri.”

Îl văzu pe Lipton consultându-și ceasul. Observându-i privirea, agentul FBI se scuză:

— Îmi pare rău că te zoresc astfel, dar ora zero se apropie. Abia mai avem timp să ajungem cu avionul la New York înainte de execuție.

Hoskins exclamă:

— Doar nu vrei să spui… Sări în picioare și-și apucă haina și pălăria. Hai să mergem!

Când începu zarva, lunganul se uita aspru la șef.

— Excelență…, începu el.

Se opri, văzând că acesta ședea nemișcat, cu receptorul în mână, cu privirea fixă. Jenat, Birdman observă cum celuilalt îi căzu receptorul din mână, iar el rămase cu fața ca o mască întunecată, lipsită de viață.

Birdman cuteză:

— Excelență, spuneați înainte să se aprindă becurile telefonului – căci acum toate pozițiile noastre de pe Lună și toate mașinile noastre au fost capturate –, spuneați deci că îi vom folosi pe cei care-au scăpat ca nucleu al unor bande piraterești ce vor acționa pe căile interplanetare care se vor deschide. Spuneați că vom deveni pirații secolului douăzeci. Noi…

Se opri, înțepenit de groază. Degetele lungi, osoase, ale șefului se înfundau într-un sertar al biroului. Când ieșiră, țineau un Mauser automat.

În momentul în care Lipton, Hoskins și vreo duzină de alți bărbați năvăliră în încăpere, lunganul era în picioare, cu fața spre cel de la birou, care-și ducea pistolul la tâmplă.

— Excelență, strigă Birdman înnebunit, ați mințit! Și dumneavoastră *vă este* frică.

Pistolul explodă, și omul se zvârcoli într-o agonie scurtă, apoi alunecă pe podea. Birdman, aplecat peste el, era înțepenit de groază; nu simțea decât foarte slab prezența intrușilor.

Când îl ridicară, în el se rostogoleau valuri după valuri de cruntă dezamăgire.

EPILOG

ERA O DIMINEAȚĂ de primăvară. Trecuseră cinci ani. Len Cristopher, îngrijitorul secund al Marii Grădini Zoologice din New York, se îndreptă încet spre pavilioanele felinelor. Brusc, se opri, examinând o cușcă uriașă, din bare de metal care străluceau în soarele dimineții.

— Ciudat, mormăi el, aș putea să jur că asta n-a fost aici azi-noapte. Mă întreb când o fi sos…

Se opri siderat. Mintea lui făcu un efort disperat să se detașeze. Mai rămase țintuit un moment în fața coșmarului acela albastru-verde-galben-roșu, de dimensiuni uriașe, care se zărea în spatele barelor zdravene, groase de aproape zece centimetri. Apoi…

Alergă, zbierând, spre biroul direcției.

În acel spațiu îngust… era închisă… bestia.